

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1997

Technical and Bibliographic Notes / Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming are checked below.

- ☐ Coloured covers / Couverture de couleur
- ☐ Covers damaged / Couverture endommagée
- ☐ Covers restored and/or laminated / Couverture restaurée et/ou pelliculée
- ☐ Cover title missing / Le titre de couverture manque
- ☐ Coloured maps / Cartes géographiques en couleur
- ☐ Coloured ink (i.e. other than blue or black) / Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- ☐ Coloured plates and/or illustrations / Planches et/ou illustrations en couleur
- ☐ Bound with other material / Relié avec d'autres documents
- ☐ Only edition available / Seule édition disponible
- ☐ Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin / La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de la marge intérieure.
- ☐ Blank leaves added during restorations may appear within the text. Whenever possible, these have been omitted from filming / Il se peut que certaines pages blanches ajoutées lors d'une restauration apparaissent dans le texte, mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- ☒ Additional comments / Commentaires supplémentaires:

Text in Icelandic.
Pages 102, 193, 283 & 371 are incorrectly numbered
pages 2, 19, 28 & 31.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- ☐ Coloured pages / Pages de couleur
- ☐ Pages damaged / Pages endommagées
- ☐ Pages restored and/or laminated / Pages restaurées et/ou pelliculées
- ☒ Pages discoloured, stained or foxed / Pages décolorées, tachetées ou piquées
- ☐ Pages detached / Pages détachées
- ☒ Showthrough / Transparence
- ☒ Quality of print varies / Qualité inégale de l'impression
- ☐ Includes supplementary material / Comprend du matériel supplémentaire
- ☐ Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image / Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir la meilleure image possible.
- ☐ Opposing pages with varying colouration or discolourations are filmed twice to ensure the best possible image / Les pages s'opposant ayant des colorations variables ou des décolorations sont filmées deux fois afin d'obtenir la meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below /
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10x		14x		18x		22x		26x		30x	
	12x		16x		20x		24x		28x		32x

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

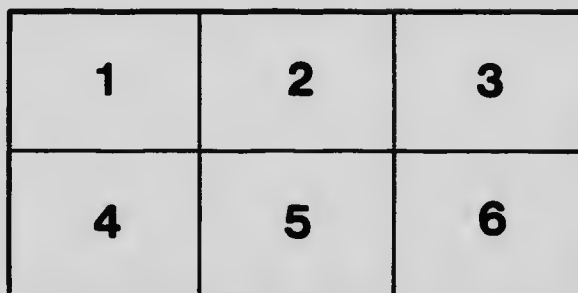
University of Manitoba
Winnipeg

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol $\rightarrow$ (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

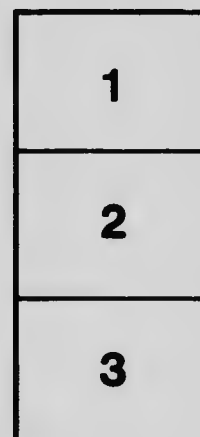
University of Manitoba
Winnipeg

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

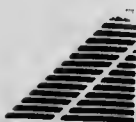
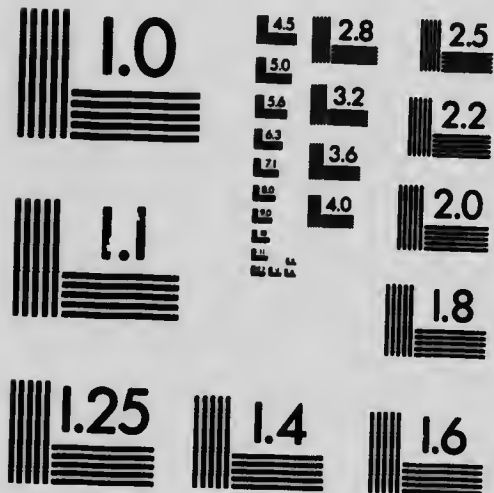
Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole $\rightarrow$ signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

08 26
SÖGUSAFN HEIMSKRINGLU.

ROBERT MANTON

LÖGFRÆÐINGUR

DÝTT ÚR ENSKÚ

Arnþjótur B. Olson

WINNIPEG

PRENTSMÍÐJA HEIMSKRINGLU

1904

Arnljotur B. Olsen

Arnþjotur B. Olsen

I. KAPITULI.

Robert Manton var heppin lögfræðingur. Það var á kyrlátnu miðeftani í Apríl mánuði að hann sat á skrifstofu sinni og var önnunum kafin að undirbúa málskjöl nokkur í hinu nafnkenda meiðyrðamáli milli þeirra Richardson's og Fieldings. Fyrirferð skjala þeirra sem lágu á borði lögmannsins, báru vott um dugnað hans og ástundun við undirbúning málsins.

Það var hljótt í skrifstofunni, aðeins gangur klukkunnar er stóð á skrifstofuborðinu og risp pennans, er hann rann yfir pappírinn, rufu algerða þögn í herberginu.

Hrukkurnar á enni hans og samþrystingar varanna báru vott að maðurinn var í djúpum þönkum. Klukkan var langt geng-

in 5. og sólargeislarnir sem skinu inn um gluggann, höfðu mist hádags birtu sína og fóru smáhverfandi.

Hann tók eftir því að dagsljósið var að deyfast, og eins og til þess að kom sem mestu verki af áður en kveykja þyrfti á gasinu, lét hann pennan skrifa með vaxandi hraða yfir pappírinn. Eftir nokkrar mínútur, lagði hann skjalið frá sér, hallaði sér afturábak í stólin og sagði hálf upphátt, "Það má ekki hafa framgang!" Andlitssvipur hans lýsti óþreyju og óánægju.

"Málafni þetta er mér ógeðfellt," sagði hann, "og felur í sér framtíðar óhapp!" Hann strauk hendinni um ennið um leið og klukkan sló 5. Háræisti sláttarinn yakti hann frá hugsun sinni. Hann fór að hugsa um skjólin, "það er orðið framorðið" sagði hann, "og ég verð að afljúka verkinu í kvöld" og svo fór hann að rita í mesta ákafa.

Klukkan hélt áfram að telja sekundurnar, og mínúturnar liðu, og blaðsíðan var fullskrifuð. En töplega hafði hann hálfritað næstu síðu þegar skrifstofudyr hans opnaðust og tveir smekklega klæddir

menntu gengu inn í herbergið. "Þér munuð vera Robert Manton" sagði sá hávaxnari komumadur, um leið og hann færðist inn á gólfð. Málrómur hans og látbragð bar vott um mentun og siðgæði, og að hann hefði alist upp við auð og yfirlæti. Hann bar svört gleraugu.

"Svo er nafn mitt" svaraði lögmaðurinn. "Gerðu svo vel að setja yður niður, herrar mínir, strax og ég hef ritað fæinar línar skal ég gegna erindi yðar."

Aðkomumenn hneigðu sig kurteislega, til samþykkis. Sá, er talað hafði, tók sér stól og settist niður hjá berði lögmannsins, en félagi hans settist niður í skugga bóka-skápsins. Þannig liðu 10 mínútur í algerðri þögn, svo rétti Robert Manton sig upp, sneri sér við í stólnum, stakk pennanum aftan við eyrað, eins og þeim er títt, sem mikið rita, og sagði:

"Nú er ég við því búinn, herra minn, að hlusta á erindi yðar. Það mun vera lagamál, vænti ég."

"Ég kom til að fá lítilfjörlega upplýsingu, herra minn," sagði hávaxni maðurinn. Ofurlítill ágreiningur hefir orðið um

það, hvað lögin telji sjálfsmorð, og þar eð ég er því máli ekki kunnugur, þá langar mig til að biðja yður að lesa fyrir mér lagaákvæði um það efni."

"Einmitt það," svaraði lögmaðurinn kátbroselega. "Ég bið yður fyrirgefningar á því, að hafa tafið yður svona lengi. En svo stendur á, að ég hef áriðandi mál með höndum, sem krefur —"

"Einmitt það. Það er rétt gert af yður, herra Manton, að ljúka við starf yð-
ar," tók komumaður fram í. "Það gerir mér engin óþægindi, þó ég verði að bíða."

Lögmaðurinn tók stóra bók ofan úr skápnum sínum. "Þetta," sagði hann, "eru endrbættu lögin, og glæpurinn, sem þér getið um, er í hegningarbálkinum." Hann snéri blöðunum fljótlega. "Í hundrað og fertugustu greininni, undir yfirskriftinni 'Sjálfsmorð,' er þessi skýring." Hann las eftirfylgjandi kafla:

"Morð er ólöglegt líflát mannlegrar veru, með fyrirfram ásettu ráði, beinlínis eða óbeinlínis. Ólöglegt líflát getur orðið framið með því að eittra, berja, svelta, drekkja, stinga, skjóta, eða á hvern annan hátt, sem miðar til að lífláta manneskjuna.

Bein ákvörðun er sá vísvitandi tilgangur, að taka líf einnar manneskju, sem lýsir sér í útvortis ástandi svo að það sé sannanlegt. Fjandskapur skal álítaskót glæpsins þegar engin veruleg ástæða er sjáanleg fyrir framningu glæpsins, eða þegar allar kringumstæður, sem að glæpnunni láta, bera vott um hatursfult hugarfar.

Birtan í herberginu var óðum að hverfa svo lögmaðurinn hélt bókinni út að næsta glugganum, svo hann gæti því betur séð til að lesa.

“Lögin eru ákveðin, skýr og ljós,” mælti aðkomumaður. “Fjandskapur er sjáanlega stórt atriði í málinu.”

“Já herra,” svaraði lögmaðurinn, “þungamiðja allra glæpa er ásetningurinn — ásetningurinn, herra minn. Það er hin sanna undirstaða allra glæpa.”

“Hegningin fyrir morð mun vera mismunandi í hinum ýmsu ríkjum, er ekki svo?”

“Í þessu ríki,” svaraði lögmaðurinn, “er hegning morðs eins þung og í nokkru öðru ríki. Í hundrað fertugustu og annari grein lesum við:

“Hver sá, sem sekur verður um morð, skal sæta lífláti eða lífstíðar fangelsi eða

ekki minna en 14 ára fangavist. Sé hinn seki dæmdur af kviðdómi, skal sá kviðdómur ákveða hegninguna, en játi sakamaður sekt sína, skal hegningin ákveðin af dómara.

"Annað ákveði í þessum lagabálki er það, að dandi þess, er myrtur er, verður að sê innan árs og dags frá því, er honum var veittur áverkinn. Ef dandinn skedur eftir þann tíma, þá telst það ekki morð."

"Ég skil nú meiningu laganna," sagði aðkomumaður. Hann sá, að lögmaðurinn ætlaði að kveikja ljós í skrifstofunni og sagði: "Þetta rökkur er mér sérlega geðfelt, herra Manton; gerið svo vel að kveikja ekki fyr en dimt er orðið."

"Það er velkomið, ef þér óskið þess," svaraði lögmaðurinn, án þess hann létist taka eftir þessari einkennilegu beiðni; svo settist hann niður í stól sinn um leið og hann hugsaði um þessi einkennilegu til-mæli aðkomumannsins.

Með mestu rósemi og aðgætni hóf svo gesturinn máls á ýmsum atriðum og samtalið hélt áfram, alltaf dimdi á skrifstofunni þar til tæpast sáust skil hlutanna í henni.

"Eftir á að hyggja, herra Manton, viljið þér gera svo vel, að gefa mér eitt

eignarskjalsform? Eg er að gera ofurlitla
verkan, sem krafst þess, og ég hefi dálíla
söngu í útfylling slíkra skjala."

"Það er velkomið," svaraði lögmaður-
inn, um leið og hann stóð upp og opnaði
skáffur í skrifborði sínu.

Í einu veffangi, meðan hann stóð hálf-
hoginn yfir skáffunni, var lögmaðurinn
gripinn og með heljaraffi gestins keyrður
niður í stól sinn, og einhverju votu og
límkendu skelt yfir mann hans. Manton
var lostinn undrun yfir þessu athæfi og gat
engu orði uppkomið; hann reyndi að brjót-
ast úr höndum gestsins, en það var ómögu-
legt; handleggjanum var ríghaldið niður
með stöfum hans. Hann reyndi að opna
munninn til að gefa af sér hljóð, en það
var honum jafn ómögulegt. Munnurinn
var lúmdur saman.

Á næsta augnabliki fann hann að
járnlásur var smelt á úlfliði hans og leður-
ól sett fram fyrir hann og með henni var
hann reirður fastur við stólinn. Þarna sat
hann handbundinn og mállaus.

Þetta hafði alt gerst svo fljótlega og
hljóðalaust, að lögmaðurinn vissi tæpast af
því fyrri en alt var um garð gengið. Hann
sat þarna svimandi og óttasleginn og eins

og í leiðslu, og þegar hann náði sér svo, að hann gat gert sér grein fyrir því að hann var á eigin skristofu sinni, en fangi, og svo öfluglega fjötraður, að hann gat hvorki hreift legg né lið og engu orði uppkomið, þá greip hann svo mikil skelfing, að honum lá við að missa meðvitund. Svo snérist þetta ástand brátt í reiði. Hann varð sót-raður í framan, og bar það vott um bráða geðshræringu og ofsafengið hugarfar.

Bundinn og mállaus sat hann þarna og starði á gestina á víxl.

“Hafið þér náð yður aftur eftir þennan litla leik, Robert Manton?” spurði aðkomumaðurinn með svörtu gleraugun.

Lögmaðurinn hneigði sig til merkis um, að hann játaði spurningunni.

“Vitið þér hver ég er?”

Lögmaðurinn hristi höfuðið, sem tákn-aði neitandi svar.

Aðkomumaður tók þá í handlegg fé-laga síns og dró hann út í horn á skrifstofunni. Þar höldu þeir nokkurra mínútna hljóðskraf. Manton sá þetta og undraðist aðferð aðkomumanna. Hann reyndi að gera sér grein fyrir ásetningi þeirra, og horfði fast á þá báða til skiftis. Hvað var

það, sem kom þeim til að ráðast þannig á hann?

Maðurinn, sem áður hafði talað við hann, sneri sér nú að honum. Hann rétti honum pappír og ritblý, sem hann lagði á bók á kné Mantons.

“Þekkirðu hvorugan okkar?” spurði hann.

Manton skrifaði: “Ég þekki hvorugan ykkar. Þið eruð annaðhvort einkennilega gamansamir eða þá fákænir þrjótar.”

“Það er gott,” sögðu félagarnir, þegar þeir lásu skriftina við þá litlu glætu, sem enn skein gegnum gluggann, og sýndust nú ánægðir með svar lögmannsins, sem glápti á þá með undrun og reiði. Þegar þeir litu til hans, gaf hann þeim bendingu um, að hann óskaði að hendur sínar væru leystar og hann mætti skrifa.

“Þig langar til að skrifa?”

Lögmaðurinn kinkaði kolli. Hann skrifaði þetta:

“Ég sé glögt, að þið eruð ósvífir þorp-arar, sem ætlið ykkur að framkvæma eitt-hvað það, sem ég ekki veit hvað er. Ef þið ætlið að ræna, þá takið auð efi mín og látið mig lausan. Þér finnið hvorki peninga né annað verðmætt á skrifstofu

minni. Hefjið því leit yðar og sannfærist um sannsögli mitt.”

Hæðnishlátur spratt af vörum gestanna, er þeir lásu þessa ritamið lögmanna-ins; svo settust þeir niður.

Fótatak frá götunni barst að eyrum þessara þriggja manna, er þeir sátu þarna í algerðri þögn í skrifstofunni. Hver þeirra var í þungum þönkum og klukkan færði vísirana áfram um 15 mínútur.

“Þér þurfið ekki að óttast rán, Manton,” sagði gesturinn í skugganum. “Ég ált ekki heppilegt, að láta yður lausan, að minsta kosti ekki á meðan þér eruð reiður.”

Robert Manton hafði gert það að lífsreglu sinni, að taka viðburðum lífsins með rósemi. Hann vissi, að hann var algerlega á valdi þessara manna, sem svo ósvífnillega höfðu ráðast á hann. Hann sá einnig að tilgangur þeirra var eitthvað annað en rán. Hann reyndi að gera sér grein fyrir hver það gæti verið, sem ætlaði sér ilt, annaðhvort fyrir ímyndaða eða virkilega ástæðu. Hugsun hans var nú alvöknud og skörp, og hann ásetti sér, að reyna að komast eftir tilgangi þessara manna. Honum var það ljóst, eftir því að dæma hve einbeittlega þeir ofsóttu hann og hve snarlega

þeir unnu að öllu því, sem búið var að gera, að þeir höfðu fyrirfram ákvarðað eitt-hvert ákeðið takmark og að þeir létu ekki hindra sig í framkvæmd þess. Þarna voru menn með ákvörðun og stefnufestu og hugrekki. Hann sá, að smávaxnari maðurinn var gersamlega ólskur hinum; rómur hans var lágur, þýður og kvennlegur, hendurnar voru litlar og fæturnir sérlega grannvaxnir. Hann mintist þess, að það var eitthvað kunnuglegt við manninn sem hafði gleraugun; en hann gat ekki gert sér grein fyrir, hvað það eiginlega væri. En hann fann það óljóst, að maður sá mundi sér ekki algerlega ókunnugur. Hann var 5 fet 11 þuml. á hæð og þéttvaxinn, með hár, sem hvorki var ljóst né bjart; hann hafði skegg á efri vör, sem huldi munninn, bardástóran hatt á höfði, sem skygði á efri hluta andlitsins, og gleraugu, sem huldu augnalitinn. Maðurinn var honum alveg óþekktur.

Aðkomumaður kvætti á skrifstofulampannum, og við ljósbirtuna sá maður að lágvaxni maðurinn var kona.

"Kona!" hugaði hann með sér. Þetta gerði leyndarmálið ennþá flóknara. Robert Manton starði undrandi á hana. Andlit hennar og vaxtarlag og að hún var í karl

mannsfötum gerði hana óþekkjanlega; hann hafði enga hugmynd um, hver hún gæti verið.

Robert Manton var enginn hugleysingi, en þó fylltist hann kvíða fyrir komandi öfúrum. Hversvegna hafði hann verið beðinn að lesa lögin um morð og hegningu fyrir þann glæp? Mál og látbragð aðkomumanna bar þess vott, að þeir væru mentaðir og teldust til æðri hluta þjóðfélagsins. Það hlaut því að vera sérlega sterk ástæða, sem kæmi þeim til með eigin höndum að fremja glæp; hann fann, að maðurinn var óskammfeilinn og að konan hlaut að vera óvanalega þrekmikil og srefnuföst, annars hefði hún ekki gefið sig í að taka hlutdeild í þessari árás á sér óþektan mann inn á eigin skristofu hans og á þeim tíma dags, þegar hópar fólks voru á gangi og á næstu grösum.

“Jæja, Manton, þú hefir haft nægan umhugsunartíma, og athugað ástand þitt. Ertu nú fús til að hlusta á skynsamlegt tal?” spurði aðkomandi.

Lögmaðurinn hneigði höfuð sitt og benti eftir pappír og ritblýi. Svo reit hann: “Ég geng að öllu heiðarlegu. En

Þetta ástand þoli ég ekki lengur og tek þessvegna því sem verða vill."

"Vitanlega verðið þér að taka því, sem að höndum ber. Þú átt ekki annars kostar. Það er ekki síður minn, að kasta mér út í framkvæmdir í neinu máli án þess fyrirfram að gera þær ráðstafanir, sem ég veit að nægja til að sópa öllum tálmunum úr vegi mínum. Viljið þér lofa því við drengskap yðar og æru að kalla ekki upp, ef ég tek plásturinn frá munni yðar?"

Robert Manton gaf merki um samþykki sitt.

"Munið þá, að ég geri það með því skilyrði, að þér talið ekki hærra enn í vanalegum málrómi, og að þér gerið ekkert til þess að draga athygli fólks að utan til yðar."

Manton gaf aftur samþykktar merki.

Aðkomumaður tók þá upp úr vasa sínum dálftið meðalaveski og með innihaldi einnar flöskunnar vætti hann plásturinn, svo að hann datt frá munni lögmannsins.

II. KAPITULI.

Robert Manton sogaði léttilega að sér loftið, er hann fann plásturinn losast frá munni sér, og bað um vatn að drekka. Honum var fengið það. Hann frískadist mjög við drykkinn, og við það létti svo yfir honum, að hann tók til máls á þessa leið:

"Mér er ant um að vita, hver er tilgangur yðar, herra," sagði hann högværliga. "Það er ósk mín, að bundinn sé endi á erindi yðar sem fyrst."

"Það liggur ekkert á," svaraði gesturinn.

"En ég vil fá að vita erindi yðar strax, svo við getum bundið enda á það."

"Þér eruð vissulega óþolinmóður."

"Svo munduð þér verða í mínum sporum"

"Ég held ekki."

"Hversvegna ekki?"

"Ég mundi hefja tímann svo árum skifti."

"Svo árum skifti! Hversvegna hefir maður þessi beðið mig um að lesa fyrir sér morðlagabálkinn," hugsaði Manton með sér.

"Já, alla æfi."

Málrómurinn og áherzlur mannsins

sýndu að honum var alvara. Það hljóp kuldaþrollur um Manton, en hann reyndi að leyndu því.

“Gerðu svo vel að taka járnin af höndunum á mér, og látum oss svo jafna sakir eins og yður líkar best. Ef það eru peningar, sem þér æskið, þá skal ég gjalda sanngjarna upphæð, því ég játa, að ég er á valdi yðar.”

“Þér munuð ekkert vita af því þegar hendur yðar eru leystar, Manton. Peningar eru á stundum ekki eftirsóknarverðir, og þeir eiga ekki nema líttinn þátt í ætlun minni.”

“Hvað er það annað en peningar, sem þér æskið eftir?”

“Kurtæsi bannar, að þess sé getið,” var hið höfðnislega svar gestsins.

“Þér eruð sérlega nákvæmur í aðgreiningum yðar í kveld,” svaraði lögmaðurinn í reiðiróm.

“Herrameinn eru jafnan svo,” svaraði hinn. “Ég vona þér látið ekki reiðina yfirbuga yður. Það er einkenni allra góðra lögmannna, að hafa vald á skapsmunum sínum og geðshræringum, og sem slíkur ættuð þér að þekkja dýrmæti þessa eiginleika

á öllum tímum, og sérstaklega á þessari stundu."

Þessi kæruleysislega kuldahæðni aðkomumanns gerði Manton orðlansan. Ef ekki er um peninga að tala, hvað geta þá þessi hjú viljað mér? Hvað?

Robert Manton varð gersamlega forviða, er hann sá gest sinn taka vindil upp úr vasa sínum og kveykja í honum, hallast síðan afturábak í stól með mestu makindum, eins og hann væri heima í sínu eigin húsi.

"Ég verð að játa, að ég er gersamlega forviða," sagði lögmaðurinn.

"Af forvitni?"

"Nei; en af því hvernig þér hagið yður."

"Blessaðir hafið þér ekki orð á því."

"Í guðsnafni!" hrópaði lögmaðurinn. Þetta er óþolandi! Látið mig vita, hvað þér viljið, svo við getum með mínu samþykki bundið enda á þennan skrípaleik."

"Látið ekki sólina ganga undir yfir yðar reiði, Manton. Það er eins og yður geðjíst ekki að kunningskap mínum?" svaraði hinn í nöprum háðsróm.

"Ég verð að játa, að ég kann ekki við

meðferð yðar á mér, sem aldrei hefi gert yður neitt mein."

"Ég skal losa yður við viðbjóð á mér áður langt líður, og einnig við alla pykkju eða óvild til allra þeirra, sem þér ef til vill kunnið að bera einhvern kala til."

"Þér lofið miklu."

"Ekki meira en ég ætla mér að efna."

"Það er nú svo," svaraði lögmaðurinn með hæðnissvip í augum.

Þetta virtist eiga illa við aðkomumann. Hann saug nú vindil sinn svo ákaft, að höfuð hans huldist í reykjarmekki.

"Gætið yðar, Manton," sagði hann eftir stutta þögn.

"Ég hefi heimild til að efa ómögulegleika," svaraði lögmaðurinn þurlega.

"Vissulega."

"Og einnig að efa það ólíklega, svo sem persónu þá, sem er hér með yður."

"Hvað!"

"Sú persóna er kona."

"Þér segið svo."

"Hversvegna kom hún í dularbúningi?"

"Ég sé, að æfing yðar í því að yfirheyra vitni, hefir gert yður forvitinn. Það er óna nálegt að skýra yður frá því."

"Gerð svo vel að segja mér, hvers vegna þér hagið yður svona."

"Ég verð að minna yður á, að spurningar eru ónauðsynlegar."

"Þetta er marklaust hjál, herra; segið mér undir hvaða skilmálum þér viljið láta mig lausan."

"Yður er ant um, að fá að vita forlög yðar, herra Manton."

"Mér er aðeins ant um að ná frelsi mínu," svaraði lögmaðurinn um leið og hann ók sér óeyrðarlega í stóli. m.

"Löngun yðar verður ekki uppfyllt. Þér náðið aldrei framar frelsi yðar."

"Þér eruð að reyna að hræða mig. Hugleysingi mundi óttast yður."

"Það gleður mig að sjá hugrekki yðar, Manton, samt segi ég yður satt."

"Þér hafið mig á valdi yðar núna, en sá tími kemur, að ég verð laus."

"Þér verðið þá saklaus."

"Við munum þá jafna sakir okkar," svaraði lögmaðurinn.

"Við vitum ekkert um það."

"Þér munuð iðrast þessa verknaðar," hrópaði lögmaðurinn.

"Gerð svo vel að muna loforð yðar, að hafa ekki hátt."

“Þér getið ekki láð mér þótt ég gleymi samningi mínum um stundarsakir, í því ástandi, sem ég nú er.”

“Mér er ljúft að njóta þeirrar ánægju að fyrirgefa yður,” svaraði aðkomumaður með hæðni. “Vilduð þér gera nokkra ráðstöfun viðvíkjandi eigum yðar, eða starfa, eða senda nokkurt skeyti til vina yðar eða ættingla?”

“Ætlist þér til, að ég flytji úr borginni?”

“Svo er til ætlast.”

“Þá vil ég skilja eftir bréf.”

Það var eins og blóðið stöðvaðist í æðum lögmannsins. Það vaknaði í huga hans ótti fyrir því, að sér kynni að verða kastað út í einhverja ógæfu, sem hann aldrei gæti losast úr. Honum var rétt ritblý og blað.

“Þér skuluð aðeins segja, að þér hafið farið úr borginni um óákveðinn tíma, — ekkert annað.”

Róbert Manton svaraði engu.

“Latið mig nú sjá, hvað þér hafið skrifað,” sagði maðurinn með gleraugum um leið og hann tók blaðið og las það.

“Þetta mun vera eins og yður þóknast, sagði lögmaðurinn.

“Þetta er óaðfinnanlegt,” var svarið,

um leið og blaðið var brotið saman og sett í umslag til þess Manton skyldi árita það. Svo var það lagt á borðið.

“Robert Manton,” sagði gesturinn, um leið og hann settist beint frammi fyrir lögmanninum; hann talaði í þungum og alvarlegum róm.

“Í kveld endið þér lögfræðisstarf yðar og alt samneyti við félagslífið. Þér, Robert Manton, standið í vegi fyrir áformi mínu, ég hefi fastákvæðið að víkja yður til hliðar á sama hátt og ég mundi sópa úr leið minni hverri annari smá-fyrirstöðu Þér verðið látinn halda lífi og yður verður veitt öll sú umönnun, sem líkamsparfir yðar krefjast. Yður verður veitt alt það frelsi, sem þér óskið eftir, sem verður að eins lítið.”

“Guð komi til! Hvað ætlið þér að gera við mig?” spurði lögmaðurinn, sem nú var yfirkominn af ótta og skelfingu.

“Það skal ég segja yður,” svaraði hinn, án þess að látast taka eftir ótta lögmannsins. “Við erum hér einir, og allir eru nú farnir af hverri einustu skrifstofu í þessu húsi, húsvörðurinn er drukkinn niður í kjallara, þú ert traustlega buaðinn og það er orðið framorðið. Nú ætla ég aftur að leggja plásturinn á varir þínar,” og á sömu

stundu skelti aðkomumaður plástrinum á varir Mantons, svo hann kom engu orði upp, þótt hann hefði átt lífið að leysa. Hinn sá heiftina brenna úr augum lögmannsins: "Hafðu taum á stillingu þinni, Manton. Það er nauðsynlegt, að ekki sé æsing í blóði þínu. Því nú ætla ég að reyna voðalega á taugar þínar í heila klukkustund."

Við þessa ræðu hvarf allur roði úr kinnum lögmannsins; hann var náfölnur og lá við yfirliði. Aðkomumaður lypti hattinum aftur á höfuð sér og starði á lögmanninn, sem gætti nákvæmlega að hverri hreyfingu, er hann gerði.

"Fáðu mér hitt hulstrið," sagði gesturinn við félagan sinn, sem sat út í dimmasta horninu í herberginu og hafði athugað allt sem gerðist. Honum var fengið hulstrið, en félagi hans leit undan, eins og hann vildi ekki sjá það, sem fram ætti að fara.

"Ertu að verða hjartveik?" sagði maðurinn við dularklæddu konuna.

"Þú ert miskunarlaus!" svaraði hún í lágum róm.

"Svo mundu fleiri verða, eftir margra ára peningaleysi," var svarið.

Robt Manton sá og heyrði með

megnum ótta alt, sem fram fór. Hann engdist saman í stálböndunum, eins og hann vildi hverfa inn í sjálft tréð. En það var á móti lögum náttúrunnar.

Maðurinn opnaði hulstrið og tók þaðan sívalan hlut, og skrúfaði á hann mjóan rana eða odd. Þetta verkfæri var undirhúðarsprauta. Hann dýfði oddinum í lítið meðalaglas, sem hann tók úr hinu hulstrinu og sem fyllt var grænum vökva, svo sogaði hann vökvann upp í sprautuna og hélt henni stöðan upp frammi fyrir augum lögmannsins og sagði:

“Manton! þetta er *acephalique*!”

Robert Manton setti upp stór augu, úr þeim skein angist og hræðsla. Kjálkar hans hreyfðust, eins og hann vildi tala, en plásturinn kæfði hljóðið í kverkum hans. Hann iðaði allur í stólnum og stálhlekkirnir hringluðu á úlfliðum hans.

“Ég sé þig engjast saman eins og brendan snák! Veistu hvað “*acephalique*” er?”

Lögmaðurinn gaf til kynna með augnaráði sínu, að hann þekti nafnið.

“Þá veist þú líka um áhrif þess á blóðið og heilann, og nú ættir þú einnig að geta áttað þig á því, að staðhæfing mín um af-

skiftaleysi þitt af mér og öðrum í framtíðinni, var ekki töluð út í bláinn."

Lögmaðurinn gaf til kynna, að hann kannaðist við þetta. Með augum sínum bað hann um vægð og rétti hendur sínar upp til merkis um undirgefni og auðmykt, en gleraugnaglámur sá, sem stóð uppi yfir honum, aðeins glotti hæðnislega að vonleysis og angistar ástandi bandingjans.

Hann fletti upp skyrtuermi lögmannsins alt að Umboga.

Robert Manton var eins ráðalaus að sporna við þessu, eins og bandingji, sem á gálga bíður þess að snaran sé sett á háls honum og hann svo sendur umsvifalaust inn í annan heim; hann hreyfði hvorki legg né lið og sat sem í yfirliði. Bundinn, mállaus og tilfinningarsljór af ótta, beið hann nú þess, að mannhrak það, sem var að kvelja hann, fullkomnaði verkið sem allra fljótast.

Mannkveljari þessi preif beran handlegg lögmannsins í vinstri hönd sína og hélt þar heljartaki, en með hægri hendinni ýtti hann oddi sprautunnar hálfan þumlung inn í hold lögmannsins undir húðina og tæmdi þar úr henni. Aðeins lítið stungumark sást á handleggnum og ofurlítil kúla,

sem hjaðnaði niður strax og lyfið samlagað-
ist blóðinu í æðum hans.

Að þessu loknu setti hann sprautuna í
hulstrið aftur og Robert Manton lyfti höfð-
inu, sem legið hafði fram á bringu hans
meðan innspýtingin var gerð, og leit sem
snöggvast á kvalara sinn, svo leit hann á
blóðdropann, sem myndaðist við stungu-
opið á handlegg hans. Það var eins og
augu hans gætu ekki af þessum blóðdropa
litið. Alt var kyrð og dauðapögn, aðeins
heyrðist gangur klukkunnar títur og reglu-
legur, og ekkert annað.

Innan lítlillar stundar fór lögmaðurinn
að skjálfa og þar næst sló út um hann hita
svita. Allur líkami hans titraði og hann
benti þeim að hann vildi skrifa.

“Alt, sem þú getur nú ritað, verður ó-
samstætt heimskuhjal, Manton,” sagði
gesturinn, um leið og hann rétti honum
ritföngin, “orð þín verða algerlega óskilj-
anleg.”

Það var auðsèð, þegar hann ritaði
fyrsta orðið, að eitrið í blóði hans hafði
unnið verk sinnar köllunardygðilega; hann
skalf og titraði og stórir svitadropar runnu
niður eftir andliti hans, augun veltust og
ranghvolfdust í höfðinu; angistar ástandið

var áþreifanlegt í hverri taug líkamans. Hann varð sótraður um andlit og háls; svo varð hann bláður, eins og hann hefði limafallssýki; því næst stirðnnðu allir limir hans og hann reyndi að rétta úr þeim. Það var hin síðasta tilraun, sem eðlisástand hans gerði til að fá yfirráð yfir verkun eitursins.

Aðkomumaður tók nú plásturinn frá vitum lögmannsins og þreifði á æðaslættinum, hann var linur og óreglulegur. Lífið hékk aðeins í taug. Við þessa uppgötvun varð aðkomumaður hræddur, hann flýtti sér að ná litlu glasi úr meðalaveski sínu og heldi úr því nokkrum dropum af gulleitu lyfi upp í munn lögmannsins, svo lagði hann eyrað að hjarta hans og hlustaði.

“Ágætt. Þetta hefir tekist vel,” kvað gesturinn.

Í þessum svifum heyrði hann fall, og er hann leit við, sá hann að lögmaðurinn hafði dottið á gólf. Hann flýtti sér að koma honum aftur í stólinn og neyta lífgunarlyfja.

“Líknsami guð! Þetta er hræðilegt.” Þetta voru fyrstu orðin, sem konan talaði konan talaði upphátt í herberginu.

“Láttu ekki svona, vesalingur,” sagði

félagi hennar, alt hefir gengið ágætlega, og maður sá, sem ég hata, er nú ekki lengur að óttast frekar en ef hann lægi í gröf sinni.”

“Sjáðu, hann opnar augun, og hann er að reyna að komast upp úr stólnum. Ég ætla að gefa honum aðra inntöku og svo skulum við fara.”

Fimm mínútum síðar héldu þessi hjú út úr skrifstofu Robert Mantons og leiddu hann á milli sín; en hann valt og slingraði sem dauða drukkinn maður.

Arnþjotur B. Olsen

III. KAPÍTULI

Á einum af þeim mörgu skrifstofudyrum, sem vita að forstofuganginum í einni af stærstu byggingunum í Chicago, stendur nafnið “Fenton Chase.”

Ráðandi þeirrar skrifstofu hefir engan ákveðinn vinnutíma. Hann kemur og fer hvenær sem honum lýst, á öllum tímum dagsins, og er oft fjarverandi svo dögum skiftir, en aldrei er neitt á dyrunum sem bendi á, hvenær hann komi heim; ekki heldur veit neinn í húsinu, hvenær hann er

að hitta eða hvað hann starfar. Ýmsir nábúar hans í þessu húsi hafa reynt að komast eftir hvað hann stundaði, en svörin um það hafa ætíð verið óákveðin.

Hefði spyrjendum hugkvæmst að líta í nafnaskrá borgarinnar, þá hefðu þeir séð: "Chase, Fenton, leynispæjari, 79— st."

Það var síðdegis næsta dag eftir atburð þann, sem að framan er getið, að Fenton Chase var á skrifstofu sinni. Hann var maður hár og grannvaxinn, með fjörleg grá augu, nettan andlitsskapnað og klæddur gráum frakkafötum. Þúsundir manna og kvenna gengu daglega fram hjá honum, án þess að veita honum hina allra minstu eftirtekt. Hann opnaði bréfaskrifnuna, sem hëkk innan á hurðinni og tók þaðan fjölda bréfa, svo settist hann við skrifborð sitt og fór að opna þau og lesa; loks tók hann bréf sem var frá kvennmanni.

"Æ," sagði hann upphátt, "einhver ólánsöm kona vill fá sönnun um prettvísi bónda síns, býst ég við, — en mér er illa við að hafa afskifti af slíkum málum."

Hann opnaði bréfið og las það. Það voru aðeins fáar línur, og svo gekk hann hvatlega út úr skrifstofunni og niður á hornið á State og Madison strætum, þar

steig hann upp í vagn, sem rann eftir Wabash götu.

“Þegar hann kom að 18da stræti, steig hann niður úr vagninum, snéri til austurs og eftir tírra mínútna hraðan gang náði hann húsi Robert Mantons, þar hringdi hann dyrabjöllunni og maður kom til dyra, sem vísaði honum til stofu. Alt bar húsið og innanstokksmunir þess merki, að íbúar þess væru vel efnum búnir.

Hann hafð, setið aðeins skamma stund, þegar hurðin var opnuð og kona gekk í stofuna.

“Ungfrú Ora Manton, þykist ég vita,” sagði spæjarinn kurteislega.

“Já, herra. Þér munuð vera herra Chase?”

“Það er nafn mitt.”

“Herra Chase, mér er mjög órótt útaf hvarfi bróður míns, og hefi því sent eftir yður til þess að vita hvort þér vilduð takast á hendur að grenslast eftir fjarveru Robert Mantons.”

“Ég tel mér ljúft að veita yður það lið, sem ég get, ungfrú Manton; en fjarvera manna um stundarsakir er svo almennur viðburður að það er vanalega létt að gera grein fyrir þeim.”

“Já, að vísu, en framferði bróður míns var svo reglubundið; þessi óvænta fjærvera hans fær mér áhyggju. Hann fer að vísu oft úr borginni, en aldrei án þess að gera mér aðvart um það, og segja hvenær hans sé von heim aftur. Ef hann hefði ekki verið búinn að kaupa aðgöngumiða að leik þeim, sem leikinn var á leikhúsinu í goerkveldi og búinn að gera ráð fyrir að njóta þar góðrar skemtunar, þá hefði ég máské ekki verið eins grunsöm og ég nú er.”

“Hvenær sáuð þér hann síðast?”

“Í gærmorgun, þegar hann kvaddi mig til þess að fara á skrifstofu sína.”

“Var hann þá við góða heilsu?”

“Ágæta.”

“Tekur hann nokkurn tíma þunglyndisköst?”

“Þvert á móti. Hann er mjög lætlyndur og glaður í viðmóti.”

“Fyrirgefið spurningu mína, en mig langar til að vita, hvert hann verður nokkurn tíma drukkinn?”

“Hann er vínhatari. Ég hefi aldrei vitað hann bragða það.”

“Eruð þér viss um, að hann hafi farið á skrifstofu sína, þegar hann gekk héðan í gærmorgun?”

"Nei, herra!"

"Hafið þér farið á skrifstofuna?"

"Já, hann var þar ekki. Gæzlumaður hússins sagði mér, að það hefði verið ljós á skrifstofu hans kl. 9 í gærkveldi."

"Minnist þér að hafa heyrt hann segja að bann byggist við að fara nokkuð úr borginni í þessari viku?"

"Ekki man ég til þess, og ég er viss um, að hann átti ekkert brýnt erindi úr borginni, annars hefði hann sagt mér það. Okkur kom ætíð vel saman og hann lét sér ætíð ant um, að mér gæti liðið sem best."

Ora Manton var sérlega fríð kona, meira en meðalkona á hæð vel vaxin, með blá augu og brúnt hár, mikið og fínt. Hún var björt á hörund, bar höfuðið hátt og tignarlega og var hin nettasta í allri framkomu.

Fenton Chase var spæjari í eðli sínu; honum lét list sín sérlega vel. Hann var sannfæður um, að kona þessi segði í öllu satt frá, og taldi því víst, að Robert bróðir hennar hefði orðið fyrir einhverri óvæntri ógæfu.

"Sáuð þér nokkuð einkennilegt við skrifstofu hans, er þér fóruð þangað?"

"Ekkert annað en það, að mér fanst

meðalalygt þar inni. Ég tafði þar aðeins íslein augnablik, rétt til að verða viss um að engin skrifleg boð væru þar til mín "

"Ungfrú Manton, gerið yður ekki of órólega yfir þessu. Ég hefi oft greitt úr samkyns málum, og ég þykist viss um að bróðir yðar komi bráðlega í leitirnar. Samt vil ég biðja yður að lána mér lykilinn að skrifstofunni, svo ég geti sannfært sjálfan mig um, hvort þar er nokkuð grunsamlegt er staðið geti í sambandi við hvarf bróðir yðar."

Þetta var sagt í því skyni að draga úr þeim ótta sem hann vissi að hafði gripið konu þessa, útaf hvarfi bróðir hennar. En það hafði engin áhrif í þá átt. Ora fór að gráta, en náði sér jafnskjótt aftur og sagði.

"Hvað álfítið þér um þetta mál, herra Chase?"

"Ég hefi enn ekki myndað álit, málið er óljóst. En þegar ég hef skoðað skrifstofuna, þá má vera að ég myndi skoðun."

Þegar spæjarinn var að fara, og rétt um leið og haun ætlaði að kveðja húsmóðurina, kom þjónninn, lagði hendina á öxl hans og sagði.

“Eruð þér spæjarinn sem Ungfrú Ora sendi eftir.”

“Ef til vill er ég það ekki.” svaraði Chase.

Jenks,—svo hét þjónninn, snèri sér þá að húsmóður sinni og sagði.

“Hafið þér sagt honum frá manningnum sem kom að finna herra Manton?”

“Manni!” hrópaði spæjarinn.

“Ég gleymdi að geta um það, herra Chase, sagði frúinn, að rétt fyrir kl. 5. í gærkveldi kom hér einkennilegur maður og spurði eftir bróðir mínum, og þegar hann fékk að vita að hann væri ekki komin heim, þá keirði hann burt í vagni.”

“Að hverju leyti var hann einkennilegur?”

“Augnaráð hans var sérlega einkennilegt, eftir því sem mér virtist það gegnum stofugluggan.”

“Augun í honum voru algerlega hvít.” sagði þjónninn. “Ég gengdi dyrabjöllunni og sá manninn og athugaði hann nákvæmlega.”

“Hvít?”

“Eins hvít eins og postuln, herra minn,” svaraði þjónninn, “með ofurlitlum svörtum depli í miðjunni.”

“Hvernig var hárilitur hans,” spurði spæjarinn, “var það hvítt eða svart.”

“Það var hvorugt, það var þar á milli”

“Keirði hann burtu héðan?”

Já herra, hesturinn var jarpur að lit.”

Spæjarinn festi allar þessar upplýsingar á minnið. “Áður en ég fer héðan, Ungfrú Manton,” sagði hann, “vildi ég einnig mega vita um annað atriði. Hefir bróðir yðar unnið til óvildar nokkurs manns, svo þér vitið, eða vitið þér af nokkrum sem ber óvildarhug til hans.”

“Nei, ekki svo mér sé kunnugt.”

“Vitið þér til að hann hafi orðið ósáttur við, eða komist í orðakast við nokkurn.”

“Nei, herra, ekki svo að orðakast geti heitið, um það get ég fullvissað yður,” svaraði frúinn, um leið og hún leit hornauga til þjónsins.

Spæjarinn tók eftir þessu, hann sá hik á konunni og að henni bjó eitthvað niðri fyrir sem hún lét ekki uppskátt, og að hún roðnaði talsvert í kinnum.

Eftir að Fenton Chase hafði fengið eins nákvæmlega upplýsingu af komumanninum með hvítu augun, eins og þjónn-

inn gat gefið honum, þá kvaddi hann og fór.

Hann gekk rakiðis á skrifstofu Robert Mantons, og opnaði hana. En ekki hafði hann fyr stigið fæti inn þangað en hann hrópaði; "Meðul." Hann þóttist nú sjá að ekki mundi alt með feldu og að ske mætti að Manton hefði verið brögðum beittur. Hann sá stólana og sagði upphátt við sjálfan sig. "3 manneskjur hafa síðast setið saman í þessum stólum." svo bætti hann við. "Hann hefir verið svæfður með meðulum eða máské myrtur." Því næst tók hann til að rannsaka herbergið nákvæmlega, og varði til þess fullum 2. klukkustundum.

Hann skoðaði nákvæmlega hvern hlut í herberginu, ruslaði í öllum skjölum, opnaði hverja skúffu og hvert hólf í skrifborði lögmannsins, hann skaraði til öskunnar í eldstæðinu, athugaði þvottaskálina, handpurkuna, allar bækurnar í bókaskápnunum og hvert einasta ferhyrningsfæt af gólfi stofunnar, og gerði yfir höfuð svo nákvæma rannsókn þar inni sem honum var frekast mögulegt.

Í leit sinni í stofunni fann hann nokkura smáhluti sem hann safnaði sam-

an og lagði afsíðis á lítið borð sem þar var inni. Eftir því sem hann fann fleira af hlutum þessum, eftir því sótti hann leitina með meiri ákafa og nærgætni. Þegar hann svo að síðustu fór út úr herberginu, þá hafði hann alla þessa hluti í vasa sínum.

Fenton Chase gekk rakleiðis frá skrifstofu Robert Mantons yfir á skrifstofu sína. Á leiðinni var hann í djúpum hugsunum: Hann þóttist hafa í hendi sér óhrekjandi sannanir um það, að hroðalegur glæpur hefði verið framinn á einum heiðvirðasta manni í Chicago-borg. Aldrei hafði hann í öllum sínum leiðangrum til að uppgötva glæpi, komist höndum yfir líklegri sannanir en þær sem hann nú bar á sér, er sýnt goeti, að glæpur hefði verið framinn.

Þegar hann kom á skrifstofu sína, lokaði hann sig þar inni og fór á ný að athuga hluti þessa og semja skrá yfir þá; hann ritaði skrána á þessa leið:

1. Ein lækni undirhúðarsprauta og meðfylgjandi hulstur. Sprautan bar þess vott, að hafa nýlega verið notuð, eða fyrir minna en 36 klukkutímum síðan; það var úr henni sterk lykt. Á

hulstrinu er nafnið "Oswald" innan á lokinu, en þó svo máð, að tæplega er læst, en þó hæglega sjáanlegt þegar því er haldið í vissum skorðum fyrir auganu.

2. Kvenn skinnglófi, nr. 5½ að stærð.
3. Skrifað bréf, með eiginhandarskrift Robert Mantons, sýnilega ritað í geðs-hræringu og með skjálfandi hendi. Innihald þess er, að hann hafi yfirgefið borgina um stundarsakir.
4. Svartur límplástur, svo sem lækna-
nota.
5. Skyrtuhnappur með gömlu lagi og
merktur "O."

"Það er ekki til í borginni nema einn 'Oswald,' sem er læknir," sagði spæjarinn um leið og hann starði á hlutina, sem hann hafði fundið. "Kona er við mál þetta riðin." Hann tók upp vetlinginn og skoðaði hann, hann var nýlegur, mjúkur og af fínustu gerð. Sú, er hafði brúkað hann, hafði haft þykka hönd en frammjóa fingur. Bréfið sýndi hræðslu eða taugaóstyrk og skyrtuhnappurinn og plásturinn voru að öllum líkindum eign þess, er átti sprautuna og veskið.

Áður enn ein klukkustund var liðin, var spæjarinn farinn að rekja spor eins af þeim slungnustu glæpamönnum, sem verið hafa uppi á níttjándu öldinni.

IV. KAPÍTULI

Gamall maður, tötrum klæddur og sérlega óþrifalegur í öllu útliti, og með stórans poka á öxlinni, ráfaði um götur bæjarins og týndi upp úr saurrennum og sorphaugum brèfmiða og tuskur og hvað annað, sem fáum hefði dottið í hug að líta við, og stakk því öllu í pokann. Þegar maður þessi nálgast vissa götu, breytti hann svo til um athæfi sitt, að hann tók enga brèfmiða, en lagði alla stund á, að tína allt smávegis úr bakgördum húsa, úr hesthúshaugum og úthýsum, og hann tíndi þetta af svo miklu kappi, að hann var nærri því búinn að fylla pokann.

Hesthúsdyr aftan við reisulegt auðmannshús opnuðust og skrautlegri kerru var ýtt út í garðinn; sá er það gerði, kom um leið auga á tötrum búna gamalmennið.

“Græðurðu mikið á leitinni í dag, kunningi?” spurði hestamaður, um leið og karlfauskurinn kom að hesthúsinu.

“Hún leikur liðugt í dag, tungan í munninum á þér,” svaraði gamalmennið með ólundarkeim í málrómnnum.

“Ójá, en ekki samt liðugra en tuskurnar fljúga upp í pokann hjá þér úr sorphaugnum.”

“Hefirðu ekki annað þarfara verk að vinna, en að erta þá, sem um veginn fara, og ekki gera þér neitt mein?” spurði karlinn, um leið og hann kastaði poka sínum niður hjá haugnum.

“Þú ert alt of tiltektasamur, karltetur. Það var enginn að kvarta yfir meinsemdum annara við mig.”

“Mér fanst liggja illa á þér,” svaraði karl. “Er þér ekki sama þó ég tíni hér nokkrar tuskur í pokann minn?”

“Þér eru velkomnar allar þær tuskur, sem þú finnur hér,” svaraði hestamaður.

“Það eru fallegir hestar, sem þú hefir til gæzlu,” sagði karlinn um leið og hann gæðist inn í hesthúsið.

“Hvaða vit skyldir þú hafa á hestum, þætti mér gaman að vita?”

“Einu sinni var sú tíð, að ég þekti

skepnu. Eg hefi passað margan hest áður en þú varst til."

"Það er þá orðið langt síðan."

"Ekki svo langt, að ég viti ekki hvernær hesthús er vel passað."

Hestamaður hló dátt að förukarli.

"Hvað þykir þér skorta á, að hestarnir séu vel hirtir?"

"Mér sýnist það vera all vel gert."

"Hvað heitir þú?"

"Patrik Flaherty. — Hvað heitir hús-bóndi þinn?"

"Oswald læknir."

"Oswald læknir! Hann er gæðamaður, læknaði mig af gigtveiki."

"Það er mjög trúlegt; hann er góður við fátæklinga."

"Hann var að lækna þá í gærkveldi?"

"Ónei, ég keyrði hann og vissi hvar hann var."

"Ég sá hann líka, hér í borginni."

"Þú hefir séð illa, því hann var ekki á götum borgarinnar."

"Hvar var hann þá? Vilstu segja mér það?"

"Enga löngun hefi ég til að séðja forvitni þína. Ég gæti sagt þér hvar læknirinn var, ef ég kærði mig um það, en ég ætla

ekki að gera það, og nú vil ég þú hættir öllum spurningum og hypjir þig héðan burtu."

Í þessum svifum kom Oswald læknir út úr húsi sínu; förukarl gaut hornauga til hans, um leið og hann fór af stað frá hesthúsinu.

"Henry! Ég ætla ekki að keyra í dag, starf mitt krefst þess ekki," sagði Oswald læknir.

"Rétt er það, herra," svaraði hestamaðurinn.

Oswald læknir gekk greiðlega eftir gangtröðinni að heiman frá húsi sínu, en förukarlinn gaf honum stöðugar gætur og hélt vel í við hann á ganginum, um leið og hann gróf í einstaka öskuhrúgu, sem varð á leið hans.

John Oswald var vel og hraustlega vaxinn maður, hár vexti og liðugur í öllum limaburði, hvikur og léttur á fæti; hann var bláeygur og blíðlegur í andliti og hinn góðmannlegasti, og vingjarnlegur í viðmóti við alla, sem höfðu kynni af honum. Hann virtist vera að gæta að einhverjum, er hann ætti von á að mæta á leið sinni um göt-urnar.

Hann tók eftir manni sem sat í bekk

í lystigarði einum er leið hans lá framhjá, og vök sér til hans, þegar hann nálgadist stóð maðurinn á fætur, og heilsuðust þeir með handabandi og settust báðir niður á bekkinn.

Förukarlinn hélt sig í all mikilli fjarlægð frá mönnum þessum en veitti þó öllum hreyfingum þeirra nákvæma eftirtekt um leið og hann færði sig gætilega nær þeim, þar til hann gat heyrt mál þeirra. En mennirnir virtust hafa grun um, að einhver kynni að heyra samræðu þeirra, svo þeir lækkuðu málróminn, og töluðus svo við skamma stund. Síðan stóð Oswald læknir upp og gekk út úr garðinum.

Skömmu þar eftir stóð sá ókunni upp úr sæti sínu og hélt af stað til Michigan Avenue og snéri svo í suður.

Förukarlinn elti hann.

Sá ókunni hélt áfram þar til hann kom að fínu stórhýsi. Þar gekk hann upp tröppurnar og inn í húsið. Alt látbragð hans bar vott um, að hann þekti sig vel á þessum stað og ætti von á vingjarnlegri móttöku.

Förukarlinn hvarf.

Ef lesarinn hefði gengið fram hjá húsi þessu hálfum klukkutíma eftir að hér er frá sagt, þá hefði hann mætt vel búnum ung-

um manni með afarmikla gullúrfesti og og demantshring á fingri, og háan silkihatt á höfðinu.

“Heyrðu, drengur,” sagði hann við pilt, er varð á vegi hans, “langar þig til að innvinna þér dollar?”

Það lyptist brúnin á piltinum.

“Já, herra, vfst vil ég það.”

“Átt þú heima hér nálægt?”

“Já, herra.”

“Hver býr í þessu húsi?”

“Frú Duchon.”

“Þetta er það, sem ég vildi vita, drengur minn, og hérna er dollar handa þér,” sagði maðurinn og fékk honum pening.

“Þakka yður fyrir,” sagði pilturinn.

“Finmitt það, svo þetta er hið nýja heimkynni frú Duchon? Ég held ég sé á góðum vegi með málið,” sagði spæjarinn við sjálfan sig, er hann hafði skilið við piltinn.

Fenton Chase gekk í hægðum snum eftir götunum, en hann þurfti ekki lengi að bíða, því eftir litla stund sá hann mann þann, sem setið hafði á bekknum í lystigarðinum, og læknirinn hafði þar talað við, koma út úr húsi frú Duchon, hlaupa létti-

lega niður tröppurnar og ganga eftir Munroe stræti upp til Palmer House.

Þegar spæjarinn kom þangað, var maður þessi í makindum að lesa morgunblöðin.

Fenton settist niður á næsta stól við lesarann og tók að lesa blöðin. Sá ókunni fleygði frá sér blaðinu eftir litla stund, og við það leit spæjarinn upp og þeir horfðust í augu.

“Ég sé, að annar voða-atburður hefir orðið á hafinu,” sagði hann kurteislega.

Sá ókunni þagði litla stund og svaraði síðan: ‘Já, ef frétt sú er sönn, þá hefir þar orðið manntjón mikið.’”

Svo tóku þeir að talast við. Spæjarinn lézt vera frá New York og heita Lyman Vanderbrook, en sá ókunni kvaðst heita Leon Dacre.

“Herra Vanderbrook, það skyldi vera mér ánægja, að mega kynna yður nokkrum skemtilegum félagsbræðrum mínum og gera veru yðar hér eins ánægjulega og mér er unt.”

“Það skal vera mér sönn ánægja, að þiggja boð yðar.”

“Get ég þá fengið að sjá yður í kveld?”

“Já, ef það er yður þóknanlegt.”

“Viðsulega er það mér gleðiefni; get ég þá fundið yður hér á þessu hóteli kl. 8 í kveld?”

“Ég skal vera hér til staðar.”

Þegar Leon Dacre fór út úr salnum, sagði spæjarinn við sjálfan sig: “Ég sé hvernig í þessu liggur; hann lést trúá orðum mínum, en ég sá, að hann grunaði stöðu mína, og nú má ég búast við að mæta og eiga við hóp af eindregnum þorpurum.”

Fenton Chase fann það glögt, að hann átti nú við ramman reip að draga og vissi að þetta var maður sá, sem var í vitorði með Oswald lækni, og að hann hafði uppgötvað stöðu sína og einnig hið rétta nafn sitt. Maður þessi var og kunningi frú Duchon, en hvernig voru hagsmunir hennar tengdir við hvarf Robert Mantons? Leon Dacre gat ekki verið maðurinn með hvítu augun, því hann hafði blá augu. Spæjarinn fann til þess, að málið var alt af að verða örðugra og flóknara. En um það var hann fullviss, að hvarf Mantons væri á einhvern undarlegan hátt tengt við þau kynni, sem Oswald læknir og maðurinn með hvítu augun og frú Duchon höfðu hvert af öðru. Leyndardómurinn um samband Oswalds læknis og þessa ókunna

manns Leon Dacre varð að leysast, og þó sú tilraun gæti orðið hættuleg, þá ásetti Fenton Chase sér að ráða þá gátu.

Klukkan 8 um kveldið gekk spæjarinn inn í gestastofuna í Palmer House. Hann gætti nákvæmlega að hverju andliti, sem þar var inni, en sá hvergi Leon Dacre. Meðan hann var sem nákvæmast að athuga fólkið, kom maður til hans og rétti að honum bréf. Það hljóðaði svona:

“Minn kæri herra V. Ég bið yður velvirðingar á því, að ófyrirsjáanleg forföll hindruðu mig frá að geta mætt yður í kveld. Áriðandi málefni kom fyrir, sem bannaði mér þá ánægju, að mega njóta samfunda yðar. Eg vona, að betur takist til framvegis.
Leon Dacre.”

“Ég verð að fresta heimsókn minni til frú Douchon,” sagði spæjarinn við sjálfan sig. “Ég skal engu að síður hafa gætur á hreiðri hennar.”

Kveldið var dimt, skýbólstrarnir fylltu loftið og vindur stóð af vatninu, en dimman var hagstæð starfi spæjarans, sem nú gekk niður eftir Michigan götu. Þegar hann kom gagnvart húsi frú Douchon, þá gekk hann yfir um götuna og huldi sig í

dimmasta kímanum undir hlið á stórhýsi einu, og festi þaðan augun á glugga og framdyr á húsi frúdarinnar, en hann sá ekki þá, sem í myrkrinu læddust að baki hans.

Vindurinn suðaði í limum trjána, svo að ekki heyrðist fótatak. Þeir, sem í ná-munda voru, læddust nær og nær, kerra skrölti eftir götunni og staðnæmdist við húsdyr þær, sem hann var að gæta að. Kerran rann bráðlega aftur þaðan og spæjarinn fylgdi henni eftir með augunum, þar til hún hvarf fyrir næsta götuhorn. Í þeim svifum var handleggur hafin á loft og spæjarinn var sleginn með heljarafi.

Hann féll meðvitundarlaus á götuna.

Hve lengi hann lá þar í rotinu, vissi Fenton Chase ekki. Enn þegar hann vaknaði til meðvitundar, þá varð hann þess var, að hann var á einhverri hreyfingu. Hann skyldi lengi ekkert í þessu, en svo varð hann þess var, að hann lá í bát. Hann reyndi að hreyfa sig, en hann fann það, að hann var bundinn á höndum og fótum. Hlekkir voru á úlfliðum hans og fæturnir bundnir með reipi.

Hann reyndi að hreyfa sig til í bátinum, en þá sá hann andlit, sem laut yfir

honum og hann lagði aftur augun.

Hann fann til sviða í höfðinu af höggi því sem hann hafði fengið þegar hann var að vakta kerruna sem keirð var frá húsi frá Duchon, og honum datt í hug að högg það mundi hafa haft náið sambandi við það hús. Hann vissi að hann var algerlega á valdi þess eða þeirra sem hann var að reyna að festa við hvarf Robert Manton's. Hann heirði sagt.

"Hann er að rakna við."

"Tíminn er dýrmætur," heirði hann svarað í lagum róm. "Róið betur, og við skulum fljótt losast við þennan gest," heyrði hann fyrsta ræðumann segja.

Þessir tveir menn ræru alt hvað aftók, og báturinn dansaði á öldum vatnsins í kvöldmyrkrinu. Þoka var yfir vatninu svo að ekki sást nema örfá fet út frá bátnum. Bandinginn lá þannig í bátinum að hann gat ekki séð hverjir þessir menn voru, þeir ræru þegandi og voru í öllu svo snarir og samtaka, að hann þótti þess viss að þeir ætluðu að gera sér eitthvert tjón eða máske að lífláta sig.

Báturinn skreið áfram og hávaðinn í borginni varð æ daufari og daufari. Mennirnir hertu á árunum og Fenton

Chase var þess viss að þeir væru komnir langt út á vatn.

“Við hefðum ekki getað kosið ákjósanlegra veður,” heirði hann sagt í lágum rómi.

“Já, lukkan er sannarlega með okkur,” var svarað.

“Þegar við erum búnir að sökkva hræi þessu í vatnið þá getum við gengið rólegir til hvíldar.”

Þetta stutta samtál féll eins og dauðadómur yfir Spæjarann, hann vissi að þeir ætluðu að kasta sér í vatnið, svona bundnum á höndum og fótum, þegar þeir þóttust vera komnir nógu langt undan landi.

Hann reyndi að losa ögn um hendur sínar en hann gat ekki losað hlekkina og ekki náð í reipi það er batt fætur hans. En hreyfingin sem hann gerði vakti at. hygli ræðaranna, og annar þeirra sagði “Hættum þá róðri, og hendum honum út úr bátnum,” svaraði hinn, og við það lögðu þeir up árnar.

“Þið eruð huglausir fantar,” sagði Spæjarinn í reiði róm, hann vissi að blýðmæli voru þýðingarlaus

Ekki hafði hann fyr slept orðinu, en

treyju var vafið um höfuð hanss, svo hann mátti ekki koma upp nokkru hljóði, næst var bundin einhver þungur hlutur við fætur hanss, og svo varð kyrð og þögn. Þeir voru að hlusta hvert nokkur væri þar nálægt. Fenton Chase fann að hann var hafin í loft með heljar afli og kastað út í vatnið, en báturinn skreið með undra hraða frá honum, út í myrkrið.

V. KAPÍTULI

Það var í enda annars þáttar í leiknum "Il Trevatore" sem leikin var í fínasta leikhúsi borgarinnar, að Úngfrú Hortens Faxon, sem hafði verið að skima með sjónauka um alt leikhúsið, kom auga á Major Dalton og hneigði sig fyrir honum. Sá sem sat hjá Majornum tók eftir þessu og sagði.

"Það sýnast vera fleiri augu fest á þessa stúlku í kveld heldur en á leiksviðið."

"Það þarf þig síst að undra, því

fegurð hennar er meiri en nokkurrar konu
á leiksviðinu."

"Eg tel þig heppnismann, Dalton, að
hún skuli veita þér þá eftirtekt að renna
augum til þín."

"Ég tel mig líka heppnari en alla
aðra núlifandi menn."

"Þú viðurkennir þó ekki að þú sért
smitinn?"

"Að vissu ekki algerlega smittaður, en
samt er ég hrifin af henni."

"Allir menn verða hrifnir af fegurð
hennar, þeim sem hún eitt sinn kemur undir
vald augna sinna. Það leikur orð á því
að hún lasi neitað ótölulega mörgum
biðlum."

"Það má vel vera að svo sé," svaraði
Major Dalton.

Tjaldið féll, og meðan mesta lófaklapp
ið stóð yfir, tók Dalton eftir því að Ung-
frú Hortense Faxon benti honum að koma
til sín, hann stóð því upp úr sæti sínu og
gekk til hennar.

"Mér kykir vænt um að þú komst,"
sagði hún. "Mér hálf leiðist einveran í
þessari stúku."

"Það er mér jafnan ánægjuefni að mega
verða þér að einhverju liði," svaraði

majorinn, og konan brosti blíðlega að þeim undirgefnis anda er orð hans báru með sér."

"O! Hvað er þetta, sem ég heyri herra Leroy vera að segja," spurði hann.

"Hafið þér ekki heirt síðustu stórtíðindi," spurði ung kona, sem sat þar nálægt.

"Nei, Ég verð að játa vanþekking mína," svaraði Dalton.

"Þér hljótið að vera að gera að gamni yðar," svaraði konan.

"Nei, látið mig ekki bíða eftir fréttunum," sagði Dalton.

"Er það mögulegt að þér hafið ekki frétt um afdrif Rob't Manton's?

Þegar þetta var sagt, þá störfðu öll augu á Hortens Faxon, en henni brá hvergi, það var eins og hún hefði engan áhuga á þessu máli.

"Ég hef ekkert heyrt um þetta," sagði Dalton. "Ég hafði ekki þá æru að vera þeim manni kunnur að neinu leyti, en hef þó oft heyrt hans getið, og veit að hann var talinn frægur lögfræðingur, eða er ekki svo?"

Aðgætinn áhorfandi hefði getað tekið eftir því, að majór Dalton aðgætti nákvæmlega hvern drátt í andliti ungfrú Faxon um leið og hann talaði þessi orð.

“Herra Manton var einn af þeim, sem átti því láni að fagna, að ná skjótri frægð í starfi sínu, og það er þessvegna, að almenn-ingur tekur svo mikinn þátt í hvarfi hans.”

“Er þetta mögulegt?” spurði majórinn, um leið og hann leit til ungfrú Faxon. En hún svaraði honum engu, aðeins hallaðist áfram í stólnum og laut niður að vinstúlku sinni og spurði:

“Ethel, þú hefir allar nýjustu fréttir á minni þínu, segðu mér hvort nafn hans var bendlað við nokkurt brot á félagslegu sið-gæði?”

“Nei, als ekki; hann hvarf án nokk-urs fyrirvara; en við vonum, að fréttu eitt-hvað meira um þetta síðar.”

“Ég frétti í dag, að hann hefði orðið ósáttur við Oru systur sína,” sagði herra Leroy.”

“Einmitt það, ástæðan er þá fundin, svaraði Dalton.

“Hvað bar þeim á milli?” spurði ein-hver.

“Það er sagt að hafa verið af því, að læknir Julian Oswald vildi ná í hana.”

Majór Dalton gaut augunum til Hor-tense Foxon.

“Leroy sagði mér, að það hefði orðið

mikið uppistand á milli þeirra systkyna og læknisins," hvíslaði Ethel Bynill að Hortense.

"Er Oswald læknir skapbráður?" spurði Hortense.

"Ekki skyldi maður ætla það," því að stillilegri augu hefir enginn maður; hann hefir blá augu og blíðleg."

"Blá og blíðleg augu bera þá vott um stíla geðsmuni?"

"Vissulega er það svo," svaraði Ethel.

Tjaldið var hafið upp og næsti þáttur leiksins byrjaði. Þetta fólk hætti því samtalinu og beindi athygli sínu að leiksviðinu.

"Ég óttast, að þú sèrt ekki hrifin af leiknum," sagði Dalton við Hortense, "eða leiðast þér ekki þættirnir?"

"Mér pykir gaman að 'Il Trovatore,' en samt játa ég, að mér hálfleiðist að sjá hann svo oft."

Um leið og hún sagði þetta, læk hún sèr að gleraugunum, sem lágu í kjólfellingum hennar. Hún var engilfríð kona, með stór, skínandi augu undir fagurlega dregn-um augabrúnum; hún var ljóshærð og hárrúð í bezta lagi, vel vaxin og limamjúk. Majór Dalton var hrifinn af fegurð hennar

og blóðið sauð í æðum hans af óstöðvandi þrá til að eignast konu þessa.

“Ég óttast, að leiðindi þín séu sprottin af öðrum orsökum,” sagði hann.

Hortense lék sér að silkiveifu, sem hún hélt á, látbragð hennar lýsti óróleik; hún leit á Dalton og spurði:

“Má ég spyrja, hvers þú getur til um leiðindi mín?”

“Ég tel það staft af nýafstöðnu samtali,” svaraði hann.

“Vel er það mögulegt; satt að segja kom hann æfinlega fram við mig, sem sannur heiðursmaður; gáfaður, göfugur og skemtandi og blíður í viðmóti, en þó —”

“Þú varast að viðurkenna meira,” svaraði Dalton hlægjandi.

Látbragð ungfrú Hortense breyttist á augabragði. Hún hló dátt og sagði einsog til að stríða honum:

“Leikhússtúka er óviðfeldinn staður til að gera játningar, og þú, major Dalton, ert ekki vígður skriftaþeir.”

“Það skyldi vera mér sönn gleði, að mega hafa þá stöðu, ef ég aðeins fengi að heyra þá játningu frá þínum eigin vörum, að þú elskaðir —”

“Elska! Hvað skilur þú við orðið

elska?" spurði Hortense, um leið og hún lék sér að veifunni sinni, og bar vott um megnan taugaóstyrk, sem hún þó reyndi að hylja.

"Ég óttast, að þetta sé hættulegt umræðuefni."

"Hættulegt?" spurði hin fagra kona, um leið og hún gaut augunum að majór Dalton.

"Já, hættulegt fyrir mig, þegar ég ræði það mál við þá fegurstu konu, sem ég hef augum litið."

"Mér virðist stundum skjall vera eitt af aðaleinkennum karlmanna," svaraði konan með alvörusvip.

"Ég vona, að þú takir ekki orð mín á þann hátt, því að karlmenskan dýrkar, tíðkastan hælir en elskan skjallar."

"Yfirstígur ekki skjallið sannleikann?"

"Ekki þegar eyru þín hlusta."

Meðan þetta samtal varaði, hafði Hortense dregið stúkutjaldið fram, svo að hún sat í skugga þess og úr augsýn áhorfenda í húsinu. Þetta gerði hún til að hylja vaxandi roða í andliti sínu, sem hún fann að komið hafði fram við samtalið.

Þegar majór Dalton gekk til sætis síns, varaðist hann, að líta í áttina til ungrú

Hortense, sem umkringd var af vinum sínum. Hann virtist hafa allan áhuga á því, sem fór fram á leiksviðinu, en andlitssvipur hans lýsti því, að hann var í djúpum hugsunum um eitthvert alvarlegt málefni; ýmsir í leikhúsinu höfðu beint sjónaukum sínum að honum síðan hann kom úr stúku hinnar fögru Hortense.

Þegar fólkið þyrftist út úr leikhúsinu, leit hann yfir um til stúkunnar, en sá þá ekkert, er veki aðdáun hans, og snéri því augum sínum þaðan með ólundarsvip.

Majór Dalton var einn þeirra manna, sem ekki lét yfirbugast af ástahugsunum; en samt gat hann ekki varist þess, að verða hrifinn af fegurð þessarar konu. Hann var með sjálfum sér stoltur af þeirri náð, sem hún hafði veitt houum, með því að leyfa honum að sitja hjá sér í stúkunni. Yfirleitt var hann ánægðari með sjálfum sér yfir því happi, en hann vildi láta uppskátt.

Hann hafði aðeins þekt þessa konu í fáar vikur, en samt gat hann ekki stílt sig um, að ná fundum hennar við hvert mögulegt tækifæri. Hann gerði sér enga grein fyrir því, hvort þetta orsakaðist af því, að hann var ástfanginn, eða af löngun til þess

að aftra öðrum frá að njóta funda hennar, en það var honum ljóst, að hann vildi eiga hana, ef þess gerðist nokkur kostur. Hann fann, að hún var stundum svo alúðleg við hann, að það gaf honum von um, að þetta kynni að takast, en svo var hún stundum svo öflug, að honum fanst hún fyrir líta sig.

Svo voru þessar breytingar á framkomu hennar eftirtektaverðar að hann skildi ekkert í þeim. Þær voru auðsjáanlega ekki uppgerð, heldur áreiðanlega ávöxtur af hennar eigin innilegu tilfinningum. Hann hafði reynt að gera sér grein fyrir og grandskoða þessar breytingar, en hafði gefist upp við það, sem hvern annan óskiljanlegan leyndardóm kvennlegs eðlis, sem karlmenn fá ekki skilið.

Major Dalton var eins og þúsundir annara manna gæddur góðum náttúruöflum, sem hefðu hafið hann til vegs og gengis, ef hann hefði notið holrrar mentunar og beitt hæfileikum sínum til þarflegrar starfsemi. Hann hafði hlotið næg efni í Ástrálfu, eftir eigin sögusögn hans, og varði nú tíma sínum til hvíldar og skemtunar. Hann var dálítið einkennilegur í því, að hann hélt sér oft einmana og utan við allan félagskap, nema aðeins örfárra manna, en meðal

þeirra var hann talinn skemtilegur félagi. En engann gerði hann að trúnaðarmanni sínum.

Þegar leiktjaldið féll í stösta sinni, bauð hann sambekkingum sínum góða nótt, og gekk einsamall út í náttmyrkrið; og þegar hann kom að húsi ungfrú Hortense, staðnæmdist hann fáein augnablik og horfði upp í gluggana, en hélt svo leiðar sinnar í djúpum hugsunum um viðburði kveldsins.

Arnþjótur B. Olsen

VI. KAPITULI.

Þegar Fenton Chase sökk í vatnið, þá flaug þá hugsinn í huga hans að hvert augnablikið væri hans stösta.

Hann misti alla lífsvon þegar hann fann heljarkulda vatnsins, því hann vissi að þunginn við fætur hans gerði honum ómögulegt að halda sér fljóttandi nokkurt augnablik. Hann ásetti sér að deyja hugaður, eins og hraustmenni sæmdi. En svo undraðist hann alt í einu yfir því, að hann var kominn niður á eitthvað hart í vatninu.

Þetta mætti honum svo fljótt, eftir að hann féll í vatnið, að hann vissi, að hann hafði ekki sokkið djúpt. Hann rétti úr sér í dauðans ofboði, og honum til mestu undrunar og ánægju fann hann að höfuð hans stóð upp úr vatninu.

Hann hafði lent á gamlan skipsskrokk, sem hafði sokkið þar.

Þegar hann fann hylkið hreifast undir fótum sér, þá vaknaði á ný von í brjósti hans og hann fór að reyna að losa um hendur sínar. Þunginn á fótum hans varð léttur í vatninu, svo að hann gat staðið án mikillar þrautar. Vatnið kalda hafði og þau áhrif, að hendur hans og úlfliðir grendust, svo að hann gat með herkjum náð hlekkjunum af höndum sínum. Eftir að hendur hans voru orðnar lausar, gat hann losað um böndin á fótum sér, og varð þá fær um, að hreyfa alla limi sína. Hann hlustaði um stund og áttaði sig svo, að hann vissi í hvaða átt borgin var. Síðan lagðist hann til sunds í þeirri von, að ná landi.

Lífsferill spæjaranna í stórborgunum er sérlega margbrotinn, svo að slíks eru ekki dæmi í öðrum atvinnugreinum. Allar hugsanir þeirra eru bundnar við annara verknað, og þeir lifa í von um að geta upp-

götvað glæpi þeirra manna, sem þeir eru keyptir til að elta og vakta. Þeir læra af reynslunni, að ómerkilegustu viðburðir geta oft orðið áhrifamestu sannanagögn í stór-glæpamálum. Þessvegna taka þeir einatt mikið tillit til ýmsra smáatvika, sem aðrir menn mundu ekki veita neina eftirtekt.

Fenton Chase hafði sannfærst á því, að Oswald læknir væri aðal-hvatamaður að hvarfi Robert Mantons, og að einhver kona væri í vitorði með honum.

Hversvegna hafði systir hans reynt að dylja það, að uppistand háfði orðið þar á heimilinu? Og hversvegna varð hún svo fljótt viss um, að bróðir sinn hefði verið numinn burt?

Þessar og þvílíkar hugsanir fyltu huga hans, þegar hann loks náði landi, þjakaður og aðfram kominn af kulda og þreytu eftir sundið frá skipsflakinu.

Snemma næsta morgun fór hann að finna Miss Manton.

"Góðan daginn, herra Chase," sagði hún glaðlega. "Ég hef beðið með óþreyju eftir komu yðar, í þeirri von, að þér gætuð sagt mér eitthvað, sem drægi úr þeim ótta og kvíða, sem nú fyllir hjarta mitt."

"Ungfrú Manton," svaraði hann, "eftir

að ég skildi við yður, fór ég að athuga skrifstofu bróður yðar; en ég verð að játa, að ég ekki hefi orðið mikils þess var, sem hjálpa megí til að skýra hvarf lögmannsins. En slík mál eru vanalega svo gerð, að þau skýrast fljótt eða — ekki."

"Á ég að búast við því versta?" sagði hún með ákafa.

"Engan veginn," svaraði spæjarinn. "Þvert á móti bið ég yður að búast við bráðri heimkomu bróður yðar, og ég verð að biðja yður að vera rólega og vonglaða, svo að þér getið veitt mér þá aðstoð, sem ég kann að þarfnast framvegis."

"Ég skal gera allt, sem í mínu valdi stendur, það skal vera áreiðanlegt. En hafið þér ekki orðið neins vísari um hann?"

"Enn þá veit ég ekkert um verustað hans. Erindi mitt hingað í morgun er að komast eftir hjá yður, hvort herra Manton hefir nokkurntíma verið bendlaður við nokkurt ástamál?"

Ora Manton setti upp stór augu, svaraði hún seinlega:

"Já, herra."

"Hve langt er síðan?"

"Nýlega!"

"Má ég heyra nafn konunnar?"

“Hortense Faxon.”

Hún hafði ekki fyr slept nafni þessu heldur en stofudyrnar opnuðust og inn gekk Hortense Faxon.

Hún heilsaði Oru glaðlega og þrýsti hönd hennar þétt. En þegar hún tók eftir nærveru spæjarans, sagði hún ekki meira.

Fenton Chase hrökk saman við hugsun þá, sem í þessu augnabliki flaug í huga hans: “Þessi kona er bendluð við hvarf Mantons, um það er ég fullviss,” hugsaði hann. “Var það mögulegt, að hún hefði verið viðstödd, þegar lögmaðurinn lá með vitundarlaus á skrifstofu sinni, yfirkominn af meðulum, sem áreiðanlega voru notuð til að svæfa hann?”

“Ungfrú Faxon, þetta er herra —”

“Fenton,” greip spæjarinn fram í, til þess að fyrirbyggja, að nafns síns yrði getið að fullu, um leið og hann gaf Oru leynilega bendingu um að gæta sín.

“Það hryggir mig innilega, að taka eftir því, hve þér líður illa upp á stökastið, kæra Ora,” sagði ungfrú Hortense.

“Ég er tæpast með sjálfri mér, Hortense, en ég er að reyna að halda huganum uppi, eftir því, sem ég get bezt,” sagði Ora. “Þessi kvíði er mér því nær óbærilegur.”

“Ég hef, sem vinur herra Manton's, verið að reyna að hugga Ungfrú Manton, og tala í hana kjark og von um að bróðir hennar muni bráðlega koma í leitirnar. Hann getur ekki hafa farið langt í burtu, annars mundi hann hafa látið þess getið með bréfi.”

Hortense hélt samtalinu áfram í nokkrar mínútur, og lýsti svo átakanlega sinni innilegu hrygð yfir hvarfi mannsins og yfir sorg Oru og annara vina hans, að spæjarinn undraðist ákefð hennar um leið og hann gætti vandlega að hverju orði hennar og hreyfingu. Þegar hún stóð upp til að kveðja, þá féll annar glói hennar á gólf-ið. Ora fylgdi henni til dyra, og þegar hún kom aftur þá sagði spæjarinn.

“Þar sem við erum nú tvö ein hér í stofunni, þá langar mig til að biðja yður að segja mér hvers kyns samband er milli bróðir yðar og þessarar konu.”

“Um það get ég lítið sagt,” svaraði Ora, “annað en það að hann sagði mér fyrir nokkrum tíma að hann elskaði hana, og vonaði að gera hana að eigin konu sinni,—annað veit ég ekki.”

“Þegar ég fann yður stöðast, Ungfrú Manton, þá spurði ég yður hvert þér vissuð

til að bróðir yðar hefði átt orðastað við nokkurn mann, er hann væri ósáttur við, og nú bið ég yður að skerpa minni yðar og segja mér hvert engin slíkur atburður hefur komið fyrir.”

“Eruð þér alveg viss um að ekkert slíkt hafi átt sér stað?”

Hann horfði fast á Ora um leið og hann bar fram spurningu sína.

Ora Manton var óróleg, hún virtist vera feiminn.

“Er alveg nauðsynlegt að ég svari þessum spurningum,” sagði hún.

“Það getur orðið alveg nauðsynlegt.” svaraði spæjarinn.

“Mér fellur illa að þurfa að segja nokk uð um þrítat mál okkar, annað en það að uppá stökastið hefur bróðir mínum og mér ekki komið saman um atriði sem mig sjálfa skiftir.

“Var það nokkrum öðrum viðkomandi, og ef svo hverjum þá?”

“Ég neita að svara þessu,” sagði Ora í hálfum hljóðum.

“Ég bið yður velvirðingar á því sem skoðast getur óþörf forvitni mín. En spurningin var aðeins framsett af því að ég ált nauðsynlegt að ég viti alt ljóst og

rétt sem miðað getur til þess að ráða gátuna um hvarf bróðir yðar."

"Ósátt mín og bróðir míns var als engin. Það var aðeins stundar skoðana munur, sem als enga þýðingu hafði og engum var viðkomandi nema mér einni."

"Leifið mér samt að spyrja yður þessa síðasta. Hvaða hagsmuni gat nokkur maður, að nafni Oswald, haft í hvarfi bróðir yðar?"

Ora Manton roðnaði út undir eyru, en breytti fljótt um lit og varð ná fól og niðurlát og komst sjáanlega í all mikla geðshroeringu. Hún sat hreyfingarlaus og var sem í leiðslu.

"Enga, herra minn," sagði hún eftir litla stund um leið og eðlilegur roði færðist í kinnar hennar, og hún náði sér aftur.

Þegar Fenton Chase gekk út úr þessu húsi, þá var hann sannfærður um að hann hefði fundið einn hlekk í keðju þeirri sem hatt hvarf lögmannsins við mann þann er hann hafði grunaðan um glæpin, og að Ora Manton vildi halda því leyndu sem hún vissi um málið.

Hann hraðaði ferðinni á skrifstofu sína, og tók þaðan flösku með hvítum sandi, úr skápnum, og setti hana á borðið. Svo tók

hann vetlingin sem hann hafði fundið á skrifstofu lögmannsins og fyllti hann nákvæmlega með sandi; þegar hann var orðin fullur, sá spæjarinn nákvæmlega handarlag þeirrar konu sem hafði átt hann. Svo hengdi hann vetlingin upp með spotta í hengilampan í skrifstofunni. Hann gerði sömu tilraun við annan glóa, þann sem Ungfrú Hortens hafði mist á stofugólfid í húsi Oru.

Þegar þeir hjengu hver hjá öðrum, gat hann ekki gert þeirra neinn mun, hvorki að stærð, lagi eða útliti, þeir voru báðir gerðir í sama verkstæði; og merktir sömu stærðar tölu.

Annar hanskan átti Ungfrú Hortense Faxon, en hinn var skilin eftir á skrifstofu Robert Manton's kveldið sem hann hvarf.

Þegar spæjarinn virti fyrir sér fegurð þeirrar konu sem átti annan glóan, þá gat hann ómögulega ætlað henni svo ilt að hún ætti nokkurn þátt í hvarfi lögmannsins. Svo tæmdi hann vetlingin sem Hortense átti, stakk honum í vasa sinn og gekk út.

Hann mætti Ungfrú Faxon af tilviljun í einni klæðabúð á State Street.

“Fyrirgefið, Ungfrú Faxon,” sagði hann, “Er þetta hanskin yðar?”

“O! Herra Fenton, sagði hún, “Hansk-in minn! Ég held það sé hann, ég hélt ég hefði tñt honum annarstaðar, þakka yður fyrir fundin.”

Fenton Chase hneigði sig kurteislega og sagði;

“Fyrirgefið, að ég ónáða yður um nokkur augnablik. Eg hef sérstakan áhuga á máli herra Manton's. En eftir því sem ég skyldi á systir hanss, þá fannst mér endilega að eitthvert familfu mál standi í sambandi við það. Getið þér hugsað yður nokkuð slíkt?”

• “Nei! herra Chase, ég veit af engu þessháttar. En það er sagt að Oswald læknir hafi viljað eiga Oru, og að sá ráðahagur hafi verið mjög á móti skapi bróðir hennar, og að hann hafi látið þau bæði vita það. Sumir segja að þetta hafi orsakað heitar umræður milli þeirra. En um sanleika í því efni veit ég ekkert.

Spæjarinn lét sem hann vissi allt um þetta og nefndi ýmsa menn er hann hefði heirt tala um þetta og tilfærði ýms smá atriði er hann hélt óhætt að vefja inn í sögu sína.

"Hafið þér mætt Oswald læknir í þessari viku?"

"Nei, ég þekki hann aðeins lítillega, hef aðeins einusinni talað við hann fáein orð."

Herra Fenton bað afsökunar á því að hann þyrfti að hraða ferð sinni á annan stað. Hann kvaddi hana og fór.

Fenton Chase hugsaði mikið um þessa konu. En hann gat ekki gert sér grein fyrir því að hún væri í nokkru sambandi við Oswald læknir. Hann hugsaði um árásina sem gerð var á hann og tilraunina til að drepa hann, og hann sannfærði sjálfan sig um að hann hefði sést ganga inn og út úr húsi herra Mantons, og hann var sannfærður um að hann væri grunaður um að vera að vinna að því að hafa uppá glæpamönnum, og einnig uppá Robert Manton.

Hið undarlega samtal Oswald læknis við Leon Dacre, í listigarðinum, benti á að sú fundur hefði verið fyrirfram ákvarðaður, og að þeir hefðu báðir eitt-hvert sameiginlegt leyndarmál.

Það var engum efa bundið að glæpamenn þeir sem hann var að hafa uppá, voru óvanalega slúgnir og áræðnir, og að

Þeir mundu beita allra bragða til að koma sínu fram. Ennþá hafði hann einkis orðið vissari um Rob't Manton. Hann hafði farið á allar vagnstöðvar og alla aðra staði sem hann gat vænst að frétta eitthvað um lögmanninn. En alt varð árangurslaust. Engin hafði séð hann né frétt til ferða hans. Hann sannfærðist því um að hvert sem hann væri lifandi eða dauður, þá hefði hann ekki verið fluttur út úr borginni.

En hann huggaði sig við það að hann hefði þegar náð á sitt vald nægum sönnunum til þess að festa einn mann við hvarf lögmannsins. En konan, sem hann taldi víst að hefði verið í vitorði með þeim seka, hún var enn ófundin. Spæjarinn hélt heim á skrifstofu sína, vongóður um að geta innan skams tíma leyst þessa ráðgátu, sem nú var svo hulin og óskiljanleg.

VII. KAPÍTULI

Lífershættir frá Lucie Duchon voru mjög tvífræðir. Á manna mótum kom hún fram sem fín kaldlynd og fráhrindandi, og alt látbragð hennar var svo að það bannaði innileik við annað fólk. Hún sást oft á ýmiskonar samkomum, stundum á dansleikjum, stundum keirandi út á strætum, og á ýmsum öðrum stöðum, en aldrei sást hún í félagi með nokkrum konum. Hún var kunnug mörgum karlmönnum af hærri stigum og sást oft í félagi með þeim. Nafn hennar var á allra vörum á klúbbsamkomum karlmanna, og sjálf hélt hún oft heimboðsgildi og veitti þá þessum gestum sínum vel.

Hún var sérlega vinsæl meðal leikfólksins í Chicago og hafði mikið samneyti við það.

Enginn vissi neitt um ætt hennar eða fortíð, né heldur var einum hennar það neitt áhugamál. Þeim nægði að mega koma á heimboðsfundi hennar, hafa þar

skemtun af fjörugu félagslífi og njóta gest-risni hennar og glaðværðar.

Danssalur hennar var í einu ljósabaði. Yfir tuttugu þör liðu yfir gólfid í gálansri glaðværð og hljóðfæraslátturinn fyllti húsið með laðandi hljóðm. Það var liðið langt fram á kveld og margir af gestunum voru farnir, en samt voru margir eftir. Hávaðinn hélt viðstöðulaust áfram, svo að hinna fögnu gesta gætti ekki.

Nokkrir voru komnir saman niðri og voru í samræðum.

“Máske vinur þinn vilji vera hèreftir?” sagði frú Duchon við manninn, sem stóð við hlið hennar, um leið og hún veifaði hendinni fram að stiganum.

“Hefir lánsgyðjan fengið valdyfir yður í kveld, herra Stedson?” spurði Leon Dacre.

“Hún hefir reynst mér brigðul upp á stökastið,” var svarið.

“Máske eitt glas af kampavíni færi yður meira lán?” spurði frú Duchon brosandí, um leið og hún þreif í handlegg herra Stedsons og fór með hann uppá loft.

Frú Duchon var sérlega fjörleg og aðlaðandi, þar sem hún stóð með vínglasið í hendinni, og leiftraði demantshringur á hverjum fingri. Hún var svarthærð og

dökk-móeyg, þéttlega bygð og limabein. Í augum hennar var lymaskulegur fjörglampi, sem bar vott um innvortis ból, er brent gæti alt sem fyrir vað. Hinar þykku og rauðu varir hennar og rjóðu kinnar báru vott um mikið þrek og áræði. Hún brosti blóðlega til gesta sína um leið og hún óskaði þeim til lukku og langlífis; síðan settist hún niður hjá þeim við spilaborð, og þá var tekið að spila.

Herra Stedson spilaði gætilega og varðist tapi, en vann þó ekki að heldur. Annars virtist hann gefa meiri gaum að Leon Dacre og öðrum spilamönnum við borðið en að spilunum.

Eftir litla stund kvaðst frú Duchon vera orðin þreytt á, að spila um smáupphæðir; hún bauð Stedson að reyna lukkuna með því að spila um stærri upphæð.

“Það er svo miklu skemtilegra,” sagði hún hlæjandi, um leið og hún stokkaði spilin. “Segjum að við spilum þetta spil fyrir \$500.”

Áður en Stedson fékk tíma til að svara tók hún eftir því, að Leon Dacre gaf sér merki um leið og hann leit til hennar.

“Æ, ég er annars hrædd um, að ég megi ekki spila lengur, hversu fegin sem ég vildi

mega reyna gæfu yðar, herra Stedson. Ég er farin að vanrækja húsmóðurskylduna," sagði hún um leið og húa stóð upp frá borðinu, "en ég skal bráðlega koma til yðar aftur og þá skulum við klára spilið."

"Ég bið rólegur eftir að gera vilja yðar, en á meðan þér eruð fjarverandi ætla ég að sinna lítilræði, sem ég var nær því búinn að gleyma," sagði Stedson með ánægjubrosi um leið og hann stóð upp.

Fenton Chase var meistari í því, að dulbúa sig, og þegar hann tók á sig gerfi auðugs peninga brakúns, sem tilheyrði félaginu Stedson & Co., þá var hann gagnólfkur því, sem hann átti að sèr að vera. Þó hann hefði nærri því týnt lífinu út af því að vera of nærgöngull við hús frú Duchon fyrir skömmu, þá gat hann ekki stilt sig um, að gera aðra tilraun, jafnvel þó hann ætti á hættu að verða uppvís að spæjara-starfi sínu. Í þessu nýja gerfi hafði hann komist í kunningsskap við Leon Dacre, og með hans hjálp fengið aðgöngu að húsi frúarinnar og komist í kynni við hana. Hann hafði tekið eftir merki því, sem Dacre gaf konunni og sem kom henni tll að hætta að spila. Það var auðséð, að þau ætluðu að hafa samtál afsíðis.

Spæjarinn skimaði snarlega kringum sig og aðgætti nákvæmlega herbergjaskipunina. Hann opnaði eina af hliðardyrnum og fór þar út. Í garðinum bak við húsið óx þéttur skrautviður; hann heyrði skjálfa í kvennkjól á bak við trén, er hann kom út, og flýtti sér því í annan enda garðsins. Hann gat séð tvær persónur og vissi, að þar voru þau frú Duchon og Leon Dacre.

Þó að spæjarinn væri nógu nálægt þeim til þess að geta heyrt samtal í lágunum róm, þá gat hann samt ekki heyrt eitt orð af því sem þau hvískruðu. Varasemi þeirra kom honum undarlega fyrir. Hvaða leyndarmál höfðu þau sameiginlegt? Hann reyndi að komast nær og lagði eyrun við hverju hljóði, sem kynni að berast frá þeim, og gat aðgreint þessi orð: "Spítalinn—kerru—mán—kveld." Þau hreyfðu sig eins og þau ætluðu að ganga inn í húsið, en spæjarinn varð á undan þeim; hann komst inn um bakdyrnar og komst upp á loft, án þess nokkur tæki eftir honum.

"Nú! Þér eruð þá kominn aftur," sagði frúin við hann, er hún varð hans vör í húsinu nokkru síðar.

"Já, ég þurfti aðeins að tala við kunn-

ingja minn í næsta herbergi," svaraði spæjarinn brosandi.

"Ættum við ekki að reyna lukkuna við spilin aftur, herra Stedson?" spurði frúin.

"Ég má til að neita mér um þá skemtun þar til ég kem næst, því ég er þegar búin að tefja of lengi."

"Það skal vera eins og þér viljið. En má ég þá vona eftir komu yðar síðar?"

"Það skal vera mér hin mesta ánægja, að eiga afturkvæmt í hús yðar," sagði spæjarinn.

Fenton Chase var í góðu skapi, þegar hann fór út úr þessu húsi um kveldið. Hann hafði orðið áskynja um, að þessi ókunni vinur Oswalds læknis var einnig í vinfengi við frú Duchou, og að þau ætluðu leynilega að heimsækja hana að stjálrastofnunum borgarinnar.

Honum datt í hug, að þau myndu ætla að hefja ferð þessa í kerru klukkan 9 næsta kveld.

Hann hélt fast við þá skoðun, að tvær manneskjur, karl og kona, hefðu átt allan þátt í hvarfi Robert Mantons, og honum fanst hugsanlegt, að einmitt frú Duchou kynni að vera meðsek Oswald lækni. Hann áleit og mjög svo líklegt, að einmitt sú

stofnun, sem Dacre og frú Duchon höfðu ákveðið að heimsækja, kynni að vera það hæli, sem Robert Manton var geymdur í.

Mótmæli lögmannsins gegn giftingu læknisins og Oru systur hans hafði gert læknirinn reiðan, og orðskifti þau, sem Ora gat um að átt hefði sér stað milli þeirra, hafði komið Oswald lækni til þess að koma lögmanninum svo af vegi sínum, að hann gæti ekki framvegis átt neinn þátt í ástamálum sínum. Þannig hugsaði spæjarinn. Þetta gat verið lækninum næg ástæða. En hversvegna var frúin meðsek í þessum glæp? Hvaða hag gat hún haft af hvarfi lögmannsins?

Kl. 9 næsta kveld rann kerra upp að húsdýrum frú Duchon og Leon Dacre kom út úr kerrunni og fór inn í húsið. Eftir stundarkorn kom hann út aftur og með honum kona, sem spæjarinn þekkti að var frú Duchon. Þau stigu upp í kerruna, sem svo rann af stað eftir götunni.

Spæjarinn hafði kerru við hendina og sagði keyrslumanni sínum að elta hina kerruna hvert sem hún færi, en gæta þess þó, að vera ætíð í hæfilegri fjarlægð, svo að ekki bæri á eltingaleiknum..

“Alt skal gert eins og þér segið,” svaraði kúskurinn og hélt af stað á eftir kerrunni.

Þannig var keyrt í heila klukkustund, svo að spæjarinn gat alt af sæð kerruna, sem á undan fór, en sem að síðustu stanzaði frammi fyrir þriloftuðu steinhúsi, skamt frá útjaðri borgarinnar.

“Á ég að stanza, herra, spurði keyrslumaður?”

“Haltu áfram fram hjá húsinu yfir að næsta götuhorni,” svaraði spæjarinn, “og bíddu svo þar þangað til ég kem aftur.”

Fenton Chase gekk eftir götunni þar til hann komst í afkyma einn og gat hulið sig þar, en gat þó sæð kerru frúarinnar og haft auga á því er gerðist þar; en honum til mestu undrunar, töfðu þau frúin og Dacre aðeins skamma stund og keyrðu síðan burtu.

Þegar kerra þeirra var horfin út í myrkrið, gekk Fenton Chase upp að húsinu og hringdi dyrabjöllunni. Svipillur maður kom til dyra; hann var klæddur í grá keyrsluföt.

“Ert þú einn af þjónum þessa spítala?” spurði spæjarinn.

“Víst er ég það, herra, og sá eini, sem

hér er. Þú munt vilja finna læknið?" svaraði heimamaður; ágirndin skein úr augum hans og gerði spæjarinn sér gott af því.

"Mér er mjög ant um að sjá sjúkling þann, sem konan og maðurinn voru að finna, og ég óska, að þú sýnir mér hann," sagði spæjarinn, um leið og hann dró handfylli af silfri upp úr vasa stnum.

"Það er á móti reglum spítalans. Þú verður að finna læknið," svaraði heimamaður, um leið og hann gaut ágirndaraugum á skildingana.

"Hvar er læknið?"

"Hann er á skristofu sinni í hinum enda hússins."

"Þú munt hafa næga peninga og ekki vilja þiggja meira?" sagði spæjarinn, um leið og hann sýndi manningum peningana.

"Ja, það er nú undir atvikum komið," svaraði heimamaður.

"Undir hvaða atvikum er það komið," spurði spæjarinn.

"Hvert ég get gert það, sem þér óskið, án þess að verða uppvís."

"Getið þér ekki átt það á hættunni fyrir þessa upphæð?" sagði spæjarinn, um leið og hann sýndi hinum vænan seðil.

Heimamaður horfði á peningin, og skimaði svo um alla ganga niðri, og sagði síðan.

“Jæja, ég held ég geti það, en þér megist ekki tefja lengi.”

“Ekki mfnútu, aðeins líta á sjúklingin.”

“Jæja þá, komist þér með mér.”

Heimamaður gekk hvatlega eftir gangi hússins, með spæjarann á hælum sér og upp á fyrsta loft, hann opnaði dyr á einu af herbergjunum, sem þar voru, þeir gengu gegnum það herbergi og eftir öðrum löngum mjóum gangi, þar voru herbergi til beggja hliða og höfðu öll stálgrindur ofan við dyrnar. Þegar þeir komu að þriðju dyrunum vinstra megin þá opnaði heimamaður þær og bauð njónsaranum að ganga inn, þetta var líttill og dimmur klefi. Spæjarinn sá að þar sat maður í rúmflæti. Hann var gráhærður og bar þess vott að hafa verið illa hirtur, hárið var í óhreinum ógreiddum flókum. Augun dýpur og æðisleg og virtust vera sokkin langt inn í höfuð. Allir voru andlitadrættir þessa mannræfis djúpir, og allt titlit hans lýsti því að hann væri mjög aukunarverður og ósjálfbjarga.

“Avað heitir þessi maður,” spurði

spæjarinn um leið og hann tók ljósmynd upp úr vasa sínum til að athuga hana.

“herra Duchon!”

“herra Duchon?”

“Já, hann er eiginmaður konunnar sem kom til að vitja hans fyrir lítilli stundu.”

Spæjarinn stóð agndofa og orðlaus. Hann hélt sem snarast út og heim til sín, fylltur vonbrygði en ekki vonlaus.

VIII. KAPITULI.

Ora Manton var fegin þegar spæjarinn kvaddi og fór. Hún var viss um að hann hefði uppgötvað ósamlyndið milli þeirra systkina og Oswalds læknis, og að það gæti orðið elskhuga hennar, læknum, fyrir illu. Hún hafði orðið óttaslegin við spurningar spæjarans, og hafði því reynt að haga svörum sínum svo að það gæti ekki komið honum að sök.

Sú hugsun, að Oswald læknir væri grunaður um að vera valdur að hvarfi bróðir hennar, fannst henni ópolandi, hún

var viss um að hann gat ekki verið sekur í slíkum glæp.

"Hann er alt of göfuglyndur, of hrein-hjartaður, og sannur maður til þess að lúta svo lágt, þó bróðir minn væri honum andvígur," hugsaði hún. Og hversvegna hafði Fenton Chase beitt undirferli við Hortens Faxon? Henni fannst eitthvað liggja á bak við allt þetta sem heuni fannst sér óskiljanlegt.

Efasemd og ótti lagðist þungt á hjarta hennar, og veiklaði taugar hennar og jók henni órósemi; stundirnar liðu og lögðust með auknum kvíða á allt hennar líf, og drógu dimmt ský yfir alla þá sælu sem hún hafði notið í lífinu. Hún fylltist gremju yfir þessum skapadómi sem henni fannst hvíla yfir sér, og yfir því að vita bróðir sinn ef til vildi í voðalegri aðþrenging, án þess að finna sig færa til þess að veita honum nokkra hjálp. Henni fannst ólíklegt að hann hefði verið sviftur lífi, jafnvel þó sá möguleiki flýgi hvað eftir annað í huga hennar, hafði hún þó alltaf hrundið þeirri hugsun frá sér.

Hún sat í herbergi sínu í djúpum þönkum um framtíðina, þegar þjónn hennar kom og kvað Oswald lækni vera þar

komin og blíða hennar í setustofunni, það börðust í huga hennar tilfinningar á-nægju og kvíða þegar hún gekk þangað til að mæta honum.

"Ora, Ora, elskan mín! Ég gat ekki stílt mig um að koma og finna þig þegar ég vissi að hjarta þitt var þrungið harmi," sagði hann í blíðrómi um leið og hann tók um hendur hennar og horði í augu hennar, fylltur ást og meðauðkun.

"Þú ert mjög nærgætin Julian," sagði hún, "Mér þykir vænt um að þú komst, því mér hefur liðið illa."

"Hefir þú ekkert frétt um bróðir þinn?"

"Engar fréttir hef ég enþá fengið, en ég lifi í von um að fréttar um hann sé-ar, ég reyni líta á björtu bliðina á máli þessu."

"Ég hef aldrei efast um að hann komi aftur í leitarnar, síðan fyrst ég frétti um hvarf hans, og ég geri mér von um að hann sé heill heilsu og við góða líðan."

"Það er einlæg ósk mín að svo sé, þú hugþroystir mig með orðum þínum, þó óvissan sé mér næstum óbærleg," svaraði hún með ánsægjubrosi á vörðunum.

"Við okulum vona hins besta, en á meðan verður þú að reyna að halda uppi

huga þínum og glaðværð eins og þú átt að þér að vera."

"Julian, segðu mér hvar þú varst kveldið sem bróðir minn var nú in burt af skrifstofu sinni."

"Hversvegna spyr þú þessa?"

"Ég hefi ástæðu til að vilja vita það, annars mundi ég ekki spyrja að því."

"Ég festi sjaldan á minnið hvar ég kann að vera staddur á hverju gefnutímbili. En þó get ég sagt þér hvað ég hafðist að það kveld."—Svo sagði hann henni allt um starf sitt allt það kveld.

"Er þetta alt," spurði Ora.

"Alt sem ég get sagt þér frá." svaraði hann.

"Getur þú ekki sagt mér alt?" spurði hún, með særstakri áherslu á orðinu mér.

Já, vissulega gæti ég það, en ég ált það ekki heppilegt.

"Er það mikið leyndarmál?"

"Ég er hræddur um að svo sé." svaraði hann alvarlega.

"Julian, Julian, segðu mér alt, alt." sagði hún með ákafa og augnaráði sem lýsti ótta og óþreyju.

"Ég get það ekki," svaraði hann.

"Segðu heldur að þú viljir það ekki."

Ora Manton fylltist grunsemi og það greip hana efasemi um hreinferði læknisins og ást hans til sín. Svipur hennar lýsti hugsunum hennar og geðshræringum.

Oswald lækni sá þetta strax, hann var viss um að hún hefði látið einhverja hulda grunsemi fá yfirráð á tilfinningum sínum og elskunni til hans, og þessi vissa myndaði samsvarandi tilfinningar í huga hans.

Svo fór hann að setja sig í hennar spór og fann þá hve eðlilegt það var að hún skyldi vera í þessu ástandi, og að ímyndunaraflið gerði henni ómögulegt að skoða allar ástæður með sinni vanalegu rósemi. Hann ávitaði sjálfan sig fyrir fljótræði sitt.

“Ora,” sagði hann blóðlega, “Þú ert veikluð í taugunum af því er fyrir hefir komið. Ég get skilið hugsanir þínar og hversvegna þú hefir talað svo ógóðgirnislega.”

“Þú ert svo göfuglyndur, Julian. Ég ætlaði ekki að særa þig þó ég talaði eins og ég gerði.”

“Það er margt sem ég skal segja þér áður en langt líðu, en í millitíð vona ég og óska að þú skoðir mig saklausan og berir fult traust til mín.”

“Ó! Julian, þú veist ekki—veist ekki,”

“Veit? spurði hann undrandi, “Hvað er það.”

“Ég óttast að óvinátta ykkar Roberts, kaldlyndi hans gagnvart þér og mér, og crð þau er ykkur fór á milli verði beitt á móti þér.”

Julian Oswald brá litum. Hann kannaðist strax við hættu þá sem hann gat verið staddur í. Hann sat þegjandi nokkra stund.

“Ora, ég óttast eigi hættu, að undantekinni hugsun þinni þá lendir engin grunur á mér, og þó svo yrði þá gæti það ekki gert mér neitt tjón.”

“Þú hughreystir mig, en þó get ég ekki að því gert að ég óttast að samband atvika verði útlagt þér í óhag, Julian.”

“Slíkar hugsanir eru þér ósamboðnar, Elsku Ora.”

Hinumegin við götuna, og spölkorn frá Mantons húsinu, stóð maður sem stöðugt hafði, gætur á því húsi, þegar hann sá Oswald læknir koma, snéri hann sér undan og lést sem hann tæki ekki eftir honum á götuni.

Læknirinn gekk hvatlega eftir strætinu, og hinn fylgdi á eftir, hinumegin göt.

unnar. Fenton Chase var að vakta lækni-
inn.

Þegar kom að tuttugasta og öðru
stræti, þá greiðkaði spæjarinn sporið og fór
yfir um götuna. Var hann þá aðeins 20
fer frá ækninum. Mannþröngin var svo
mikil að hann varð að vera nálægt honum
til þess að missa ekki sjónar á honum.

“Hann gengur eins og maður sem
mikið ber á samviskuni,” hugsaði spæjar-
með sér. “Máske samviska hanss bítí
hann nú þegar hann gætir þess hve mikla
skapraun og angist hann hefir valdið Oru
Manton.”

Ferð hanss til hennar var gerð til þess
að athuga ástand hennar og til þess að
komast eftir einhverju hjá henni er hjálpa
megi honum til að hylja glæp sinn.

Julian Oswald hélt stöðugt áfram í
vestur átt þar til hann kom að Wab-
ash götu, þar steig hann upp í strætisvagn.
Spæjarinn náði sama vagninum og settist
nálægt dyrunum. Hann sá, að áhyggju-
svipur hvíldi yfir Oswald lækni. “Þetta er
sá seki maður,” hugsaði spæjarinn.

Vagninn rann áfram. Oswald fór úr
honum hjá Madison götu og gekk þaðan
beint á skrifstofu sína. Þegar spæjarinn

sá þetta, fór hann inn í hús, sem stóð andspænis skrifstofu læknisins í strætinu. Hann fór inn í herbergi á fjórða lofti og bjó um sig svo að hann gat með sjónauka séð gegnum gluggana á skrifstofu læknisins.

“Æ, hvað er þetta! Hann er að kveikja í blöðunum hjá sér,” sagði spæjarinn. Það var of heitt veður til þess að nokkur nauðsyn væri að hafa eld á skrifstofunni. Hann undraðist því þetta tiltæki læknisins. Eftir litla stund sá hann læknirinn fara að skrif. púlti sínu og rusla þar í skjölum og öðru skrani, eins og hann væri að leita að einhverju. Enn hann virtist ekki finna það, því hann lokaði skúffunum og settist niður í stól og virtist vera í þungum þönkum. Svo stóð hann snögglega upp og opnaði aðra skúffu, tók þaðan einhvern hlut og lokaði svo skúffunni aftur. Þessum hlut kastaði hann í eldinn, er hann hafði kveikt.

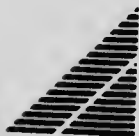
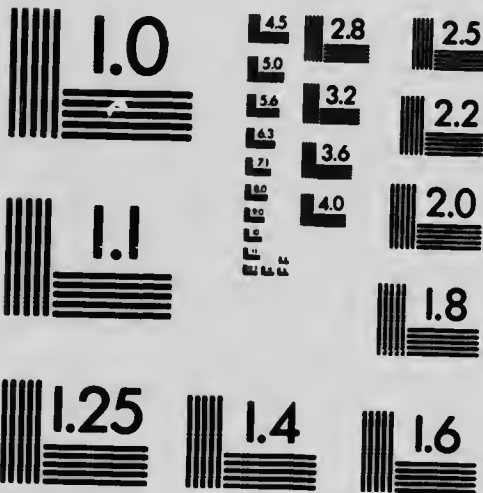
“Hann er að brenna eitthvað, sem gæti komið upp um hann,” sagði spæjarinn við sjálfan sig.

Spæjarinn stökk á fætur og æddi ofan stigann og út á götu og vaktaði dyrnar að skrifstofu læknisins. Eftir litla stund kom læknirinn út og steig upp í strætisvagn.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

Samstundis fór hann að skrifstofudyrum læknisins, tók upp lyklakippu og bar hvern á eftir öðrum að skránni. Að síðustu tókst honum að opna dyrnar. Hann fór strax að ofninum, kæfði eldinn með nokkrum bollum af vatni og hóf leit í öskunni; eftir tíu mínútna vinnu fann hann lítinn málmlut, sem hann skoðaði nákvæmlega; það var skyrtuhnappur, auðsáanlega maki þess, er hann fann á gólfinu í skrifstofu Mantons lögmanns. Það eru vanalega fyrstu úrræði glæpamanna, að hylja alt, sem getur orðið til þess að koma illverkum þeirra upp um þá. En svo ber það oft við, að menn ganga oflangt einmitt í þessu, og að það sem þeir ætluðu að myndi hylja sekt sína verður oft öflugasta vopnið til að sanna sekt þeirra. Eins er það með glæpina, að það er oft örðugast að sanna þá menn séka að glæpum, sem sýnilega ekki gera nokkra tilraun til þess, að hylja sekt sína. Það er ómögulegt að ákveða fyrirfram röð viðburðanna, eða að segja með nokkurri vissu, hvað fyrst muni koma fyrir og hvað síðast, og þessvegna er það oft að tilraunir glæpamannsins til að hylja sekt sína með því að eyðileggja alt, sem kynni að bendla hann við

glæp sinn, verða einmitt sterkustu meðulin til að fella hann.

Spæjarinn var sérlega ánægður með sjálfum sér yfir þessum fundi, því að hann var ný sönnun um sekt Oswalds læknis, og með tíma og þolinmæði vonaði hann að fá ennþá fleiri og sterkari sannanir gegn hinum óþekta en meðseka félaga hans; þá yrðu þeir handteknir og kærðir fyrir dómstóli laganna. Það gæti og vel komið fyrir, að læknirinn játaði á sig glæpinn, þegar hann sæi hve óræk rök væru fundin gegn honum og vissi, að ekki væri til neins að þræta lengur, og þá mundi hann meðganga og segja hvar Manton lögmaður væri niðurkominn.

Þannig hugsaði spæjarinn. Hann eyddi engum tíma til ónýtis, en hélt stöðugt áfram að vakta læknirinn. Stundum fór hann svo nálægt honum, að hann gat séð í augu hans; hann hlustaði á tal hans við kunningja hans, þegar hann mætti þeim á strætunum, og hann veitti málrómi hans og framburði orðanna hina nánustu eftirtekt. Hann aðgætti og svip, tilburði, fatnað og lyndiseinkunnir allra, sem töluðu við hann og gerði sér grein fyrir stöðu þeirra í

lífinu. Alt þetta ritaði hann nákvæmlega í vasabók sína, þegar færi gafst.

Þegar kvelda tók, þá hagaði spæjarinn verustað sínum svo, að hann gat séð alla, sem gengu inn eða út úr skrifstofu læknisins.

Hann sá mann ganga þar inn, sem horfði upp og niður eftir götunni um leið og hann gekk upp tröppurnar. Spæjarinn hafði komist að því, að alalstofa læknisins var á neðsta gólfi hússins og hægt var að sjá þar inn að aftan frá. Hann komst því þangað og lagði eyrun að glugganum, en gat ekki heyrt nema óminn af orðum, sem þar voru töluð, og þó vissi hann, að þeir, sem inni voru, töluðu í fullum róm.

Spæjarinn óttaðist, að hann yrði séður þarna og fór því aftur út á götuna og faldi sig í skugga við húsvegg í þeirri von, að hann kynni að heyra eitthvert orð af vörum gestsins, er hann færi út frá lækninum.

Eftir klukkustundar bið kom gesturinn út og læknirinn fylgdi honum út á tröppurnar. Gesturinn snéri sér snögglega við og sagði í lágum róm:

“Farðu að mínum ráðum, Oswald, og flýðu borgina. Mundu, að ég hefi aðvarað

þig að koma þér undan meðan tími er til. Ég ræð þér til að forða sjálfum þér. Farðu!"

"Ég segi þér að ég fer hvergi. Ef ég flýði, þá yrði litið svo á, sem ég væri sekur," svaraði læknirinn.

"Óskynsami maður, þú ert eins óhygginn eins ag barn."

"Það er þýðingarlaust að ræða um þetta við mig."

Svo var dyrunum lokað og gesturinn hélt leiðar sinnar, en spæjarinn fylgdi honum eftir.

Þannig gengu þessir tveir menn langan veg, án þess gesturinn yrði var við spæjarann, en svo herti spæjarinn sporið til að komast fram fyrir hinn og geta séð í andlit honum, er hann gengi fram hjá vissum lampa. Þegar Fenton Chase gekk fram með hlið hins, leit hann framan í hann, og sér til mestu undrunar sá hann að augu hans voru hvít.

Spæjarinn var sem þrumulostinn yfir þessari uppgötvun, og hann hefði sennilega álitid þetta fólks augu, ef hann hefði ekki séð þau hreyfast í höfði mannsins.

Spæjarinn gekk yfir um strætið og

hagaði ferð sinni svo, að eftir litla stund var hann orðinn á eftir honum. Hann hafði altaf langað til að sjá þennan mann, síðan gamli þjónninn í Mantons húsinu hafði sagt frá honum, og nú var hann alt í einu búinn að mæta honum og farinn að elta hann.

IX. KAPÍTULI

Notalegur vindblær blés á sunnan og skolaði hvíttfreyðandi smáöldum inn í Chicago höfn, og reykjarmekkirnir sem báru við sjóndeildarhringin í fjarlægð, bentu á tilveru gufuskipa úti á vatninu.

Bryggju kerin stóðu skír og ljósleit uppúr vatninu og sólin skein á seglskip mikið er skreið fullum seglum undan viudi, áleiðis til norðurhafna.

Lítill róðrabátur með fjóra menn skreið frá Randolph strætisbryggjunni og lagði leið sín út að lystiskútu, sem lá við akkeri miðsvegar milli stjórnarbryggjunnar og borgar skipalægisins.

“Ógn er þetta fallegt skip,” sagði Ethel Byville, um leið og major Dalton studdi hana til að komast upp á dekkið.

“Ákjósanlegasta veður til siglinga; ég geri mér von um inndæla skemtun í dag,” sagði ungfrú Hortense Faxon, um leið og hún lagfærði lokk í hárinu á sér, sem vindurinn hafði feykt til á leiðinni út í skipið.

Major Dalton var sérlega ánægður með sjálfum sér yfir veðrinu, og hve stúlkunum leist vel á skútuna og af voninni um að mega nú vera heilan dag í samfylgd með stólku þeirri, sem hann vissi, að hann elskaði. Segl voru undin upp, skútan skreið lættilega á öldum vatnsins, og þessi mjúka, þægilega hreyfing fyllti hverja sál um borð með fjöri og ánægju.

“Major Dalton, lofið mér að stýra skipinu,” sagði Ethel Byville. “Ég er viss um að ég get —”

“Getur hvolft undir okkur innan tíu mínútna,” greip Stewart Leroy fram í hlæjandi.

“Ungfrú Faxon, á ég að fara frá stýrinu?” spurði Dalton.

“Er það svo mikill vandi að stýra, að nokkur hætta sé á því, að Ethel hvolfi undir okkur?”

"Getur þú synt, Ethel?" spurði Dalton.

"Eins og hafgyðja," svaraði hún og horfði út á vatnið.

"Hvar eru sundbeltin, Dalton?" spurði Leroy, um leið og Ethel tók við stýrinu.

"Hugsaðu ekki um það, herra minn," svaraði Ethel. "Jafnvel þó við hvolfum bátnum, þá er þér engin hættu búin."

"Nei?"

"Vitasuld, ekki!" svaraði hún og kinkaði kolli.

"Ég er gersamlega orðlaus," svaraði Leroy, um leið og hann reyndi að dylja truflun sína.

"Hún tekur sig vel út við stýrið, þarna," sagði Hortense, um leið og Dalton settist niður hjá henni.

"Já, víst sómir hún sér jafnan vel, en þó veit ég af annari, sem er fegurri," svaraði hann.

"Það lítur svo út, sem Leroy sé á-nægður með fegurð hennar, eftir því að dæma, hve sérlega glaðlegar hann er," sagði Hortense, án þess að látaast taka eftir því, sem að henni var beint.

"Alúðlegheit karlmanna bera ekki settið vott um tilgang þeirra."

"Átt þú við sjálfan þig," spurði hún með háðbrosti.

"Ég tala fyrir kyn mitt yfirleitt. Ég veit að það er ekkert hól, en þó neyðist ég til að jata sannleikann í því máli.

"Máske þú viljir vera svo vænn að lýsa okkar kyni með sömu einlægni," spurði Hortens.

"Úr því þér er amt um að vita um skoðan mína þá verð ég að segja að ég áltíð mannlegt eðli mjög óstaðfast, og þó jafnan sjálfu sér líkt."

"Má ég biðja þig að vera nákvæmari í lýsingu þinni,? Majór Dalton."

"Það er sannfæring mín að hjartalag beggja kyns sé jafnan undir áhrifum eðlis-hvatanna, enstjórnist þó að nokkru leyti í dómgreind. Í karlmönnum er eiginleg öflugasta hvötin til allra framfar-
la, en hjá konum er lífstæða klæðabúnaður og slíkur veraldlegur hegómi aðal umhugsunar efnið."

"Álit þitt er sérlega veraldlegt."

"Það er myndað af lífsreynslu."

"Ef þetta er aðal álit þitt, eru þá engin smáatriði sem þú gætir talið lofsverð."

"Jú, ungfrú Faxon. vissulega eru þau mörg. En mætti ég ekki heyra álit þitt

um karakter þess fólks er vér mætum í daglegri umgengni?"

"Ég verð að jata að ég hef að miklu leyti þínar skoðanir á þessum málum. En yfirleitt get ég sagt það álit mitt, að menn séu lausir en konur óstöðugar í lund-
erni."

"Í ástamálum?"

"Já, það er sannfæring mín, að menn séu að eðlisfari staðfestu lausir, en konur kviklyndar."

"Er þá hvorki til staðfesta í mönnum né trúmenska í konum?"

"Sjálfsagt er það til í sumum, en að-
eins í fáum."

"Þú hlýtur að vera mannahatari."

"Segðu heldur að ég sé tortryggin."

"Það skyldi vera mér sönn ánægja að mega sanna þér trygð eins mannlegs hjarta," svaraði hann með alvörusvip.

Hortense hallaði sér aftur í sófan og horfði eins og í leiðslu út í loftið, og sagði svo í lágum rómi. "Og fá í laun sorglega sönnnum um kvennlegt kviklyndi."

"Slík eru jafnan laun kvenna fyrir lífstíðar trygð karla," svaraði hann mæðulega.

Majór Dalton hafði talað af sannfær-

ingu og í því skyni að Hortense skyldi fá tækifæri til að verja kvennþjóðina gegn hans þunga dór i. En í stað þess undraði hann að heyra hana samþykkja skoðun sína. Hann ásetti sér því að reyna frekar að grafa eftir skoðun hennar á þessu.

“Ungfrú. Faxon, er það sannfæring þín, að engin sönnu elska milli manns og konu sé til?”

Hún horfði fast á hann eins og hún vildi lesa út úr augum hans tilgangin með þessari spurningu. Svo svaraði hún,

“Ég trúi að slík elska sé til. En ég trúi líka að það séu fáir sem geta veitt eða þegið hana.”

“Þegar slíkar persónur kynnast. munu þær þá elska hver aðra?”

“Fann er viðfeldinn og leitar eftir hylli hennar og gefur órækan vott um elsku sína, þá eru líkindi til þess að hún vinnist.

“En ef konur eru ótryggar að náttúru-fari, þá getur hvorugt neytt annað til að halda trygðaloforð sitt.”

“Ef ást konunnar vinnst í eitt skifti svo að hún heitir allri elsku sinni á einn mann, þá hættir hún aldrei að unna þeim manni sem hún eitt sinn hefir elskað.”

Ánægju glampi skein á. augum hans þegar hann heyrði þetta svar

Ethel Byeville og Leroy höfðu verið önnur kafinn að stjórna bátum, þar til þau sáu Lincoln listigardinn í fjarlægð.

"Hve langt siglum við?" spurði hún.

Það er undir vindinum komið," svaraði Leroy. Eg heyrði majór Dalton segja eitt-hvað um að Rock Cove væri áfanga staðurinn. Við skulum svo líta eftir notföngum þegar við komum þangað."

Það er ágætt, ég er orðin svöng nú þegar," svaraði hann.

"Þetta góða loft og breyting, skapar lystina."

"Getur þú sagt okkur hversu mikið 4 úlfar geta verið hungraðri heldur en einn úlfur."

"Getur þú ekki skilið það, að ef einn úlfur er hungraður þá eru 4 úlfar fjórum sinnum hungraði."

"Ég býst við því," svaraði hann þurlega.

Ethel hló dátt og stríddi félaga sínum fyrir sljóleik hans og hugsunaleysi.

Það var komið fram að hádegi og skútan var lögð við akkeri hjá Rock Cove. Þau völdu sér þægilegan verustað

í klettinum til snæðings. Vindinum hafði sljákkað og fólkið varð þögult. Leroy og Ethel Byeville höfðu gengið afsíðis til að leita að steingjörfingum.

"Ég hygg að vatnaliljur spretti hér upp í vikinni. Ungfrú Faxon! eigum við ekki að fara að leita þeirra," sagði majór Dalton.

"Það skulum við gera. Ég hef mestu ánægju af þeim blómum," svaraði hún.

Dalton tók þá skipsbátinn og réri með hana langt inn í vikina þar sem ströndin var þakin kafrasi er stóð upp úr vatninu.

Dalton hafði þann eiginleika sem knýr mann til þess að etja við örðugleikana á lífsleiðinni; hvort sem sú baráttu ber mann til falls eða sigurs. Hann var óg-rakkur og einbeittur, og hann sá að aldrei mundi betra færi bjóðast til að biðja ungfrú Hortense heldur en einmitt nú, og hann ásetti sér að gera það, hverjar sem afleiðingarnar kynnu að verða. Hann hafði ekki um annað hugsað í langan tíma heldur en að vinna ást hennar. Hann hugsaði öllum stundum um hana og dreymdi um hana í svefninum, þá fannst honum hún koma eins og engill sem hann þá ætlaði að faðma að brjósti sínu, en

jafnan vaknaði hann svo að hann hafði einhvernvegin ekki náð til hennar. Þetta vakti kvíða í huga hans, og honum fannst óvissan óþolandi og nú hugsaði hann að binda enda á allt þetta stríð.

“Það er eftirtektavert að þessi fögru blóm skuli felast hér frá sjónum almennings og svo langt frá bústöðum manna,” sagði hún um leið og hún plokkaði nokkur þeirra og horfði á þau með aðdáun.

“Máske það sé okkur til góðs að við verðum að hafa fyrir að leita þeirra,” svaraði hann.

“Máske,” sagði hún, um leið og hún teigði sig ennþá lengra til að ná fleirum.

Roði færðist ósjálfrátt í kinnar hennar þegar hún leit upp og sá Dalton stara á sig með sýnilegri aðdáun. En hann lét sem hann sæi það ekki og hélt áfram að tína blómin; hann hafði fært sig af þóttunni og var komin aftarlega í bátin þar sem Hortense sat umvafin mjúkum silki sessum.

“Við höfum verið sérlega heppinn í þessari ferð, að finna svo mikið af þessum indælu gulu og hvítu liljum,” sagði Dalton.

“Þú ættir ekki að nota annan skraut-

grip í hári þínu, heldur en þessar liljur," og hann hélt áfram að horfa á knippi af þeim sem Hortense hafði fest í hárið á sér.

Hún svaraði engu.

Hann sat þarna þegjandi, drukinn af aðdáun yfir fegurð hennar, og eins og þetta væri stöðasta augnablikið sem hann ætti kost á að líta hana augum.

"Hortense," sagði hann í hásum róm og nú var hann skjálfraddaður af geðshræring. "Hortense, þú hlýtur að vita að ég elska þig. Ég hefi beðið með óþreyju eftir þeirri stund, sem gæfi mér færi á að sjá af einhverju orði þínu, tilliti eða hreyfingu, að þú bærir hlýrri tilfinningar til mín heldur en annara manna, og nú hefi ég ásett mér að komast að því, hvort þú metur nokkuð elsku mínna. Hortense! Hortense! ég elska þig með öllu því afli, einlægni og staðfestu, sem mannlegu eðli er meðfætt, og tilvera mín er einskis nýt nema ég megí njóta elsku þinnar. Segðu mér að þú elskir mig, gefðu mér von!"

"Major Dalton," sagði hún alvarlega, um leið og hún dró að sér hendina, sem legið hafði í lófa hans meðan hann var að bera upp bönorðið, "ég er als óviðbúin að svara spurningu þinni. Samtal okkar í

morgun kom mér svo fyrir, að eðlishlýleiki væri þér ekki meðfæddur."

"Hortense, vertu konan mín! Ég lofa þér einskærri og æfilangri elsku og umönnun. Ég veit, að aðrir menn munu krjúpa að fótum þínum og lofa þér öllu fögru með meiri mælsku en ég hefi vald á að beita. En ekki geta þeir fundið það í hjarta sínu, að þeir beri eins innilega og ævarandi elsku til þín eins og ég geri."

Þegar Hortense leit upp og horfði í andlit manns þessa, þá virtist henni, sem hún sæi að ást hans til sín væri yfirgnæfandi afli í tilveru hans, og hún undraðist einnig, hve gersamlega köld og tilfinningarlaus hún sjálf gat verið gagnvart honum. Henni fundust orð hans falla á eyra hennar eins og hvert annað marklaust hjál.

"Ég viðurkenni," svaraði hún stillilega, "að þú hefir heiðrað mig með játningu mikillar ástar, og verð ég því að vera svo einlæg að láta þig vita, að ég finn ekki samsvarandi strengi bæst í brjósti mínu."

"Þú verður þó að leyfa mér að vona, og að veita mér tækifæri til þess að vinna til elsku þinnar, ef það er mögulegt."

"Ég get ekki gefið þér neitt ákveðið svar."

“Æ, Hortense, vertu ekki að gabba mig.”

“Ég þori ekki að gefa þér nokkra von, því mér finnst, að þá mundi ég afvegaleiða þig og með því gabba þig.”

“Ma ég fá að vita, hvort ég á að notast sem varaskeifa, ef aðrir bregðast?”

“Major Dalton, spurning þín er móðgandi. Ég hefi sagt alt það, sem ég get sagt, og með það verður þú að að gera þig ánægðan.”

“Viltu þá ekki segja mér, ef þú ert að hugsa um svar upp á bonorð nokkurs annars manns?”

“Ég vildi mælast til, að þú útrýmir ekki frá mér því góða álit, sem ég þegar hefi fengið á þér, svo að ég ekki þrifi að forðast félagsskap við þig framvegis.”

Það varð stundarþögn.

Svo sagði Major Dalton stillilega: “Ég skal gera mig ánægðan með að bíða eins og þú segir mér.”

Major Dalton leið illa. Hann hafði orðið fyrir óvæntri vonbrigði, og þegar hann réri fram í skútuna, þá starði hann fastlega í andlit stólkunnar, sem sat þar frammi fyrir honum. Hann vissi, að það er í eðli flestra kvenna, að elska styrkleika.

og karlmannlegt afl og hreysti. Gat það ekki skeð, að hún væri í hópi þeirra? Hann óskaði í huga sínum, að stórveður skylli á, eða eitthvert það tilfelli bæri að höndum, sem gæfi honum kost á að sýna henni afl sitt. Hann sat djúpt í þessum þönkum og horfði niður í botninn á bátnum; svo tók hann af öllum kröftum í árarnar og með fótunum spyrnti hann einu borði úr botni bátsins svo að vatnið freyddi inn.

Hortense stökk á fætur og kallaði með ótta miklum: "Báturinn er að sökkva!"

"Það er ilt að þetta skyldi koma fyrir," sagði Major Dalton með mesta alvörusvip; "en ég skal bjarga þér. Taktu við þessari ár, og þegar báturinn sekkur, þá tek ég þig og syndi með þig að landi, því ég er vanur að vera í vatni."

Hann rétti henni árina, en slepti henni áður en hún hafði fyllilega náð haldi á henni. Báturinn hallaðist og veltist um. Stúlkan féll í vatnið.

Þegar henni skaut upp aftur, smeygði Dalton handleggnum um mittið á henni og sagði um leið:

"Vertu róleg, Hortense! Þú ert ekki í neinni hættu!"

Hún varð róleg, þegar hún fann að hann var rólegur og sjáanlega vel fær um að bjarga þeim báðum. Hann synti hraustlega, en henni fanst, er þau nálgudust land, sem sundtökin yrðu seinfærari og þunglamalegri og bera vott um þreytu sundmannsins.

“Þú ert orðinn þreyttur,” sagði hún.

“Ég vona, að kraftar mínir endist svo lengi, að ég fái bjargað þér, og þá er mér nóg,” sagði hann.

Seint og gætilega fór hann að öllu og nálgudust ströndina smátt unz þau að síðusta lentu upp í klettunum, svo að þau náðu fótfestu. Hann lyfti henni upp á þurran klett. Svo snéri hann strax frá henni og gekk eftir fjörunni, þar til hann sást frá skipinu. Þá gaf hann skipverjum bendingu um að koma með bát í land og að lenda þar sem Hortense beið á klettiinum.

Nokkru stöðvar var hún einsömul í káetu skipsins.

Það var ekki laust við, að Major Dalton sæi eftir að hafa gert þetta, þegar hann sá hver áhrif það hafði á Hortense og hann vissi, að afleiði gin af hræðslu hennar og kælingunni í vatninu gæti haft hættuleg

ábrif á hana. En á hinn bóginn hló hann í anda að því, að hana hafði ekki grunað, að þetta tilfelli var af hans völdum og að það varð með hans vilja, að báturinn brotnaði og sökk, og það jók honum ánægju, að vita hana fá þá skoðun, að hún ætti honum líf sitt að þakka. Hún hafði varla mælt orð við hann síðan þau náðu landi og hann skyldi ekki af hverju hún varð svo þögl.

Mundi hún fyllast meðaumkun yfir kjörum hans og láta þakklætistilfinningu sína fyrir lífgjöfina verða sér af til þess að líta með velpóknun á bónorð sitt. Hann sá að hann átti lítið á hættu og ef þetta skyldi alt mislukkast, þá átti hann á engum sök fyrir það. Hann sendi einn af skipverjum af stað, til þess að leita uppi þau Leroy og Ethel. Svo tók hann til að vinda úr fötum sínum og hafa fataskifti.

Hann var að hugsa um Hortense; hann gat enga grein gert sér fyrir þeim hæglátu og þó ákveðnu svörum, sem hún hafði veitt honum og neitun hennar um, að hann mætti nokkurs vænta frá henni framvegis, annars heldur en hver annar málkunningi. Hún hafði jafnvel látið hann skilja, að hún væri trúlofuð. Gat það skeð,

að hún hefði hugsað, að hann sækti eftir henni einungis vegna auðs hennar?

Þegar þau Stewart Leroy og Ethel Byeville komu út á skipið, þá skýrði hann þeim frá því óhappi, sem skeð hafði og bæð Ethel að fara til Hortense og annast hana.

Major Dalton varð glaður, þegar hann sá Hortense koma upp á dekkið og heyrði hana segja, að hún væri frísk eftir alt volkið.

“Við höfum þó orðið fyrir því tjóni, að tapa öllum blómunum,” sagði hann.

“Ög bezt af öllu var að vera frelsuð frá drukkun,” mælti Ethel Byeville.

“Ég er innilega þakklát fyrir það happ að hafa haft svo öflugan leiðtoga og verndara,” sagði Hortense, um leið og hún gaf majórnum hjórt auga.

Ethel spurði Dalton hvort hann væri sér þess ekki meðvitandi, að hann hefði unnið hetjuverk. En hann kvaðst ekki hafa meðvitund um neitt slíkt. Nokkuð frekar var rétt um þetta atvik, og svo lagði skútan af stað heimleiðis. Fólkið var óvenjulega þögult. Dalton sat hjá Hortense alla leiðina og mælti varla orð af munni, en hugsaði margt. Hann mintist ekki með einu orði á það, sem komið hafði

fyrir um daginn, en það mátti sjá á svip hans að hann var nokkru vonglaðari, en hann hafði verið fyrst eftir umræðuna við ungfrú Hortense meðan þau voru í bátinum í blómleitar förinni.

“Það lítur út eins og Hortense hafi fangað alla hugsun og mál Daltons vinar míns,” sagði Ethel Byeville þar sem hún lá fram á borðstokk skútunnar til að sjá hana smjúga gegnum öldur vatnsins.

“Hann er auðsjáanlega fanginn af henni, en mér þykir ótrúlegt, að hún sé búin að gleyma Robert Manton.”

“Meðal annara orða, voru þau trúlofuð?”

“Ekki held ég það, en mjög fanginn var hann af henni, og ég hygg, að Hortense hafi verið við því búin að játast honum, ef hann hefði beðið hennar.”

“Það er auðséð, að Major Dalton er kúgfanginn.”

“Svo mundi ég verða væri ég karlmaður, og ég mundi ekki lengi láta ófreistað, að fá hana fyrir eiginkonu, því hún er sú bezta stúlka, sem ég þekki,” sagði Ethel Byeville.

“Mér þykir trúlegt, að þú mundir biðja

þér konu á hverjum degi, værir þú karlmaður," sagði Leroy hlējandi.

"Nei, ég mundi ekki biðja nema einu sinni og væri mér tekið, þá mundi ég segja henni, að ég elskaði hana á hverjum degi."

"Værir þú maður, þá mundi þér finnst nóg að segja henni það í eitt skifti fyrir öll," svaraði Leroy.

Þegar Dalton kvaddi Hortense um kveldið, þá fanst honum hún taka þéttara í hönd sína en hennar var vandi.

X. KAPÍTULI

Fenton Chase hafði vakandi auga á manninum með hvítu augun í þeirri von að fá einhverja vitneskju um þann, sem meðsekur væri Oswald lækni.

Síðustu orð þeirra, sem hann hafði heyrt með eigin eyrum, staðfesti grun hans um sekt læknisins, og nú vissi hann einnig, að þessi maður var í vitorði með honum og kunnugt um allar gerðir hans. Hann mundi því verða ágætt og ómissandi vitni í málinu. En hver var hann? Ef hann hafði vitneskju um þennan glæp, þá vissi

hann einnig hver meðsekur var, og þar sem hann hafði nú verið verið að heim-
sækja lækni sinn, til þess að ræða um þetta
mál við hann, þá var meira en líklegt, að
hann væri nú einmitt á leiðinni að finna
félaga hans. Það var því sérlega ástæða
fyrir hann, að missa ekki sjónar á þessum
manni.

Spæjarinn tók eftir því, að maður þessi
var að eðlisfari hraðgengur og að hann
steig nokkuð þunglamalega, þegar hann
gekk; hælarnir komu niður þétt og sein-
lega, en tærnar lyftust fljótt. Af þessu réði
spæjarinn, að eðlisfar mannsins væri skjót-
ræði, að hann ákvæði fljótt, hvað gera
skyldi og gengi svo umsvifalaust að fram-
kvæmdunum. Hvaða samband gat maður
þessi haft við Oswald lækni? Hversvegna
var honum svo ant um velferð hans, að
hann fór heim til hans til að vara hann við
þeirri hættu, sem hann var í og ráða honum
til undankomu?

Þeir hröðuðu ferðinni, maður þessi og
spæjarinn, sem elti hann eins og skuggi,
þar til þeir nálguðust "Vinahælið." Það
var lítið gistihtús og spæjarinn vissi, að þar
var aðsetur og fundarstaður glæpamanna.
Þeir höfðu gengið langan veg og farið fram

hjá þeim hluta borgarinnar sem skráyttur var stórhýsum og skrauthöllum, og nú voru þeir þangað komnir sem húsin voru á vana-
legri miðlungsstærð og þaðan af minni. Siðfágun íbúanna hafði breyzt að sama skapi. Nú heyrðu þeir hér og hvar blóts-
yrði í mönnum og hljóð og skrækji í börnum, og grófgerða gamansöngva úr hálsum kvenna, er ráku höfuðin út um gluggana á efri loftum húsa til að athuga vegfarendur. Þeir heirðu og klingja í glösum á drykkjustofum sem í þessum hluta borgarinnar voru með fárra faðma millibili. Karlmenn slingruðu og konur gengu skimandi eftir götunumi og alt bar vott um lága siðmenningu og svall.

Maðurinn með með hvítu augun virtist vera kunnur í þessum hluta borgarinnar. Hann gekk áfram viðstöðulaust eins og hann væri þar heimagangur. En einatt var spæjarin á hælum hans, og hafði aldrei augun af honum. Ljós skein í litarðri kristalslukt yfir dyrum einnar drykkjuknæpu sem virtist bera af öðrum húsum þar umhverfis. Inn í hús þetta fór maðurinn.

Spæjarinn gekk og þangað inn; en varð alt að einni mínútu á eftir honum.

Herbergið var lítið, aðeins einar dyr voru á því. Nokkrir menn sátu þar inni, á meðal þeirra var Leon Dacre

En maðurinn með hvítu augun hafði horfið.

Fenton Chase gat tæpast trúað sínum eigin augum; sá hvíteygði hafði farið þarna inn, það voru aðeins einar dyr á herberginu og engin gluggi, eða gangur upp né niður. Hvort gat hann hafa farið. Svo gekk hann upp að borðinu og keypti sér vindil og um leið leit hann á alla sem þar voru inni, gegnum spegilinn á veggnum aptan við borðið. Hann sá að allir sem anní voru, voru dökk eygðir, aðeins Leon Dacre hafði blá augu.

Spæjarinn var ráðalaus, hann fé að hugsa hvert skeð gæti að hann hefði mist sjónar á hvíteygða manninum einhverstaðar á leiðinni, og eitt svo tímanum til að elta sér óþektan mann inn þangað. Leon Dacre sat þar og var að lesa blað, hann leit ekki upp, og vissi ekki að Fenton Chase var þar inni, eða þekti hann ekki í dularbúningi sínum.

Spæjarinn var að hugsa um hvert hann ætti að spyrja veitingamanninn um þann sem næst hefði komið inn á und-

an sér, en það fannst honum óráðlegt, og hætti svo við það. En hann ásetti sér að vakta og elta Dacre. Svo talaði hann nokkur algeng orð við veitingamanninn og gekk síðan út.

Hann faldi sig í skúta skamt frá dyrunum og beið þess að Dacre kæmi út. Hann gat heirt fótatak hvers þess er gengi þaðan út. Eftir fjórðungs stundar bið kom Dacre út og gekk framhjá spæjaranum án þess að taka eftir honum. Chase fór þegar á eftir honum.

Leon Dacre gekk í hægðum sínum eftir götunni, án þess að hafa nokkurn ákveðin áfangastað. Hann skimaði inn í hvern glugga og athugaði návæmlega allt sem varð á vegi hans á götunni, þannig gekk hann fram hjá fimm strætum; þá beygði hann fyrir götuhorn og hraðaði göngunni. Spæjarinn fylgdi honum, en hélt sig hinumegin götunnar, þar til hann sá hann beygja fyrir annað horn og hverfa þar inn í hátt timbur hús sem stóð sérstakt og nokkuð afsékt frá öðrum húsum.

Húsið var fullgert upp að annari tasfu, en trjáviðar kestir voru umhverfis

það, og önnur byggingarefni er notast áttu til að fullgera það.

Spæjarinn gekk að dyrunum og horfði upp í stigan, þar var dimmt. Hann heyrði fótatak mannsins þegar hann gekk upp veikan rimlastiga, sem smiðirnir höfðu slegið upp til bráðabyrgðar.

Spæjarinn hélt þegar upp þennan stiga eins lættilega og hljóðlaust og honum var unnt. Einatt heyrði hann fótatak hins sem gekk um hin ýmsu hálfgerðu herbergi, þar uppi á efri loftunum. Spæjarinn hélt ferðinni áfram þar til hann hafði gengið upp 4 stiga. En þá stansaði hann við það að hann hætti að heyra fótatak hins mannsins, en heyrði í þess stað hóstað ekki all langt frá sér.

“Einmitt það,” hugsaði spæjarinn með sér. “Þessi náungi hefir komið hingað til að halda leynifund með einhverjum.”

Hann hlustaði nákvæmlega til að vita hvert hann heyrði nokkurn annan hósta, er gæti þýtt svar móti hinum. En það var ekki. Þannig liðu nokkrar mínútur. Hann heyrði Dacre smá hósta, en ekkert svar kom.

Félagi hans hafði ekki komið á mótið.

Spæjarinn tók af sér skóna og laumað-
ist nú upp fimta stigann eins hægt og hon-
um var unt.

Þegar hann kom þar upp, sá hann
mann standa hreyfingarlausann við glugga
á opnu herbergi, en svo hvarf maðurinn
samstundis út um aðrar dyr á herberginu.
Spæjarinn læddist nú inn í þetta herbergi
og faldi sig í klæðaskáp, sem gerður var í
vegginn. Þar heyrði hann skurk nokkurt
í næsta herbergi og innan líttillar stundar
kom maðurinn inn í herbergið og lokaði
dyrunum á eftir sér, gekk svo inn um hinar
dyrnar og út í ganginn og lokaði einnig
þeim dyrum á eftir sér að utan. Spæjarinn
skreið þá út úr skápnum og ætlaði að fara
á eftir, en fann að hurðirnar voru harðlæst-
ar og að hann var þar fangi.

Hann stóð þarna ráðalaus og heyrði
að eins fótatak hins, er hann gekk niður
stigana. Honum þótti þetta athæfi sérlega
kynlegt og gat ekki gert sér neina grein
fyrir, hvað það hefði að þýða. En svo fór
hann að átta sig á því, að maðurinn mundi
hafa orðið var við eftirför sína og hefði
hann því beitt því bragði að fara inn í
þetta hús í þeirri vissu von, að spæjarinn
mundi elta hann þangað, og með þeim á-

setningi að losast þar við hann á þennan hátt. Leon Dacre og Oswald lækur voru kunnugir og maðurinn með hvítu augun hafði yfirgefið lækurinn til þess að finna Leon Dacre.

Fenton Chase fór nú að hugsa um æfintýri það, sem hann varð fyrir í róðrarbátinum á vatninu. Hann fór nú að óttast, að hér kynni einnig að vera brögð í tafla og að hann væri máské í hættu staddur. En hvaða ástæðu gat Leon Dacre haft til þess að óttast það, þó framkomu hans væri veitt eftirtekt? Gat það verið mögulegt, að þessi maður hefði nokkra hagsmuni af hvarfi Robert Mantons? Og ef svo, hversvegna skyldi það vera? Það var engin sönnun fyrir hendi, er tengt gæti konu við hvarf lögmannsins, annað en það, að hanski fanst á skrifstofunni. En hann gat hafa verið skilinn þar eftir af ásettu ráði til að hylja grun á þeim tveimur mönnum, sem líklega væru valdir að þessum glæp.

Fótatak Dacre varð daufara og daufara eftir því sem hann færðist neðar í húsið og að lokum hvarf hljóðið algerlega eyrum spæjarans.

Dyrhurðin var þung og traust og skráin greypt inn í hana. Hann rannsak-

aði nú herbergið, en sá þaðan enga undan-
komu. Alt í einu lagði reykjarlykt að vit-
um hans. Hann fór að dyrunum og fann
að lyktin kom utan úr ganginum. Húsið
var að brenna og hann var þarna lokaður
inni eins og mús í gildru.

Nú var ekki til setu boðið. Hann setti
h'laupið á skammbyssu sinni að skráargat-
inu og hleypti af og hljóp svo á hurðina af
öllu afli. Hurðin opnaðist og hann komst
út í ganginn, en þá sá hann logann frá
neðri loftum hússins streyma upp um upp-
gönguna.

Reykurinn var svo mikill, að honum lá
við köfnun.

Spæjarinn opnaði gluggann til að kom-
ast eftir hvar eldflötta rimillinn væri sett-
ur. En enginn var sjáanlegur. Hann hlaut
þá að vera hinum megin hússins. Þangað
æddi spæjarinn, en þar var heldur enginn
eldbjörg sjáanleg. Engin slík tæki höfðu
verið byggð við hús þetta.

Reykurinn jókst og hitasvækjan varð
lítt polandi. Gangur var úr einu herberg-
inu upp á þak hússins, og þangað fór spæj-
arinn til að forða lífi sínu um stundarsakir,
að minsta kosti. Hann hafði tekið eftir
því, þegar hann fór inn í húsið, að það var

sérstakt og laust við önnur hús, og að stökkva til jarðar frá fimta lofti, var dauðinn víðs. Loginn færðist stöðugt nær og nær og eldtungurnar sleiktu þakskeggið. Hann lokaði glugganum á herberginu; og var hann nú í einu svitalöðri af hita. Hann heyrði köll og óp í fólki niðri á götunni og skipanir eldslökkviliðs foringjans. Vatnsstraumar fóru að leika um húsið og braut rúðurnar í glugganum og vatnsgusurnar og reykjarsvælan ætluðu að gera hann vitstola. Hann hljóp að öðrum glugga og hrópaði hátt til slökkvimananna að hjálpa sér.

Tafarlaust var vatnsslöngunum fjölgað og innan líttillar stundar léku margir vatnsstraumar um húsið. Þeim var öllum beint þangað, sem hann var, og af því réði hann að slökkviliðið mundi álfta sig í lífshættu; þó hafði hann alt af vonað, að geta komist úr þessari klípu.

Hann var ennþá vongóður um frelsun; en þrátt fyrir alla þá vatnsstrauma, sem spýtt var upp á fimta loft, varð eldurinn ekki slöktur, því hitinn þurkaði vatnið upp jafnóðum og það kom og fyllti bygginguna með reyk og gufu. Gólfíð fór að svigna og spæjarinn sá þann kost vænstan, að hafa sig upp á þakið. Hann klifraði upp stig-

ann og þrengdi sér gegnum lúkuna og lagði hana svo aftur á eftir sér, þegar hann var kominn upp, og í sömu svipan brauzt loginn gegnum gólfid á herbergi því, sem hann hafði yfirgefið.

Hann horfði niður á strætið. Hávaðinn í eldvélunum heyrðist varla fyrir brestunum í húsviðunum, er liðuðust sundur fyrir áhrifum eldsins, og hljóðum mannfjöldans, sem hafði borið þar að og æpti og hrópaði, er það sá manninn upp á húspakinu. Hann sá fólk uppi á þökum og í gluggum næstu húsa, því að eldurinn kastaði bjarma á alt umhverfis. Hann heyrði lúðurhljóð eldslökkviliðsins og sá að verið var að reyna að koma afar-miklum stiga upp að húsinu.

Maðurinn með lúðurinn sagði fyrir verkum.

Hægt og seint kom stigin upp og loks tók hann við glugga á fimta lofti; hefði stigin komið upp 5 mínútum fyr, þá hefði hann komið spæjaranum að góðu liði, en nú var hann einskis nýttur, því hann náði ekki upp á þakskeggið.

Fenton Chase varð sem æðisgenginn er hann sá, að sér varð ekki bjargað. Hann fór að skíma í allar áttir. Eldslökkvimenn

höfðu klifrað upp á þökin á næstu húsum, og þaðan beindu þeir vatnsstraumum sínum á þakið, þar sem spæjarinn var, alt í kringum hann. Hitinn var að verða óþolandi, því eldurinn öskraði í herberginu undir þakinu. Hann tók eftir því, að mennirnir voru að benda honum að fara fram á þakið. "Þessi hluti þaksins er að falla inn," hugsaði hann með sér, og svo hélt hann að framstafni hússins, eins og honum var bent til.

Vindurinn hafði feykst reiknum frá þeim hluta hússins, svo að hann sá nú það, sem hann hafði ekki áður veitt eftirtekt, en það var gildur telegraf þráður. Hann sá að þessi þráður var fastur efst í framstafni hússins og náði yfir að húsi hinum megin við götuna; hallinn var um 35 gráður. Í æði sínu greip hann um vör þennan. Nú var að tepla á tvær hættur: Ef hann héldist lengur við á þakinu, mundi hann bráðlega fylgja með því og falla niður í eldhafið, og var það vís dauði og hryllilegur. En á hinn bóginn voru litlar líkur til þess, að þessi mjóti þráður mundi þola þunga hans, þó hann reyndi að renna sér niður á honum. En svo var þá engu verra að brotna en að brenna. Á meðan hann var

að hugsa um þetta, brauzt loginn gegn um þakið. Hann þreif um vfrinn í dauðans ofboði og slepti sér af þakinu.

Ólkið stóð á strætinu og horfði á þennan leik. Þegar spæjarinn slepti sér á vfrinn skutust eldingar út um framstafn hússins og snertu fót hans, enn hann rann skjótlega niður vfrinn. En vfrinn slitnaði áður en hann komst alla leið eftir honum. Hann hafði brunnið sundur við framstafn hússins.

Arntjotur B. Olsen

XI. KAPITULI.

“Lucile! það liggur illa á þér í dag,” sagði Léon Dacre, þar sem þau sátu saman í setustofu hennar, eptir að hafa lokið við hressandi keyrslu túr í morgun blænum.

“Hefi ég ekki skemt þér eins og ég hef getað.”

“Ég get hugsað að þeir menn væru til sem heldur mundu víska vingjarnlegu orði til mín, heldur en ónotum. En svo er öflugstreymi mannlegs eðlis algerlega óskilj-

anlegt. Eftir því sem meira er látið eftir sumum þeirra, eftir því verða þeir önnugri og einrænni."

"Þú hefir verið töfrandi, Lucile, og þú ert töfrandi enn. Fötin þín eru töfrandi, og þú —"

"Hættu!" hrópaði hún og hélt upp fingri til merkis um, að henni væri alvara. "Þú virðist ekki vita, að skjall er jafnan notað í eigingjörnum tilgangi. Segðu mér hverju þú ert að reyna að koma til leiðar með þessari hunangsblíðu."

"Að þú kastir þessum óánægjusvip af þér og takir á þig þína eigin broshýru mynd," svaraði hann brosandi.

"Að bera ánægjusvip! Slíkan svip bera ekki aðrar verur en Ostrur og sofandi börn."

"Þetta er sama og að segja að þér sé ómögulegt að bera slíkan svip úr því þú ert hvorki ostra né barn."

"Máske! Og þó má vera að ég gæti borið slíkan svip, þó ég sé hvortugt þetta."

"Ég skil þig ekki, Lucile. Þú virðist vera leið á hóli og andstæð því að geta metið aðdáun annara."

"Ég er kona og þessvegna að líkindum ó.

skiljanleg öllum karlmönnum, en sjálfa mig þekki ég nákvæmlega vel."

"Ég skil þig ekki fremur en sanskrít."

"Þú virðist hafa nákvæma eftirtækt í dag, Leon."

"Hvernig merkir þú það?"

"Af því að þetta er í fyrsta sinni, sem þú hefir séð, að ég er ekki ánægð."

"Já, ég hefi hlotið að vera mjög blindur, ef þú hefir lengi verið í núverandi sál-
arstandi."

"Allir menn eru meira og minna blindir viðvíkjandi konum."

"Já, í réttu hlutfalli við skarpleika kvenna í skilningi þeirra á karlmönnum."

Lucile Duchon hló og kastaði höfðinu aftur, eins og hún átti vanda til. Hún horfði á féлага sinn, um leið og hún lagaði blómknippi, sem hún hafði fest í hár sitt. Hún hafði jafnan hið mesta yndi af blóm-
unum.

"Leon," sagði hún, "þú hefir sýnt mér sérstakt kaldlyndi og ræktarleysi upp á síðkastið."

Það brá þykkjuskugga á andlit hennar og hún beindi augur sínum niður á gólfid, eins og hún byggi yfir einhverjum ógeðfeldum hugsunum.

"Kaldlyndi?" sagði hann spyrjandi.
"Hvernig finst þér það?"

"Ég er hrædd um, að elskujátning þín til mín hafi ekki verið af einlægni töluð, heldur hafi það bara verið augnabliks fleipur."

"Það sígu brúnirnar á Dacre við þessi orð konunnar; brosið dó á andliti hans, en í þess stað kom harður svipur yfir ásjónu hans, varirnar hvítnuðu upp og þrýstust saman. Hann var auðsjáanlega reiður.

"Það er nú komið annað hljóð í strokkinn."

"Hvernig þá?"

"Þú ert orðin aðfinningasöm."

"Ég hef fulla ástæðu til þess."

"Einmitt það?"

"Já, Leon. Þú ert orðinn alt annar maður, en þú áttir að þér að vera og hver dagur af öðrum færir það betur og betur í ljós."

"Þú ert orðin tortrygginn, Lucile."

"Ég játa það, Leon, en jafnvel þó það sé svo, þá er ég ekki ósanngjörn. Ég heimta ekki, að þú sinnir mér einni, né heldur eyk ég þér leiðindi. Karlmenn þola það illa. Elskan er list og þarf að skoðast þannig, þess vegna hef ég hulið tortrygni

mína. En þar sem ég hefi nú mætt þér nokkrum sinnum með sömu fögru konunni, þá get ég ekki fengið mig til að vera á-nægð."

"Rétt er það, Lucile, að þú ert sú um-burðarlyndasta kona, sem ég hefi þekt; ég hefi aldrei vænrækt að vera hjá þér á á-kveðnum tíma, jafnvel þó ég hafi ekki neit-að mér um að vera með öðru fólki, þegar tíminn hefir leyft mér það."

"Þú hefir auðsjáanlega fundið konu, sem þér geðjast betur að en öllum öðrum, og þetta er það sem gerir mig svo óham-ingjusama."

"Þú þarft ekkert að óttast, Lucile, hjart-hærðar konur hafa engin töfra-áhrif á mig, jafnvel þó þær séu fríðar."

"Fegurð og ástúðleiki er sameiginlegt með öllum konum, og með því afli hefi ég haldið þér fram að þessum tíma."

"Er það mögulegt, að þú skoðir henn-ar bjarta yfirlit aðgengilegri í augum heimsins heldur en rósa fegurð þína og yndisleik?"

"Oss er gjarnt að aðhyllast það ólska."

"En augu mín eru blá eins og henn-ar, Lucile."

"Hún er auðug."

"Öll auðæfi Indlands nægja ekki til að kaupa fegurð þína!"

"En þó ert þú hugfanginn af þessari stálku."

"Ekki sást blóð mitt við að sjá hana, eins og við tillit þinna tindrandi dökku augna."

Hann horfði fast á hana eins og hann vildi lesa út úr huga hennar, hver áhrif þetta svar hans hefði á hana, en hún sat og stúddi hönd undir kinn og horfði út um gluggann.

"Tortrygni," sagði hann, "er eiturnaðra; þessutan er hún heimskuleg og hefir ill áhrif á þá, sem verða fyrir henni, ekki síður en þá, sem gefa tilefni til hennar. Og þó, Lucile, er einhver smjæðurs tegund í tortrygninni, sem, þó það angri, er samt vottur um elsku, jafnframt og það miðar til að kæla innileikann."

"Hvers innileika?"

"Hans eða hennar sem vekur tortrygnina."

"Tortrygni mín dregur þá úr ást þinni til mín?"

"Ég sagði það ekki."

"En orð þín gáfu það í skyn."

Lucile Duchon var vön við sigurvinnu.

ingar, hún var ein af þeim heimagyðjum sem með list sinni, eins og hún kallaði Ástina, hafði lagt menn af öllum lífstöðum í duftið að fótum sínum, en var nú orðin þreytt á öllu þessháttar, hún hafði óspart drukkið bikar lífsgleðiunar þar til hún var orðin leið á nautninni. Hún hafði fyrir löngu lært að þekkja kviklyndi karla í ástamálum, og þegar hún var orðin þess fullviss að hún gæti aldrei framar unnt eða treyst ásta játning nokkurs manns, þá kom það fyrir að hún kyntist Leon Dacre. Henni fannst hann vera ólskur öllum öðrum mönnum sem hún hafði þekt. Ósjálfrátt fann hún að hún bar hlýrri og innilegri hug til hans en hún hafði áður borið til nokkurs manns. Hún hafði lifað í alsnægtum og þó fundist ætíð eitthvað skorta. En uudir áhrifum þeirrar elsku sem hún bar til þessa manns, fann hún fullsælu þessa heims.

Hún var bráðlynd og heiftrækin, og átti bágt með að lúta í lægra haldi þegar hún var búin að taka ákveðna stefnu í einhverju máli. "Þessi bjarthærða drós er þrándur í götu minni," datt henni í

hug þegar hún sá hana á gangi með Leon Dacre.

"Lucile," sagði Dacre, "það er til einhver yfirgnæfandi tilfinning í eðli hvers einasta manns, sem í gegnum alt lífsstríðið mænir yfir allar aðrar ástríður og tilfinningar, og svo að segja þer manninn ósjálfrátt áfram gegnum lífið. Ég hef helgað þér þessa tilfinning. Engin kona í heimi getur haft þau áhrif á mig að ég afmái minningu þína úr hjarta mínu."

"Ég hef hlustað á slíkar játningar af vörum annara manna."

"Og með kvennlegri tortrygni hefir ekki lagt trúnað á þær."

"Nei! ekki eiginlega, þó voru þau töluð í einlægni þegar þau voru fram borin."

"Þú trúir mér þá ekki?"

"Jú, ég trúi þér. En ég veit að þú erður ekki ætíð með núverandi tilfinningum, og þessvegna gæti það komið fyrir að þú endurtækir þessa játningu við einhverja aðra konu."

"Þú ert sérlega særandi."

"Vera má það, ég er réttisýn að sama skapi."

“Þú getur ekki dæmt mig af reynslu þinni á öðrum mönnum, Lucile.

“Þeir voru menn eins og þú, og menn segja konum að þeir hafi aldrei elskað eins og einmitt núna, og svo framarlega sem konurnar hafa nokkkra þekkingu á körlum, þá ættu þær að efa einlægni þeirra, eða að minsta kosti að álfta þá mannlega breyska og þessvegna háða breytingar ástríðunni.”

“Ég jata að þú hafir rétt að mæla,” sagði hann um leið og hann stóð upp og bjóst til brottfarar. Svo horfði hann á hana og dáðist að fegurð hennar.

“Lucile,” sagði hann blíðlega, “þú verður að fyrirgefa mér ef þér finst ég hafa sýnt þér ræktarleysi, — það er svo margt sem stríðir á geðsmuni mína og meðvitund.

“Ég veit það Leon,” svaraði hún, með öllum þeim sætleik sem henni var eiginlegur og ástar blíðan skein úr augum hennar, og ljómaði alla hennar ásjónu.

Leon Dacre hélt leiðar sinnar, og var í þungum þönkum. “Lucile er dýrðleg kona,” hugsaði hann með sér. — “Hún er eins og rós, lítfrið mjúk og angandi, en andlega er hún þó ennþá fegurri og

fullkomnari. Ef hún reiðist, lætur hún einkis ófreystað. Þessvegna verð ég að varast að koma tortryggni inn hjá henni, því þá getur hún orðið mér eins hættuleg og ótamið tígrisdýr."

Þessar hugsanir þreyngdu sér gegnum huga hans á göngu hans eftir götunni, hann mintist nú þess tíma er hann fyrst sá konu þessa. Það var á grímodansi, hann mundi það, að allra augu stöðu á hana og að allir dáðust að hennar óviðjafnanlegu fegurð. Hann mintist þess, að hann varð hrifinn af fegurð hennar og að aðdráttarafl hennar rænti hann öllum manlegum styrkleika; gagnvart honum var hún eins aðlaðandi eins og segulstál er járn, og hún tók lotningar atlotum hans með sama einarðlega gleðibrosinu, eins og tugum annara manna. Honum sárnaði að hugsa til þess, að sú alúð, sem hún hafði sýnt honum, var sem hverfandi smáögn í salanburði við elsku þá, sem hann hafði borið til hennar.

Á göngu sinni fór hann fram hjá húsi herra Mantons. "Það er líklegast að þessi fagra kona, sem situr við gluggann, sé systir Robert Mantons," datt honum í hug. "Hún er alt of fríð til þess að þurfa að líða

þá sálarangist, sem hvarf hans hlýtur að valda henni."

Á meðan þetta gerðist, var Fenton Chase hjá Oru Manton. Dagar og vikur höfðu liðið, stöðan bróðir hennar hvarf, en þó hafði hann ekkert uppgötvað. Hún var farin að sýna alvarleg sorgarmerki í andlitsdráttum sínum, og hún varði flestum stundum sínum í einrúmi og vonleysi.

"Þér segist hafa uppgötvað eitthvað, sem bráðlega muni leiða af sér fullvissu í máli þessu. Herra Chase, viljið þér segja mér hvað það er?"

"Ennþá get ég ekki opinberað það. Ég hef ástæðu til að halda því leyndu, en þó bið ég ykkur að verða ekki óróleg, en vænta hins bezta."

"Eruð þér vissir um, að þér hafið bygt ályktanir yðar á réttum rökum?"

"Öllum getur skjátlást, en tilfellið eru viss, og atvikin eru í sjálfu sér ætíð áreiðanleg."

Ora Manton horfði hugsandi út um gluggann, sem hún sat við. Hún tók sjáanlegt viðbragð, þegar hún sá mann ganga fram hjá húsinu. Hún fólnaði í andliti og sagði.

“Herra Chase, ég hefi ráðið það af tali yðar að maðurinn með hvítu augun muni vera riðin við þetta mál. Er það rétt tilgáta?”

“Það er áreiðanlegt að sá maður þekkir að minsta kosti einn þeirra, sem síðast heimsóttu bróður yðar kveldið sem hann hvarf, og ég held ég megi fullyrða, að hann gæti sagt hver valdur er að hvarfi hans.”

“En þó hann viti það, þá er ekki víst, að hann sé að neinu leyti sekur.”

“Það er einnig sannfæring mín. Það er hugsanlegt, að hann hafi komið á skrifstofuna í lögfræðislegum erindum, og hafi á þann hátt gefist kostur á að sjá eða heyra það sem fram fór.”

“Hafið þér átt kost á að tala við þennan mann?”

“Nei, — ég hefi að eins séð hann. En áður en mér varð mögulegt, að ná tali af honum, var ég svo óheppinn að missa sjónar á honum; en hver sá maður, sem er eins sérkennilegur og hann, getur ekki lengi falist. Og ég vona að komast fyrir alt sem hann veit í máli þessu.” svaraði spæjarinn með sýnilegum ánægjusvip.

Spæjarinn fann til sársauka í handleggnum og nú kvaldi stingverkur hann, svo að hann hljóðaði lagt um leið og hann preif um handlegginn.

“Þér virðist að hafa meitt yður í handleggnum, herra Chase,” sagði Ora.

“Ég varð að forða lífi mínu úr húsbuna fyrir skömmu og meiddi mig þá í handleggnum,” svaraði hann.

“Hvernig vildi það til?”

“Ég var neyddur til að flýja úr efri herbergjum hússins upp á þakið, en til að komast aftur þaðan, varð ég að renna mér eftir telegrafpræði niður á gátuna, en vírinn slitnaði áður en ég komst alla leið niður og á þann hátt meiddist ég.”

“Er það mögulegt, að þér séuð maðurinn, sem blóðin gátu um að frelsast hefði úr eldinum?”

“Eitthvað sögðu blóðin um það, trúi ég,” svaraði spæjarinn.

“Fréttin sagði, að maðurinn hefði horfið og hefði ekki fundist síðar eða komið fram.”

“Mér er ant um, að láta það ekki vitnast, að ég hafi komist lífs af úr þeirri hættu.”

“Ég skil ekki tilgang yðar með þessu.”

Ástæðan er sú, að ég var þá að elta manninn með einkennilegu augun, en hann komst víst að því, að ég var á hælunum á honum. Ef hann heldur ég hafi farist, þá verður hægar að —”

Ora Manton andvarpaði mæðulega og hvítnaði upp, svo að hún varð sem lík.

Fenton tók eftir þessu og stökk á fætur til að hjálpa henni.

“Þessi saga hefir haft ill áhrif á tauga-kerfi yðar,” sagði hann.

“Fyrirgefið,” sagði hún, “síðan ég varð fyrir þessu tilfelli, hefi ég veiklast á taugunum, en þetta líður frá aftur og þá verð ég jafngöð.”

“Ég skil það, að þessi truflun hefir ill áhrif á yður.”

“Já, ég get ekki gert að því, að mér er þungt um hjartaræturnar út af þessari óvissu.”

Vagninn var keyrður upp að dyrunum. Gamli þjónninn kom til dyra, og eftir litla stund kom hann með Hortense Faxon og majór Dalton inn í stofuna þar sem þau sátu, Miss Manton og spæjarinn.

XII. KAPITULI.

Hortense tók hæglátlega en þó vingjarnlega móti Oru, sem heilsaði spæjaranum með handabandi, um leið og hún sagði við Dalton.

“Herra Fenton er kunningi bróðir hennar Oru. Hann lætur sér mjög ant um þetta hvarfsmál og hefir tekið sér fyrir hendur bæði að hughreysta hana og um leið að hafa uppá bróðir hennar ef hann getur.”

“Ánægjusemi sú sem hann hlýtur að njóta við annað starfið, meira en borgar fyrir ómak hans og áhyggjur við hitt,” svaraði Dalton.

“Ég er hræddur um að mér ætli hvorugt að takast, því þó ég hafi allan vilja á að verða að liði í því máli, þá hef ég enga vissu fyrir að tilraunir mínar heppnist. Tíminn verður að leiða það í ljós,” svaraði spæjarinn.

Það byrti yfir svipnum á Oru. Hún varð brátt eins og hún átti að sér, að vera, og sýndi brátt sitt vanalega glaðlyndi gagnvart Hortense.

"Meðal annars, Ora, hefir þú tekið eftir fréttinni sem stóð í blaðinu "Tribune" nýlega, um einkennilegt tilfelli sem varð við eldsbrunann í suðurparti borgarinnar?"

Ora gaut augunum til spæjarans sem stóð og horfði á málverk sem hékk þar á veggnum hinum megin í stofunni.

"Ég var rétt að minnast á þennan atburð við herra — herra Fenton, þegar þú komst hingað," sagði Hortense, og hikaði þegar hún hugsaði um falsnafn hans.

"Já, sú frétt gat um einhvern aum-ingja, sem misti þar líf sitt; enginn þekti hann og enginn virðist vita neitt um hann síðan."

"Máske eitthvað komi í ljós enn, sem leiði í ljós, hver hann hefir verið?" sagði Dalton.

Fenton Chase var ant um að hafa frekar tal af Hortense Faxon. Hann var í vafa um, hver gæti verið í vitorði með Oswald lækni; en hann hugði það vera einhverja konu, frekar enn karlmann. Ef lögmaðurinn hefði haft náin og vingjarnleg kynni af henni og hún að sínu leyti bæri hlyjan hug til hans, þá var óhugsandi, að hún væri nokkuð við mál hans riðin.

En honum var óskiljanlegt hversvegna

Ora Manton hafði neitað að segja nokkuð um ósamlyndi Oswalds læknis og bróður hennar; en honum datt í hug, að ef hún elskaði læknirinn, þá hefði þagmælska hennar verið til þess að hlífa honum. Hann var sannfærður um, að maðurinn með hvítu augun væri í vitorði með Oswald og hann var sannfærður um, að þeir væru að brugga ráð til þess, að koma í veg fyrir frekari eftirgrenslan af lögmanna hálfu, með því að koma sér fyrir kattarnef. Honum fanst líklegt, að Ora Manton kynni að vita um sekt læknisins, en vildi hylja hana.

Meðan Ora var að ræða við majór Dalton um málverkin í stofunni, settist spæjarinn niður nálægt Hortense.

“Leyfið mér á ný að vekja athygli yðar á Robert Manton,” sagði hann; hann sá, að hún roðnaði, er hann nefndi lögmanninn.

“Ég hef komist lengra á leið með að uppgötva um hvarf hans, heldur en ég kæri mig um að segja systur hans, og ég vona að komast að því sanna um allt þetta áður langt líður.”

“Það gleður mig mikið, að fréttu þetta, herra Fenton. Það hryggir mig að sjá mína kæru Oru í þessu sorgarástandi. Við

verðum öll innilega glöð, þegar hann kemur aftur ”

“Ég þykist viss um, að þú ert einlæg í þessu máli og ég vona því að þú getir ekki um neitt, sem ég segi þér.”

“Ég mun ekki bregðast tiltrú þinni, herra.”

“Hefir ekki Oswald læknir vanið komur sínar hingað?”

“Ég held ekki, þó hann hafi oft verið með Oru á ýmsum öðrum stöðum, og ætíð sýnt þess merki, að honum sé mjög svo ant um hana.”

“Henni mun einnig þykja vænt um hann?” spurði spæjarinn.

“Ora hefir aldrei sagt mér álit sitt um Dr. Oswald,” svaraði Hortense. En öll hennar framkoma hefir sannfært mig um, að hún sé honum trúlofuð.”

“Hefir Ora sagt yður nokkum um misætti það og deilu, sem þeim fór á milli fyrir skömmu?”

“Hún hefir ekki talað um það. Hún virðist vilja komast hjá að minnast á það mál.”

“Hefir hún aldrei minnst á við yður, sem sína þeztu vinkonu, að hún hefði nokkurn

sérstakan grunaðan um að vera valdan að hvarfi bróður síns?"

"Ekki svo ég muni."

"Virðist hún vera nokkuð óróleg annara vegna heldur en bróður síns?"

"Mér hefir oft virzt svo, og mér hefir stundum fundist eins og hana langaði til að segja mér eitthvað, en hún hefir ætíð hætt við það aftur."

Fenton Chase leit snögglega við og sá þá að majór Dalton starði á hann. Það var eitthvað við þennan mann, sem spæjaranum geðjaðist ekki að; en þessi tilfinning leið frá honum aftur, þegar hann heyrði majór Dalton segja glaðlega:

"Mér þykja málverk ungfrú Manton sérlega fegur, herra Fenton."

"Það er sagt þau sæu dýrustu málverk-in, sem til eru í þessari borg," svaraði spæjarinn.

Hortense og Ora höfðu tekið tali og voru djúpt sokknar niður í málefni sitt.

Majór Dalton stóð upp og gekk þvert yfir um stofuna. Spæjarinn undraðist hve gagnlskar voru allar hreyfingar hans og einhvers annars, sem hann hafði áður séð. En hvar hafði hann kynst honum?

"Þykir yður mikið gaman að málverkum, majór Dalton," spurði spæjarinn.

"Ekki svo að ég láti það yfirbuga mig. En þó hefi ég ánægju af að eyða frístundum mínum til þess að kynna mér málverk hinna ýmsu beztu málara." Og svo hélt hann áfram að tala skemtilega um verk ýmsra hinna beztu málara heimsins og sýndi að hann var þar vel heima.

Hortense hafði tekið Oru afstöðis. "Herra Fenton segir mér, að hann sé vongóður um að hafa bráðlega upp á bróður þínum, og að þá fáum við að vita, hvernig alt hefir gengið til."

"Ó, Hortense, þetta ástand kvelur mig. Mér finst eins og eitthvað hvísli því að mér að eitthvað hafi komið fyrir, sem hafi bakað honum líftjón."

"Kæra Ora, það gengur eitthvað annað að þér, eða er ekki svo?"

"Vertu ekki að spyrja mig í kvölum mínum!" svaraði Ora.

"Þér er óhætt að trúá mér Ora, þú veizt hve ant mér er um þig!"

"Það get ég ómögulega! Það er ekkert sem ég get sagt þér."

Hortense sá að vinkona hennar var ekki við því búin að ræða þetta mál, og að

hún var of dul til þess að opinbera það leyndarmál, sem lá henni á hjarta.

Fenton Chase gaf konunum nánar gætur, og þóttist vita, að Hortense væri að reyna að fá Oru til þess að opinbera hugsanir sínar. Hann tók einnig eftir því, að majór Dalton veitti þeim og því sem þær töluðu nánara athygli en honum fanst við-eigandi.

Spæjarinn dvaldi nokkrar mínútur eftir að gestirnir höfðu farið úr húsinu.

"Hefir það nokkurntíma flogið í huga yðar, ungfrú Manton, að majór Dalton sé hugfanginn af ungfrú Faxon?" spurðe spæjarinn.

"Ekki sérstaklega," svaraði hún. "Það lízt mörgum vel á ungfrú Faxon, eins og allar stúlkur, sem hafa erfð mikinn auð."

"Hún er þá rík?"

"Hún á millíón í séreignum."

"Einmitt það."

"Ég trúi ekki, að hún sé búin að gleyma Róbert, annars mundi hún ekki fara svo ástúðlegum orðum um hann, eða koma svo oft hingað að finna mig."

"Mannlegt eðli er margvíslegt, og ólíklegri tilfelli en þetta eru daglegir viðburði ir," svaraði hann.

“Vissulega grunið þér hana þó ekki um vitorð í hvarfi Roberts?” spurði hún í róm sem lýsti vantrú á slíkum grun.

“Mér dettur ekkert slíkt í hug. En er það þá ekki neitt, sem býr undir sýnilegri hluttekningu hennar í kjörum hr. Roberts og yðar?”

“Ekki annað en að henni er ant um bróður minn og að hún ber hlýjan hug til mín.”

“Þér hafið þá als engan grun á kærum vini yðar, ungfrú Manton?” sagði spæjarinn og horfði beint í augu hennar.

“Ég mundi aldrei hugsa um Hortense á þann hátt.”

“En aðra — eða annan?”

Ora Manton fölnaði upp og sagði fljótlega: “Enginn vinur minn eða Roberts getur mögulega hafa gert honum nokkurt mein.”

“Mér þykir fyrir að verða að játa það, ungfrú Manton, að kringumstæðurnar leiða grun að einum, sem þér teljið kæran vin.”

Þegar Fenton Chase fór út úr húsinu, þá fór Ora upp á herbergi sitt. Hún fleygði sér niður í stól og grúfði andlitið í höndum sér. Hún andvarpaði þunglega og tárin runnu niður eftir kinnum hennar. Hún

reyndi að stöðva ekkann en henni var það ómögulegt. "Guð minn góður! hrópaði hún, það er ómögulegt að hann sé sekur."

"Julian, Juilian, þú ert ekki sekur, og þó er verið að leitast við að saurga nafn pitt," svo stóð hún npp og gekk um gólf.

"En jafnvel þó hendur þínar væru laugaðar í blóði gæti ég samt ekki útrýmt þér úr hjarta mínu. Ó, hversvegna hefir þetta óhapp komið yfir mig, Julian, Julian," og svo veinaði hún og grét.

"Nei! Nei! hugsaði hún. Ég verð að finna Robert og þá verður alt ljóst." Svo stansaði hún alt í einu, og hugsaði nokkur augnablik.

"Ég má til að aðvara hann. Hann verður að flýja," hrópaði hún.

Um kveldið þegar verið var að kveikja á strætaljósum borgarinnar, sást kona hulin dökkum slæðum ganga eftir strætunum og staðnæmdist við húsdyr Oswald læknis, þjónn kom til dyra.

"Er Oswald lækni heima?"

Já, hann er á skrifstofu sinni," svaraði þjónninn og leit með grunsemi á slæðisvöfðu konuna.

"Gerðu svo vel að vísa mér leið

þangað, ég þarf að tala við hann eins-
lega."

"Gjörið svo vel að setjast herna," sagði
þjónninn, "ég ætla að tala við læk'nirinn."

"Ég óska heldur að sjá hann á skrif-
stofunni, ef þér viljið vera svo góðir að
sína mér dyrnar."

Þjónninn heirði á málrómi konunnar
að hún mundi vera vön að skipa hjúum
og alt látbragð hennar bar vott um síð-
gæði og mentun, en samt hikaði hann.

"Ég bíð eftir yður," sagði konan.

Þetta hreif, þjónninn gekk að stofu-
dyrunum og vísaði konunni inn til lækn-
isins.

"Þetta et herbergið, frú," sagði hann.

"Þér þurfið ekki að berja á dyr," sagði
konan. "Ég ætla mér að ganga rakleiðis
inn."

Svo opnaði hún dyrnar og gekk inn.

Julian Oswald sat þar fyrir framan
eldstæðið; höfuð hans hallaðist fram á
bringuna og hann var að horfa í eldinn.
Hann leit við, er hann heyrði hurðina opn-
ast og ætlaði að ávíta þjóninn fyrir van-
gæzlu skipana sinna, en svo varð hann
undrandi, er hann sá hver komin var, að

hann kom ekki orði fyrir sig áður en kon-
sagði í lágum róm:

“Láttu þjóninn fara frá dyrunum,” og
benti um leið fram að hurðinni.

Læknirinn gerði eins og hún sagði.

“Ora! Hvað gengur að! Því hefir þú
komið hingað svona! Ég er hræddur um
að þú hafir verið óvarkár,” sagði hann.

“Ó, Julian, ávftaðu mig ekki! Ég kom
til að vara þig við hættu. Mér var ómög-
legt að halda mér frá því.” Hún lagði
hendina á handlegg hans um leið og hún
sagði þetta.

“Ora, mín elskulega! Ást þín til mín
gerir mig sælan, og ég er þér innilega þakk-
látur fyrir alla þína umhugsun fyrir vel-
ferð minni. Ég er ekki að ávfta þig, Ora!
Ég var einmitt að hugsa um þig og velferð
þína,” sagði hann um leið og hann faðmaði
hana að sér.

Hún lét höfuð sitt slá á brjóst hans
nokkur augnablik; svo leit hún tár-
vot-um, angurbliðum augum á hann og sagði í
afar-lágum róm:

“Ég veit að heimurinn hallmælir mér
fyrir að hafa heimsótt þig hér, en ég met
velferð þína meira en hæðni hans.”

“Sönn konuelska er dýrmætari en allt

annað. Þú hefir sýnt hugrekki þitt í að koma hingað; og ef enginn hefir þekt þig á leiðinni, þá vona ég að þú getir komist hëðan svo að engin verði þess var."

"Getur þú ímindað þér til hvers ég kem hingað, Julian?" spurði hún.

"Til þess að vara mig við einhverju, sagðir þú."

"Veistu hvað það er."

"Nei!"

"Þú ert grunaður um að ver orsök í hvarfi bróður míns."

"Það er ómögulegt."

"Það er samt satt, og nú hef ég komið til þess að biðja þig bóna."

"Bónar!" sagði hann með undrun.

"Viltu veita bana."

"Ég skal veita þér allt sem er í valdi mínu, Ora, ég er viss um að þú biður ekki um neitt sem er ósæmilegt."

"Svaraðu mér Julian, og segðu að þú skulir veita bön mína."

"Hef ég ekki sagt að ég skuli gera allt sem samviska mín leyfir mér að veita."

"Það er nokkuð fyrir mig sjálfa," sagði hún.

"Það er viðskjandi bróðir þínum."

"Aðeins sjálfum þér, Julian."

"Skírðu þetta nákvæmar, Ora. Það er mér viðvíkjandi en er þó fyrir þig."

"Já!"

"Ég skal gera það ef ég get."

"Það er þetta, Julian; og þú verður að gera eins og ég bið þig. Þú verður að fara úr borginni og vera á burtu þar til Róbert er fundinn."

"Ég er ekki sekur, Ora, og því ætti ég þá að fara?"

"Ó, ég veit að þú ert saklaus, Julian, en ef þú skyldir verða handtekinn, þá mundi grunurinn jafnan hanga við nafn þitt, ef Robert skyldi ekki finnast, og þá yrðu margir til að trúa því og segja, að þú hefðir verið orsök í dauða hans."

"Ora! Ég hefi hreina samvizku og enginn glæpur aðskilur mig frá guði mínum," svaraði hann með þungri alvöru í málrófnum.

"Ég trúir þér. Og þó að skuggar grunsemi falli á þig og blekki nafn þitt, þá skal ég jafnan skoða þig saklausan. Það er bezt fyrir þig, að þú farir, minn elskulegur, og þegar þetta leyndarmál er ljóst orðið, þá verður þú óhultur."

"Gæfa þín og ánægja er mér fyrir öllu, Ora, og þín vegna freistast ég til að láta að

orðum þínum og flýja. Guð veit, að ég vil gera alt fyrir þig, sem í mínu valdi stendur, en — ég get ekki farið.”

“Julian, Julian, þér getur ekki verið alvara. Þú sérð ekki hættuna, sem þú ert staddur í,” hrópaði Ora í angistarfullum róm.

“Ég veit og skil alt þetta. Eg veit að ósanngjarn grunur hefir lagst á mig og að hann getur bakað mér mikilla óþæginda. En ég ætla ekki að styrkja þá grunsemi í augum heimsins með því að flýja sem glæpamaður.”

“Þú vilt þá ekki láta að orðum mínum.”

“Ora, mín elskuleg, ég ætla mér að vera kyr.”

Hún stóð upp, og um leið og hún greip um handfang hurðarinnar, snéri hún sér að honum og sagði:

“Julian, gerðu það fyrir mig að fara!”

“Ég get það ekki,” svaraði hann.

Áður en hann gat kyrsett hana var hún horfin og hélt rakið út á götu.

Hún komst heim en gætti ekki að þeim, er jafnan var á hælum hennar og aðgætti hvert hennar spor og hreyfingu.

XIII. KAPITULI.

Theophrastus Block, lífill vexti var og grannur, hvíkur í hreyfingum; hann var hniginn á efra aldur, sköllóttur með breiða höku og þunnar varir og skarpt augnaráð. Alt bar vott um lífsreynslu hans og viljaþrek. Það var auðséð, að hann var vanur að mynda sér sjálfstæðarskoðanir um menn og málefni og að fylgja þeim fram án tillits til vilja eða skoðana annara.

Hann var sérfræðingur og lagði mesta stund á lækningu taugasjúkdóma og tókst það vel. Eftir því sem verksemi hans jókst og aðsóknin varð meiri, eftir því varð honum nauðsynlegra að koma upp sérstakri stofnun fyrir sjúklinga, svo hann gæti haft þá í gæzlu sinni. Hann hafði því keypt hús mikið í norðvestur útjaðri borgarinnar og nefndi það "Blocks Infirmary." Þessi stofnun var orðin vel þekt og talin með þeim beztu í borginni.

"Jæja, Miffins, hefir þú orðið var við nokkrar breytingar í dag?" spurði læknirinn þjón sinn.

Hann hafði spurt gamla Miffins þessarar sömu spurningar á hverju einasta kveldi um 4 ára tíma og ætíð fengið sama svarið: "Engar herra!" En í þetta skifti breytti þjóninn út af venju sinni og sagði:

"Ég held það herra!"

Block læknir leit harðlega á þjóninn yfir rendur gleraugna sinna og spurði:

"Hvað er það, Miffins?"

"Númer 9 talar alt af merra og meira."

"Á, gerir hann það?" sagði læknirinn og leit um leið á meðalaskrifnu, sem var í skáp við skrifborð hans.

"Já, ég sagði það," svaraði Miffins.

"Um hvað talar hann?"

"Það má drottinn vita, því ég skil ekki orð af öllu rausi hans."

"Froðufellir hann nokkuð?"

"Nei."

"Fær hann grátflög?"

"Aldrei."

"Sefur hann mikið?"

"Talsvert."

"Var hann hægur í nótt er leið?"

"Hann talaði mikið og lét æðislega í herbergi sínu, þar til ég fór á fætur og skipaði honum að vera stiltum."

"Sagði hann nokkuð við þig?"

“Ekkert.”

“Gefðu honum 4 pillur úr rauðu dósunum, þegar hann borðar næst, og gættu hans nákvæmlega.”

“Það skal gert, herra!” svaraði karlinn og fór.

Þegar hann hafði lokað hurðinni á eftir sér, kallaði læknirinn:

“Miffins!”

Þjónninn opnaði hurðina aftur og spurði:

“Hvað viljið þér, herra?”

“Gefðu honum grant í kveldmatinn.”

“Já herra!” Svo fór karl af stað aftur, en Block læknir ritaði eitthvað í dagbók sína.

“Þessi frú Duchon nærri kemur gömlum manni eins og mér til þess að óska þess að vera orðinn ungur í annað sinn,” sagði læknirinn og beit í pennastöngina sína; það var fjöðurstafur, og ritaði hann jafnan með fjöður, en vildi ekki stálpena, sem hann kvað vera nútíma nýbrigði og als ótæka til ritstarfa. “Hún borgar vel fyrir þennan sjúkling, og ég vildi ég hefði fult hús af slíkum gestum. Eftir því, sem Miffins segir, þá er ekki víst að hann sé ólækfandi.

Þó hefi ég aldrei séð eða vitað slíkan sjúkdóm læknaðan."

Kveldskuggarnir breiddust yfir lög og láð eins og þeirra var daglegur vandi og stjórnur himinsins smákomu í ljós. Það var bjart uppi yfir og algert logn. Tunglið kom upp bak við reykjarmökkinn, sem stóð upp af borginni og geislar þess köstuðu glampa á landeyðurnar milli strjálbygðu húsanna umhverfis læknissetrið.

"Númer 9 var óþreyjufullur og Miffins gat ekki fengið hann til að taka pillurnar." Þessi orðsending hafði borist til læknisins, sem nú fór sjálfur til að athuga sjúklinginn. Eftir skoðunargerð sína sagði hann Miffins að steyta pillurnar í duft, og gefa þær svo í grautinn.

Þegar Block læknir og þjónn hans fóru út úr klefanum "númer 9," þá reis sjúklingurinn skjótlega úr rúmi sínu. Hann hlustaði eftir fótataki þeirra, þegar þeir gengu í burtu, og þegar hann gat ekki lengur heyrt til þeirra, þá rétti hann sig upp á gólfinu og strauk hendinni um ennið.

"Þeir eru farnir," sagði hann við sjálfan sig, "ha, ha! Þeir halda ég sé vitstola, en þetta gleður mig, því það er sjaldgæft, að maðar geti leikið á alla, sem maður um-

gengst. Það var um tíma, að ég óttaðist að ég mundi algerlega missa ráðið og verða vitstola alla æfi. En nú er ég glaður, ha! ha! Það er undur skemtilegt að vera brjálaður og finna blóðið dansa í æðunum. Taugar mínar stælast, limirnir skjálfa og mér finst sem brunahiti sé í höfði mínu. Þeir koma stundum til að horfa á mig gegnum grindurnar, eins og ég væri villidýr og þá nísti ég tönnum og læt óðslega og skemti mér við að athuga hræðslu þeirra. Svo festa þeir mig við gólfíð með járnkeðjum, en ég hristi hlekkina og syng! Húrra fyr-keðjunni! Húrra fyrir söngnum, sem hlekkirnir gera! Ég man þegar hitasóttin brendi líkama minn og þegar þeir ókunnu féndur héldu mér niðri og heltu brjálsemdropunum ofan í mig! Ég veit að brjálsemi er í blóði mínu, og það verður mér jafnan ill fylgja. En ég hefi ánægju af að ver svo, ha! ha!” Og með þessu læk villi-mannlegt bros um andlit sjúklingsins. Svo hló hann svo hátt, að tók undir í öllum viðum hússins.

“Ég bjó eitt einn í heiminum og gekk um sem annað fólk, áður en það hélt mig brjálaðan. Ég vissi að brjálsemi bjó í heila mínum löngu áður en þeir beindu fingri að

enni mínu. Eg fæ köldu af að hugsa um þá hræðilegu dramma, sem ég hafði þá. Æ, ég sé hin hæðisföllu andlit, sem gráfðu yfir mór það kvöld og freistuðu mín til að æpa að þeim. Þeir sögðu mér í hásum róm að gólfid væri að síga undan mér og að þakið félli bráð mótan á mig. Ég lokaði augunum og sækki höfðunum í eyrun; en þan öskruðu í kringum mig, þangað til mig svimaði, og sögðu að ég væri að verða vitstola, að mér væri alt af að versna og að bráðum yrði ég algerlega vitskertur. Ég vissi þeir sögðu satt og að ég gat ekki komist undan þeim skapadómi."

"Ha! ha! Ég var ekki svo vitlaus, að ég pekti ekki ástamál mitt. Ég var of klókur til þess að trúa ekki eigin tilfinningum mínum, því að slægð vitfirringsins er næmari en stunga nöðrunnar, og í kvöld gæti ég farið út í heiminn og hlegið með þeim, sem kátastir eru. Ég get dansað af kæti yfir hugsuninni um það, hve létt er að narra heiminn! Þeir vita ekki um þann leyndardóm, sem ég fel í huga mínum. Ég gæti dansað af kæti yfir leyndarmáli mínu, og sem ég hugsa um þegar aðrir sofa í rúmum sínum og telja mig ekki hættulegan. Ef þeir vissu þetta, þá mundu þeir koma og

hampa ljósum yfir höfði mér. Þeir mundu þá herða á keðjunum, sem halda mér hér föstum og segja mér, að mörg ár mundu líða áður en ég yrði aftur frjáls maður. En ég er of klókur til þess að segja nokkuð um þetta, og ég skal halda áfram að blekkja þau öll."

"Hlustið þið á mig, tunglskinsgeislar, ég skal segja ykkur það. Þið getið ekki talað, og segið því ekki frá leyndarmáli mínu. Þegar þau sváfu þá svarf ég sundur járnása þá, sem þið setjið nú á, svo léttilega og þögn, að jafnvel stjörnurnar hoppuðu af gleði yfirstarfi mínu. Ha! ha! með því að beita afli mínu, get ég sveigt þá svo að ég-kemst út og verð frjáls! Vitfirringur, frjáls að fara út og ganga um göturnar, eins og ég var vanur að gera. Fólkið gónir þá ekki á mig eins og það gerir hér. Ég er of klókur til þess að láta það vitnast, að ég sé brjálaður. Mikla dæmalausa ánægju hefi ég af leyndarmáli mínu."

"Þegar ég sveigi gluggarimlana, þá fer ég að sjá konuna með stóru dökku augun, sem kom mér hingað og þá sting ég beittum rýting í hjarta hennar og rauðar blóðgusur munu þá spýta út úr hennar hvíta brjósti, eins og eldtungur út úr snjóskafi.

Lögin verða ekki punghent á mér, því að réttlætið hegnir ekki sakleysingjum, og vitfirringur getur engan skaða gert.”

“Nei, nei, ég er of klókur til þess að gera nokkuð rangt, svo að nokkur sjái það. Með klókindum mínum mun ég svo blinda lögregluna, að hún festi ekki hönd á mér. Ég hefi aldrei gert neitt það sem verðskuldar að ég sé hafður hér í járnum. Ég skil ekkert í hvers vegna þau fluttu mig á þennan einmanalega stað. Ég get ekki munað hvar ég átti heima; það er eitthvað farið, — ég get ekki hugsað eins og ég vil. Ég — ég —”

Sjúklingurinn leit út um gluggarimlana og skotraði angunum flóttalega í allar áttir; svo þagnaði hann alt í einu. Hann heyrði fótatak og henti sér á augabragði upp í rúmið. Lykillinn snérist í skráargatinu og gamli Muffins kom inn.

“Hvað á alt þetta þvaður að þýða?” spurði hann. Nr. 9 glápti óðslega á Muffins, en svaraði engu. En aðgætian áhorfandi hefði getað tekið eftir skynsemdar-glampa í augum hans.

“Farðu að sofa strax, eða ég skal undireins setja járnin á þig aftur. Þú hefir eins mikinn hávaða eins og stumpara prest-

ur," nöldraði gamli Miffins um leið og hann vatt sér við og gekk út úr herberginu.

"Hann kemur oft svona inn," muldraði sjúklingurinn í lágum róm," en hann fær aldrei neitt að vita um leyndarmál mitt. Stundum get ég ekki sofið af ótta fyrir því að hann komi að mér óvörum og sjái brauðmylsnuna, sem hylur þjalarförin í gluggaásunum. Þeir mundu hlekkja mig niður við gólfid, ef þeir vissu um leyndarmál mitt, svo ég má ekki sofa. Augu mín verða að vera stöpin, svo ég sjái þá þegar þeir koma. Ég mundi stökkva á þá og bíta þá á hol, ef þeir reyndu að stjóra mig niður með járnkeðjunni. En hugur minn er á reiki, ég hef tapað einhverju. Ég man ekki eftir atburðunum. Þeir fljúga um í huga mínum, en strax og ég fer að hugsa eru þeir horfnir og ég man ekkert. Ég vildi að hugsanirnar héldust við; en, nei, þær fljúga — og fara eins fljótt og þær koma."

"Alt er þögult í húsinu og þeir vita ekkert um leyndarmál mitt!" Svo hló hann lágt og fór hægt fram úr rúminu.

Nóttin leið og morgunljósið skein bjart og fagurt. Tæplega hafði sólin hafið sig upp yfir hina fjarliggjandi turna borgarinnar, þegar gamli Miffins vaknaði. Hann

ROBERT MANTON

klæddi sig í skyndi, þvoði sér eins og hann var vanur og hélt svo út úr svefnklefa sín-um og tók að vitja sjúklinganna. Síðast hóf hann göngu sína í þann hluta hússins, er geymdi þá sem ólæknandi voru. Þegar hann opnaði hurðina á númer 9, rak hann upp hljóð. Það var andvarp undrunar og ótta.

Rúmið var tórt og mannlaust. Hann leit á gluggann og sá þá hvers kyns var og með hverjum ráðum sjúklingurinn hafði getað strokið. Hann þaut að svefnherbergi Blocks lækni og flutti honum tíðindin.

Vitfirringurinn hafði opinberað leyndarmál sitt.

XIV. KAPÍTULI

Þrír mánuðir voru liðnir síðan leitin eftir Robert Manton var fyrst hafin. Dagblöðin höfðu rætt um málið og ýmsum getgátum var leitt um hvarf hans. Fenton Chase hafði skapað sér margar hugmyndir um þetta og rakið til yztu endimarka allar

þær líkur sem hugur hans skapaði. Hann hélt oft að hann væri kominn fast að því að finna hinn týnda lögmann. En jafnótt og hann hafði klifrað uppá hæsta tynd vona sinna, hafði hann hrapað niður og eftir því sem þetta gekk oftar, eftir því sveipaðist málið meiri huldu og leyndardómi.

Vanpekking hluta vefur þá huliðs hjúpi, en pekking þeirra leiðir þá í ljós.

Hann hafði marg oft farið um hin ýmsu hospítöl og privat sjúkra stofnanir; skoðaði líkgeimslu húsin og spurt sig fyrir á lögreglu vagnstöðvum, og talað við alla keyrslumenn borgarinnar, og marg leitað á öllum gistihúsum og á öllum öðrum stöðum þar sem honum datt í hug að maðurinn kynni að felast.

Hann hafði einnig látið hefja samkyns rannsókn í öllum öðrum bæjum umhverfis Chicago-borg og á öllum járnbrautastöðvum. En þrátt fyrir allt þetta gat hann hvergi fengið hina minstu hugmynd um hvar lögmaðurinn væri niðurkominn, eða hvort hann væri lífs eða liðinn. Það var því ennþá einhver staður sem eftir væri að leita, sá staður sem sé þar sem þessi týndi maður væri niðurkom-

inn. Fenton Chase var það ljóst að hann findi aldrei Robert Manton fyr en hann leitaði hans þar sem hann væri niðurkominn.

Oft hafði hann skapað í huga sínum, mynd lögmannsins sitjandi á skrifstofu sinni síðasta daginn sem hann var þar, og viðureign hans við þá sem ásóktu hann, flótta þeirra þaðan með herfang sitt eftir að lögmaðurinn hafði hripað bréf það er fanst á borði hans, og keyrsla þeirra úr bænum.

En hvert?

Spæjarinn stóð á horninu á Lake og State strætum, og aðgætti nákvæmlega andlit allra er framhjá gengu, þegar þeir höfðu lokið dagvinnu sinni og hver keptist við að komast heim til sín.

Hann tók eftir vagni, sem keyrður var þar fram hjá, og sátu í honum 2 menn.

“Þarna fer Oswald læknir,” sagði hann við sjálfan sig, “hann ætlar að finna — hann hefir tekið sér lánsvagn, en skilið sinn eftir heima.”

Spæjarinn hafði vaktað þennan læknir um margar vikur í þeirri von, að hann gæti uppgötvað eitthvað það, sem gæfi sér vísbendingu um verustað Robert Mantons

eda þess, sem var honum meðsekur í hvarfi hans.

Vagninn þaut áfram með hraða, svo að spæjarinn átti fult í fangi að hafa auga á honum. Vagninn snéri austur með horninu á Water og State strætum og staðnæmdist við bryggjuhúsið, þar sem ferjubáturinn flytur fólk yfir vatnið til Benton hafnar. Þegar þeir, sem í vagninum voru, gengu út á gufubátinn, þá var spæjarinn 40 fet frá bryggjunni.

“Þetta er ekki karlmaður,” sagði spæjarinn við sjálfan sig, þegar hann sá einn þeirra, er út í bátinn gengu. “Það er þá kona með Oswald og það hlýtur að vera sú meðseka honum. Eg hefi þá komist á slóðir þeirra að lokum.”

Þegar þau Oswald og konan höfðu keypt farbréf sín og gengið niður undir þiljur, fór spæjarinn að finna farseðlasalann og komast eftir hvert ferð þeirra var heitið.

“Hvenær leggur báturinn af stað?”

“Þetta er burtfararstund hans, enn við eigum enn þá eftir að flytja miklar vörur út í hann, svo við komumst ekki burt innan hálf klukkutíma,” var svarið.

Spæjarinn óttaðist, að hann kynni að

verða þektur, svo hann ásetti sér að nota tsmann til þess að komast í annan leynibúning. Hann hélt því upp í bæinn, vitandi vel að hinar öku manneskjur mundu halda kyrru fyrir niðri í skipinu, þar til það næði til Benron hafnar, eða væri að minsta kosti komið langt út á vatn.

Þegar Fenton Chase kom aftur ofan að bryggjunni, þá var báturinn farinn og og kominn 5 mílur undan landi. Hann varð bæði hryggur og reiður, er hann sá þetta, en hafði sér einum um að kenna. Hann komst að því að farangurinn, sem átti að fara í skipið, hafði ekki komið á ákveðnum tíma, og skipið því haldið af stað fyr en hann varði.

Nú var ekki um annað að gera, en að elta skipið. Hálfum tíma síðar lagði hraðskreið gufusnekkja út frá sömu bryggjunni og stefndi beint á eftir bátnum. Spæjarinn var einn farþeginn á þeirri snekkju.

“Heldurðu að þú getir náð skipinu?” spurði hann kapteininn, er þeir voru komnir langt undan landi.

“Ekki fyr en eftir að það hefir lent,” svaraði hinn.

“Hve löngu verðum við seinni?”

“Við erum nú hálftíma siglingu á eftir

og verðum máske klukkutíma seinni um það við nánn lendingu."

Fenton Chase þótti þetta illar fréttir. Hann var afar óþreyjufullur og gat ekki á heilum sér tekið fyrir þeirri umhugsun, að missa sjónar á þeim, sem hann hafði lagt ærinn kostnað í að elta.

"Hvaða kona var með Oswald læknir? Var það Ora Manton? Var þessi ferð brugguð kveldið, sem hún fór að finna læknirinn á skrifstofu hans? Hún var klædd sem karlmaður, en hún ljóstaði upp kynferði sínu með því að grípa í handlegg hans, þegar þau gengu út í skipið. Hún virtist óttast, að hún kynni að detta í vatnið, og greip því um handlegg læknisins, ekki eins og karlmaður mundi hafa gert það, heldur eins og kona.

"Getum við ekki hert dálftið á gufuvélinni, kapteinn?" spurði spæjarinn.

"Snekkjan gengur með öllu því afli, sem lögin leyfa," var svarið.

"Settu á 20 pund í viðbót, ef ketillinn polir það! Ég skal borga þér einn dollar fyrir hvert pund," sagði Chase.

"Það get ég ekki, en ég skal herða á aflinu allt sem hægt er, til þess að flýta ferðinni svo sem unt er."

Svo grenjaði kašteinninn skipun sína, að setja á alt það afl, sem hægt væri.

"Hve langt erum við nú komnir?" spurði Fenton skipstjórann eftir svo sem klukkutíma ferð.

"Um 15 mílur. Við förum eins hratt og við getum," svaraði hinn með gleðibrosi yfir hraða snekkju sinnar.

"Það mundi eiga betur við mig, ef það væru 30 mílur," nöldraði spæjarinn. Hann stóð á dekkinu og horfði á skipið sem undan var. Hann var að hugsa um hvort Oswald hefði farið að ráði því, sem honum var gefið, að flýja, og hvort hann hefði lokað Oru til að fara með sér." Svo sæddi hann fram og aftur um dekkið í illu skapi yfir því að komast ekki fljótar áfram.

Allt í einu heyrðist voða brestur, svo að skipið skalf og vél þess stöðvaðist.

Skipstjórinn fór að vita hvað um væri að vera.

"Hvað gengur að?" spurði hann. Eitt-hvert hljóð kom frá vélaskotinu.

Fenton Chase varð forvitinn.

"Hvað brotnaði?"

"Við höfum brotið skráfuna. Við höfum of mikið afl á vélinni og þetta er afleiðingin," svaraði skipstjórinn.

“Getið þér ekki gert við skemndina?”

“Vélstjórinn er nú að gæta að því og sjálfur ætla ég að skoða það,” svaraði kapt-einninn og fór ofan í skipið.

Fenton Chase leið illa yfir þessari töl. Hann veitti þess vegna enga eftirtekt því sem þeir skipstjóri og stýrimaður töluðust við niðri í skipinu.

“Hvað verður til úrræða,” spurði hann, er kapteininn kom aftur að stýrinu.

“Vélstjóri segir þrjú blöð í skráfunni brotin af og að við verðum að blöða þar til hjálp fást.

Skipstjóri hefir rétt að mæla,” sagði vélstjóri, sem hafði heyrt á tal þeirra, og við megum búast við að verða að blöða hér lengi, þar til skip kemur að hjálpa oss.”

Sólin hafði sigið og það var farið mjög að dimma. Snekkjan hoppaði eða öllu heldur hjó á öldunum. Merkja lampar voru settir út á borðstokkana, til að gefa til kynna, að snekkjan væri stödd í hættu, og svo liðu 2 klukkutímar, að ekki var talað orð um borð. Hann heyrði að mennirnir voru að búa sig út til að gera eitthvað aftur í skipinu, en hann veitti því litla eftirtekt. Hann var að hugsa um erindi sitt, og gaf því lítinn gaum að því, sem fór

fram á snekkjunni. Alt í einu varð hann þess var, að flugeldum var skotið í loft upp. Þrír slíkir eldar voru sendir í loft upp. Þeir liðuðust þar í sundur og fellu svo niður út í myrkrið eins og glóandi stjörnuhópar.

Skipstjórinn skimaði út yfir vatnið til þess að athuga, hvort nokkurt svar væri sjáanlegt frá nokkru skipi.

Eftir nokkurn tíma sáust flugeldar í vesturátt. Var þeim þá aftur svarað frá snekkjunni.

“Þessir flugeldar voru frá Benton Harbor,” sagði skipstjórinn við spæjarinn.

“Ætla þeir að senda okkur hjálp?”

“Ég hygg það sé þegar búið að því og að skip sé nú á leið til okkar.”

“Hve langt verður þangað til það kemst hingað?”

“Það er komið undir ganghraða skipsins.”

Það leið ekki á löngu að dráttar-gufubátur kom til þeirra. Fenton Chase bað kapteininn að taka sig einan í land, svo fljótt sem mögulegt væri, en skilja laskaða skipið eftir þar til síðar. En það var ófáanlegt. Hann gerði sér því að góðu að vera kyr nm borð í snekkjunni, þar til hún

að lokum var fest við bryggjuna í Benton Harbor.

Spæjarinn hélt rakleiðis á næsta gisti-
hús og spurði um þá sem komið hefðu með
ferjubátnum. En Oswald læknir var ekki
finnanlegur og enginn hafði séð hann eða
nokkurn mann, sem líktist lýsingu spæjar-
ins.

Á næsta gistihúsi var honum sagt að
maður og kona hefðu stansað þar stundar-
korn eftir að Chicago báturinn hefði lent.

“Maður og kona, segið þér?”

“Já, þær sérkennilegustu manneskjur,
sem ég hefi séð,” svaraði þjónninn.

“Maðurinn hafði augu sem voru al-
hvít.”

“Það er einkennilegur litur,” svaraði
spæjarinn, undrandi. “En konan?”

“Hún hafði slæðu fyrir andliti, en ég
sá að hún hafði dökk augu.”

“Vorðu þau ekki ljósmórauð?”

“Það sá ég ekki glögt, en þau voru
ekki ljós.”

“Stóðu þau lengi við?”

“Konan beið eina klukkustund, en
maðurinn gekk út í bæinn, en þegar hann
kom aftur, þá fóru þau bæði héðan út í
félagi.

Tveim stundum síðar kom Fenton Chase aftur að sama húsinu. Hann hafði verið að leita að þessum persónum, en gat ekki fundið þau og var í illu skapi. Það var komið fram á nótt og allur þæringurinn var í fasta svefni.

Spæjarinn fór að sofa og í svefninum fanst honum hann heyra einhvern keyra eftir götunni.

Hann fór á fætur í dögum og varði morgunstundinni til að litast um í bænum og spyrja um farþegjana, sem komið höfðu þangað daginn áður. Þannig leið tíminn fram að hádegi að ekkert fréttist og Chase fór að hugsa að hann hefði haft hlaup sitt fyrir ekkert.

"Mér er sagt, að þú sért að spyrja eftir fólki," sagði maður við hann er mætti honum á götunni.

Spæjarinn horfði á manninn, sem var á að gizku um sextugt, grannleitur og preytulegur, með slægðarleg lítil, mórauð augu undir loðnum augnabránum. Maðurinn var ófríður og ruddalegur í framgöngu og tóbakslögur rann niður eftir skeggi hans og út úr munnvikunum. Hann var töturlega búinn og með gamlan linan flókahatt á höfði.

Hann var slúðurberi bæjarins.

"Þú hefir rétt að mæla," svaraði Chase.

"En hvað heitir þú, félagi?"

"Job Crane."

"Áttu hér heima?"

"Ég hefi verið hér í 30 ár."

"Þú munt þá vera kunnugur í nágrenninu?"

"Það ætti svo að vera," svaraði Crane.

"Veistu nokkuð um manninn og konu, sem komu hingað í gærðag?"

"Ekki veit ég um nöfn þeirra eða erindi hingað, en ég sé þau fara yfir í húsið ekkju Stekker undir miðnætti í gærkveldi."

"Einmitt það!"

"Já, svo er það, félagi. Mér þótti það nokkuð grunsamleg heimsókn eða veistu nokkuð um erindi þeirra hingað?"

"Það er einmitt það, sem ég vildi komast eftir," svaraði Chase. "Hvar býr ekkja Stekker?"

"Rétt á móti húsinu mínu."

"Hvernig kona er hún?"

"Sumir segja hún sé heiðarleg, en ég hefi ætíð haft grun um, að hún sé ærið at-hugaverð."

"Sástu gestina koma út þaðan?"

"Já, ég hafði auga á þeim, því mér datt í hug að eitthvað grunsamlegt væri á seiði, svo ég læddist yfir garðinn og faldi mig."

"Varstu nokkurs var?"

"Já, eftir að ég hafði beðið langa stund þá sá ég manninn koma út og bera dauðan mann; hann dó í gærðag. Hann setti líkið í lokaðan vagn og keyrði burtu."

"Veist þú hvað dauði maðurinn hét?"

"Ég held hann hafi heitið Robertson."

"Hvæ lengi var hann veikur?"

"Nærri heilan mánuð."

"Mér skyldi þykja vænt um ef þú vildir sýna mér hliðið hennar ekkju Stækker."

"Það skal ég gera, og ef þú ferð þangað þá langar mig til að vita, hvers þú verður var."

"Ég skal finna þig aftur, Crane, og þá skulum við talast við betur."

Það birti yfir gamla manninum við þetta loford. Hann fylgdi spæjaranum að húsinu, sem var dálítið sérskilið frá öðrum húsum og umkringgt trjám og aldinviði.

"Þetta er húsið," mælti Crane.

Fenton Chase opnaði garðshliðið og gekk hvatlega upp að húsinu vonglaður um að hann mundi nú verða einskis víðari um hvarf og afdrif Robert Mantons. Hann

barði að dyrum og út kom snyrtilega búin kona, á að gizka 45 ára gömul.

"Erúð þér frú Stekker?" spurði hann.

"Já, herra."

"Ég er vinur veika mannsins sem þér hafð í umsjá yðar, og kom til að sjá hann."

"Hér er eginn sjúkur maður, herra."

Um leið og konan svaraði þessu, horfði hún fast á Chase og augnaráð hennar lýsti því, að hún grunaði hann um óeirlægni. Hún var stutt í spuna og gaf svör sín svo að honum skyldist hún sem minnst vilja við hann eiga.

"Ég er hissa," svaraði spæjarinn. "Ég er viss um, að hann var hér í gærdag, og að hann var of veikur til þess að hann gæti orðið fluttur burtu hëðan."

"Hann fór hëðan í gærkveldi."

"Frú Stekker, ef yður er það ekki mótfallið, þá óska ég að mega hafa tal af yður um herra Robertson. Það varðar hagsmunum yðar, auk þess sem ég óska að kynnast yður af ýmsum ástæðum." Og spæjarinn brosti blíðlega framan fekkjunum.

Þessi ræða hafði góð áhrif á hana. Hún bauð manninum að koma inn og setjast niður.

"Der segist vera vinur herra Robertson's."

"Já! við vorum gamlir vinir, og af því ég stti erindi hingað til bæjarins, þá datt mér í hug að heimsækja hann. "Ég hefði ekki frétt um veikindi hans fyr en ég kom hingað til bæjarins."

"Svo þér vissuð þá ekki að hann dó í fyrradag."

"Dó!"

"Já herra, hann dó snögglega. Ég hélt að allir hér í bænum hefðu frétt það."

Spæjarinn þóttist sjá að konan væri að segja sér ósatt, en hann hugaði sér að komast eftir því sanna ef hægt væri, og sagði.

"Þér vitið að ég kom ekki hingað fyr en með gærdags skipi, og hef því ekki haft tíma til að fá allar fréttir sem hér eru í yðar snotra bæ."

"Já, það var hryggilegt, að deyja svona fjærri öllum vinum og vandamönnum, eins og herra Robertson gerði "

"Víst var það sorglegt, en nú gerir það ekkert til lengur, en meðal annara orða, sögðuð þér ekki að hann væri hér ekki; hefur hann verið jarðaður?"

Á ný lýsti grunsemi sér í augnaráði konunnar, hún horfði á gest sinn og sagði.

“Þér virðist bera mikla umönnun fyrir herra Robertson. Eruð þér skyldir honum.”

“Ekki nema vinur hans og gamall félagi.”

“Hvaða félagskap höfðuð þið saman.”

“Við keyptum gripi í félagi.”

“Hvar?”

“Suður í Texas.”

“Fyrirgefið forvitni mína, herra Fenton. En herra Robertson var brjálður þegar hann kom hingað svo ég veit ekkert um æfiferil hans.”

“Hvaða vinir hans voru svo góðir og umhyggjusamir að koma honum hingað í umsjá yðar, Frú Stekker?”

“Því spyrjið þér þessa?”

“Ég hélt máske ég pekti þá ef ég fengi að heyra nöfn þeirra.”

“Hvað væri svo um það ef þér vissuð þetta.”

“Ó, það er þýðingarlaust mál.”

“Hversvegna voruð þér þá að spyrja?” spurði nú ekkjan og horfði fast á gest sinn.

"Fyrirgefið, en ég hygg þér misskiljið erindi mitt til yðar," svaraði spæjarinn.

"Ég jata skylningsleysi mitt, herra Fenton og vona því að þér misvirðið eigi þó ég vildi komast eftir erindi yðar."

Spæjarinn hló að þessu svari og sá að konan þóttist bera hærra hlut í viðureigninni.

"Við skulum þá komast að efninu, en mér er mjög ant um, af ástæðum, sem ég get ekki látið vitnast, að finna konuna, sem kom til yðar í gærkveldi með manninum, sem kom til að sækja herra Robertson "

"Hver sagði yður að kona hafði verið hér með herra — manninum."

"Það má einu gilda, en þér hafið jatað að kona var hér með manninum, svo þér mættuð rétt eins vel segja mér nafn hennar."

"Ég veit það ekki," svaraði ekkjan kuldalega.

"Gerir þá svo vel að segja mér, hvort þau fóru með lík herra Robertsons. Það getur haft óþægilegar afleiðingar að halda þessu ofmjög á huldu."

"Þau sögðu ekkert um það."

"Hvert haldið þér þau hafi farið?"

"Ég hefi enga hugmynd um það."

"Fra Stekker, ég þykist skilja, að þér séuð að fara undan í flæmingi. En mér væri hætt að fá bein svör mót spurningum mínum."

"Mér er það ljóst, og svör mín eru við-eigandi."

"Var yður borgað fyrir að hlynna að herra Robertson."

"Vissulega var mér borgað," svaraði konan.

"Hver borgaði yður, og hve mikið?"

"Það er mér einni viðkomandi, hra. Fenton."

"Eruð þér viss um að líkið hefur verið flutt úr bænum?"

"Það er ég viss um, og að það er nú komið í margra mílna fjarlægð."

"Hvar helzt mun það vera?"

"Ég hvorki veit það né læt mig neinu varða."

"Ég sé að yður þykir fyrir, þessari freistan minni. En mér þætti vænt um að vita hvernig hra. Robertson leit út á síðustu æfiárum hans."

"Hann var orðin mjög hrörlegur, grár horaður og preytulegur."

"Grár," spurði spæjarinn.

"Já, það voru kominn grá hár í höfuð hans."

"Er nokkuð hér af munum hans?"

"Ekki nokkur hlutur; hann kom hingað alslaus og fór héðan jafn ríkur."

"Þakka yður fyrir upplýsingarnar, Frú Stakker," sagði spæjarinn og fór.

"Ég vissi að hann var ekki að leita að konunni," sagði húsfreyja við sjálfa sig, er spæjúrinn var farinn.

Arnljótur B. Olsen

XIII. KAPITULI.

Það var alment álit í þeirra hópi sem Hortense Faxon hafði mest mót við, að Major Dalton væri henni kærari en aðrir kunningjar hennar. Þau sáu oft saman í leikhúsum og listigörðum, og alstaðar sýndi hann þess merki að hann vildi annast hana vel. Þetta vakti athygli fólksins, því þótti það kynlegt að hún skyldi svo fljótt gerast handgengin manni, sem heita mátti að vera nýkomin í borgina og að hún breytti í þessu öðruvísi en hún átti vanda til. Að vissu tók fólkið

eftir því að Hortense Faxon sýndi engin ánægju eða velpóknunar merki gagnvart Major Dalton og lét sem hún tæki ekki eftir því hve stimamjúkur hann var við eana. Engin vissi hver ætlan hennar var, og það var ætlan ýmsra kunningja hennar að hún vissi það ekki sjálf.

Hún leið félagsskap Major Daltons af einhverskonar fyrirtækt, ef til vill einnig vegna þess að hún fann tíman líða fljóttara við návist hans en ella.

Stöðan hann hafði hjálpað henni úr vatninu við Rock Cove, hafði hún borið hlýrri tilfinningar til hans en þær voru blandaðar virðingu og þakklæti. Hún kunni vel við hans þor og þrek og stefnufestu, og stundum varð henni að spyrja sjálfa sig hvert hún elskaði hann. En ætíð fann hún í hjarta sínu, að svarið varð neitandi. Ástir kvenna eru í flestum tilfellum aðeins tilbeiðslufull að un sem skapar í huga þeirra ótakmarka tiltrú til þess sem þær elska.

Hún fann enga hreyfingu í blóðinu þó hann snerti hana, og aldrei bar hún fullkomið traust til hans. En samt fann hún nautn í að vera með honum, og að lúta

þeim ferða áætlum sem hann setti er þau voru saman.

Henni var kunnugt um að Majór Dalton var ekki álitinn neinn skrautgripur í þeim félagskap sem hann hélt, og stundum urðu kunningjar hennar til að segja henni þetta. En hún skoðaði þennan rógburð sem sérstaklega gerðan til að særa tilfinningar sínar, frekar en til þess að slá nokkrum skugga á hann. Fegurð hennar og auður voru að hennar álit orsökkin til þess að fólk settist á hana með slúður-sögur þessar. Þeir sem hafa þessa kosti mega jafnan búast við að mæta ámæli og verða fyrir rógburði þeirra sem lausmálgir eru.

Major Dalton sat í stofunni og beið eftir Hortense. Þegar hún kom fannst honum hún vera fegurri en hann hafði nokkurn tíma áður séð hana. Búnaður hennar var hinn skrautlegasti og honum sýndist hún vera kona að hálfu leiti, en engill að hinu hálfu. Hún tók eftir þeirri aðdáunarleiðslu er hann var í, og það vakti hjá henni tilfinninga blandaðar ótta og illum fyrirboða.

“Ég sé þig ekki við innsetningu Genres listasafnsins,” sagði hún brosandi.

“Það er mér ánægjuefni, að þú tókst eftir fjarveru minni,” svaraði hann.

“Það vill stundum til, að maður hugsar til þeirra, sem maður er orðinn kunnugur.”

Májór Dalton hafði ekki minnst á ástamál við hana síðan þau voru í bátinum hjá Rock Cove, hann hafði efnt loforðið, að biðja síns vitjunartíma; en nú hafði hann hugsað sér að bera upp bónorðið á ný einmitt þetta kveld, og láta skrifa til skarar, svo að hann fengi ákveðið svar, já eða nei. Hann fann til þess, að Hortense var ekki í því glaðværðar ástandi, sem hann hefði óskað. Samt ætlaði hann að halda við áform sitt og eiga á hættu, hverjar afleiðingar yrðu.

“Svo þú hugsaðir eftir mér, ungrú Faxon?”

“Ég skal játa, að ég bjóst við að sjá þig hér. Ethel Byville spurði hvort mér leiddist ekki, og kvað mig vera einkennilega einræna, þegar ég sagði henni að ég væri algerlega ánægð og fyndi ekki til leiðinda,” svaraði hún.

Hana grunaði að hverju málefni hann vildi beygja samtalið og því ásetti hún sér að reyna að beina því í aðrar áttir með því að tala um alt annað, en það, sem hún vissi

var eftir í huga hans. Á meðan hún var að tala, opnaði hún stofudyrnar og færði sig að glugganum, til frekari fullvissu um, að hann héldi sér í skefjum og létu ekki bera á tilfinningum sínum og löngunum.

Svo gengu þau út í garðinn og töluðu um ýms efni. Þannig leið heill klukkutími, þar til þau fóru aftur inn í húsið. Þegar þau komu inn fyrir útidyrnar, stanzaði hún augnablik, til þess að festa blóm í barm sinn, sem hún hafði slitið upp úti í garðinum. Hengibjæjnr huldu þau frá athygli þeirra, sem inni kynnu að vera. Dalton tók eftir þessu og var ekki seinn að færa sér það í nyt. Hann greip um báðar hendur hennar og horfði beint í augu hennar. Þetta snarræði kom henni á óvænt, þótt hana hefði grunað, að það gæti komið fyrir. Hún horfði beint í augu hans og hann sá vonbrigði sína þar ljóst uppmálaða, samt hélt hann áfram:

“Ég hef ekkert aðhafst, sem gat gefið honum tilefni til að breyta svona,” hugsaði hún með sér, þar sem hún stóð frammi fyrir honum, þögul og bíðandi.

Majór Dalton var stiltur og ákveðinn

“Hortense,” sagði hann alvarlegur, “þú sagðir mér eitt sinn að bíða og vera

rólegum. Ég hefi gert eins og þú baðst, og þó jafnan óhlýðnast, því ég hefi ekki verið rólegur." Hreyfingar hans sýndu, að hann ætlaði að kyssa hana, en hún vök sér við og losaði hendur sínar. Hún brosti og í því brosi sá hann óvini allra sinna vona og játninga.

"Majór Dalton," sagði hún, "finst þér ekki að það hefði verið heiðarlegra af þér, að hafa beðið þess, að ég hefði fyrst vakið máls á þessu efni?"

"Ég hefði þá máske orðið að bíða til eilíffðar," svaraði hann.

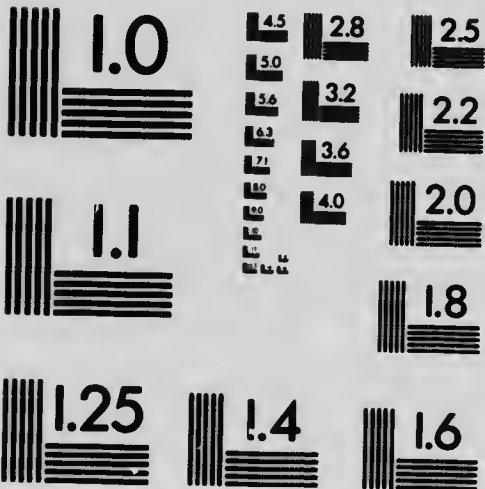
"Í því tilfelli hefðir þú vitað ákvörðun mína."

"Hefir þú ekki ennþá ákveðið svar þitt?"

"Kæri vinnur minn! Ég skal hrein- skilnislega jata það, að ég hefi borið og ber enn til þín innilega þakklætis og virðingar- tilfinningu fyrir þann velvilja, sem ég veit þú ber til mín. En ég er sannfærð um, að þú skilur mig ekki og að ég skil mig ekki sjálf. Þó að konur séu mönnum ráðgátur, ættu þær þó að skilja sig sjálfar. En eins og ég les hugrenningar mínar í kveld, þá gæti ég fremur vitað, að ég fremdi stóran glæp, en að gefa þér nokkurt ákveðið svar

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

um það mál, sem er hulið algerðri óvissu. Ég veit þú trúir mér, þegar ég segi þér, að ég hefi oft hugsað, alvarlega hugsað um þá stund, sem nú er að líða, og ætíð og æfinlega hefir mér verið alls ómögulegt að mynda nokkra ákvörðun um þetta með sjálfri mér."

Hún talaði stillilega og blátt áfram, rétt eins og hún væri að neita útkeyrslu-tilboði í illviðri.

"Hversvegna getur þú ekki gefið mér ákveðið svar?"

Hann vissi naumast hvað hann sagði, svo var hann sem þrumulostinn af vonbrigði, því hann vissi, að tíminn leið án þess að hún hefði nokkuð færst honum nær í anda.

"Hversvegna!" svaraði hún. "Sérðu ekki, að ég vil ekki binda mig, þar til ég veit, hverskyns band það kann að verða. Væri skugga framtíðarinnar lætt frá sjónum mínum og hið ókomna lýst upp af fullri og ákveðinni elsku hjarta míns og ég vissi að ég nyti allrar og ómengaðrar ástar þinnar, þá mundi ég ekki hika við að gefa jáyrði mitt, og svo mundu allar konur gera. En ég mundi verða óhamingjusöm og skuggar vonbrigði, yðrunar og eftirsjár

mundu leggjast yfir alla framtíð mína. ef ég gæfi þér nú þegar ákveðið svar. Það er ekkur báðum fyrir beztu, að ég forði mér frá því, að láta mér skjátlást eða fremja nokkra villu í þessu máli."

"Mín stærsta yfirsjón er að hafa gengið eftir þér eins og ég hefi gert," svaraði hann með raunasvip, sem að eins þeim er eiginlegur, sem hafa séð sínar fegurstu vonir og endurminningar hverfa og verða að engu.

Þau gengu inn í daglegu stofuna.

"Alt lífið er svo ófullkomið," sagði hún, "svo ófullnægjandi og fyllt vonbrygðum og sorgum. Alt virðist fremur lúta að því, að kasta skugga heldur en skemtun og ánægju yfir tilveruna, svo að ef við ekki setjum oss það mark, að gera oss það að góðu, sem að höndum ber, þá finnum við oss örmagna undir sorgum og vonbrygði lífsins, og það því fremur, sem vér oft sjáum um seinan, að vér mættum hafa forðast þær."

"Ég skil að orð þín eru þrungin djúpri þýðingu, og að þau ná til mín ekki stöður en til þín."

"Þau ná jafnt til allra og ef allir litu á framferði sitt frá þessu sjónarmiði, þá yrði meiri ánægja í heiminum."

"Þetta er eflaust satt," svaraði hann, "en hvað ást að gera, sem sér alt líf sitt sýrt af vonbrigði?"

"Að yfirstíga vonbrigðina og með því öðlast sælu."

Þessi orð virtust lýsa upp ásjónu majors Daltons og drættirnir í andliti hans báru þess vott, að hann var að gera einhverja fasta ákvörðun í huga sínum.

"Þú hefir játað með því að líða óhindruð kunningsskap við mig, að enginn annar hafi meira tilkall til þín en ég; í þessu hefir þú tekið bónorð mitt til greina. Ég hef beðið, og samkvæmt tilmælum þínum hefi ég ekki haldið fram þeirri kröfu, sem þú hefir eftirlátíð. Hafi elskan enn þá ekki snortið hjarta þitt, þá gerir hún það með tímanum, og með sanngjarnlegu tilliti til þess réttar, sem þú getur ekki neitað mér um, þá á ég heimtingu á því að mega komast að ákveðinni niðurstöðu með framtíðina."

"Að vissu leyti hefir þú rétt að mæla. En er það samt rétt, að heimta ákveðið svar af mér, eftir að ég hefi svo einlæglega skýrt þér frá hugrenningum mínum?"

"Tilgangur minn er að þóknast þér, Hortense, og það er því langt frá mér, að

vilja knýja þig til bráðra svara, eða að því að aðhyllast ást mína, sem ennþá virðist ekki hafa mikil áhrif á þig. Óli löngun lífs míns er að þú verðir mín og bindir þannig enda á eftirvænting mína og óvissu“.

„Ég skil þýðingu orða þinna, major Dalton, og það skyldi veita mér ánægju að gleðja hjarta þitt, en mér er ómögulegt að gera það fyr en mitt eigið hjarta segir mér að það sé rétt“.

Stilling sú sem hann beitti til þess að beygja hina ópreyjufullu ástríðu sína, var aðdánleg í augum konunnar, sem hlustaði á orð hans. Það var og ánægjuefni fyrir hana að vita að hún var honum kærari en nokkur önnur kona. En samt gat hún ekki hrundið frá sér þeirri meðvitund, að þetta var að eins augnabliks ánægja.

Major Delton stóð upp. Hún gaut til hans augunum og sá að gremjuskuggi hvíldi yfir honum. Hann stóð þegjandi nokkur augnablik og horfði á hana; hann var að reyna að stilla skap sitt eða láta bera á sorg þeirri og gremju, sem fylti huga hans. Hann verður förlur þegar hann reiðist“, hugsaði hún, „en flestir menn verða sótrauðir og bláar ofsaeðar standa þá út á hálsnum þeirra og andliti“

Henni datt í hug að segja, að vera mætti að hann hefði rétt fyrir sér í því að heimta ákveðið svar og að það væri réttast fyrir sig að yfirhuga mótmárur síns eigin hugar með því að játast honum. En hún sá líka að skyldan knúði hana til að standa við jáyrði sitt, ef hún gæfi það. Það voru töfrar í þögn hans, þar sem hann stóð á gólfinu, skjálfaði af bræði og innvortis órósemi, en þeir töfrar nægðu ekki til að koma henni til að hverfa frá fyrra áformi sínu.

„Ég veit að framkoma þín gagnvart mér hefur verið einlæg og alt sem ég get ákosið“, sagði hún stillilega, „og að þú tel ur ást þína nægilega til þess að ég játist þér. En þó hlýtur þú að vita að hjarta mitt verður að vera minn eigin leiðarvísir. En ég hefi enga tilhneigingu til þess að baka þér óþarfar sorgir eða að gera gamanleik að heiðarlegri ást“.

„Þú munt aldrei sjá eftir því, elskan mín!“, sagði hann um leið og hann hné niður á stólinn við hlið hennar og tók um báðar hendur hennar.

„Þú hefir beðið mig að framkvæma alvarlega sök“, sagði hún, „en ég ált bezt

að láta það ógert þar til ég er mér þess með vitandi að ég geri rétt í því.

„Ef þú tækir nokkurt tillit til tilfinninga minna, þá mundir þú gera enda á þá kvöl, sem þessi óvissa þakar mér og sem svo lengi hefir þjáð mig“, sagði hann í svo lágun róm, að það var varla heyranlegt.

„Ég jata að ég kann vel við þig og að ég hefi haft mikla ánægju af félagsskap þínum“.

„Er það þess virði að halda því, Hortenset?“

„Æ, getur það verið, að þú hverfir algerlega og látir mig ekki njóta félagsskapa þess?“

„Þú hefir það á þínu valdi að hafa mig við hlið þér, eða senda mig úr angsyn þinni“.

„Þú hefir fundið ánægju í því að vera með mér, major Dalton, en ef fyrir einhverja orsök, þú kys að hverfa eitthvað annað, þá er það ekki á valdi mínu að hindra það“.

„Þú veist vel að mér er ekki ljúft að yfirgefa þig, Hortense. Frá þeirri stund sem við rerum saman í Rock Cove, hefir þú vitað, að aðal og eina löngun lífs míns hefir verið sú, að eiga þig fyrir eiginkonu

og í kveld hefi ég endurnýjað þá játningu mína að eins til þess að fá í staðinn svo óákveðin svör að þau skera hjarta mitt og lama framtíðarvonir mínar."

Hann var náfölnur og hendur hans skulfu, eins og hann væri taugaveikur, rómurinn var hás og hryglukendur, og hann varð málóður, þegar hann hélt ræðunni áfram:

"Hortense, þú verður að gefa mér þig; ég er í vegi fyrir elsku þinni til nokkurs annars manns og held áfram að verða það, þar til ég hefi náð takmarkinu. Þú hefir verið ot lengi með mér til þess að yfirgefa mig nú. Ég er hraustur og þolgóður, en þessi vissa verður að enda með loforði þínu að verða konan mín."

Hortense Faxon fann til einkennilegra áhrifa undir þrábeiðni þessa þrekmikla manns, sem hafði lagt ást sína að fótum hennar og sem nú knúði bónorð sitt með svo miklu sannfæringarafli, að hún var sem dáleidd. Hungur hennar barðist milli ákefðar hans að hafa sitt mál fram og hennar eigin tilfinningu að láta ekki undan. Hún var þögul nokkra stund.

"Þú ert ósanngjarn að ávíta mig. Þú hefir karlmanns lund og getur beðið lítið

eitt lengur. Ég skal gefa þér ákveðið svar að tveim vikum liðnum."

"Þú ætlar að verða konan mín?" sagði hann.

Hortense sat í herbergi sínu um kveldið og horfði út í náttmyrkrið. Fuglasöngur barst að eyrum hennar, og kyrð næturinnar breiddi rósemi yfir hugsanir hennar og ályktanir. Maðurinn var farinn og hún var að hugsa um hve mikil áhrif hann hefði haft á sig, og hún fylltist gremju við sjálfa sig yfir þessu. Hún fann það nú, að hún hafði andstygt á manni þessum og hún undarðist yfir því, að hún skyldi hafa leyft honum að fá svo mikið vald yfir sér. Henni virtist nú, sem hún gæti verið eins glöð og ánægð, þó hún sæi hann aldrei framar.

Hún fór að háttu. Þegar hún losaði um hár sitt, liðaðist það í léttum, gulllituðum bylgjum niður um líkama hennar, og í gegnum það skein roðið af hennar mjúka limum.

Hún stóð frammi fyrir speglinum og hugsaði: "Ég er talin fríð og laða að mér ástir karlmanna. En þó vildi ég heldur vita, að ég ein nyti allrar og ómengaðrar ástar eins sanns manns, heldur en að vera

fégurri en englarnir," svo brosti hún á-nægjulega og lagðist til svefns.

Í svefninum opnuðust varir hennar og út á bylgjur loftins barst frá vörunum nafnið "Robert."

XI. KAPÍTULI

Job gamli Crane beið með óþrengju á næsta götuhorni eftir komu spæjarans. Hann var í glöðu skapi yfir væntanlegum stórtíðindum, sem hann gæti flutt íbúum Benton Harbor. Svo þegar hann loksins sá spæjarann koma út úr húsi ekkjunnar, þá néri hann saman lófunum og varir hans bærðust, eins og hann væri í mesta undirbúningi með að bera fljótt út tíðindin sem spæjarinn hafði lofað að færa honum.

"Hvað sagði hún þér?" spurði hann spæjarann.

"Margt sem var ósatt og sumt sem var satt," svaraði hann.

"Gastu komist að nokkru um dauða manninn?"

Hér um bil það sama sem þú sagðir mér."

"Hvernig stendur þá málið?" spurði karl.

"Getur þú pagað yfir leyndarmáli?" spurði spæjarinn.

"Það er einmitt það, sem mér er eðlilegt," var svarið. "Það sem þú segir mér fer ekki lengra, það getur þú reitt þig á."

"Vildir þú gera mér lítinn greiða?"

"Það skal ég gera."

"Herra Crane, ég er leynilögregluþjónn frá —"

"Guð sæ oss næstur! Ertu að segja mér satt?" hrópaði gamli Crane og starði á spæjarann.

"Ég heiti Fenton, og er frá Chicago. Ég bið þú bara að þegja í nokkra daga yfir öllu, sem þú hefir heyrt og séð. Það er mjög ástæðandi, að enginn hér viti neitt um erindi mitt hingað eða að dauði maðurinn hafi verið fluttur hððan."

"Jæja, mig langar til að vita alt um þetta," sagði Crane.

"Eins og ég segi þér, málið er þýðingarmikið og ég þekki engan færari en þig til að hylja alt, sem að því lýtur, Mr. Crane."

"Þú getur reitt þig á mig, Mr. Fenton."

"Það verða að eins fáir dagar, þar til að ég get gefið þér allar upplýsingar í málinu, og þá getur þú sagt sögu um þann stærsta glæp, sem skeð hefir. En mundu eftir því, þangað til ég finn þig aftur. Þú mátt ekki gefa í skyn eitt einasta orð í þessu sambandi. eða um það sem skeði hér í nótt."

"Ég legg eið út á það, að ég skal líma aftur á mér munninn, Mr. Fenton," mælti Crane.

Fenton Chase skildi við gamla manninn, hæzt ánægður með þá vissu, að það liði að minsta kosti vika, þangað til Crane bryti loford sín og skipanir.

Fenton var á glóðum að elta uppi líkið er hann hafði komist á snoðir um hjá Stecker's, þegar hann hafði skimað sig um hálfan klukkutíma á brautarstöðinni, sannfærðist hann um, að líkið var ósent þaðan. Af því, að sá er keyrði það brúkaði lokaðan vagn, ályktaði hann að keyrarinn hefði ekið því til annara brautarstöðva. En svo komst hann, eftir töluverða rannsókn, að því, að enginn vagn hafði farið út úr bænum eftir þeim brautum, sem þektar voru.

Loks gáfu menn, sem unnu í skipakvfunum, þær upplýsingar, að langur og pungur kassi var sendur þaðan með hraðlest, vatnsleið til R. A. Steele grafara í Chicago.

Kassinn var fluttur þangað af manni, sem hafði ljót augu. Honum fylgdi kona er virtist sorgbitin, sem eðlilega stæði í sambandi við eitt hvert dauðsfall nákomins ættingja.

"Þau tóku hraðbátinn til Chicago, herra minn," greip einn af verkamönnum fram í.

"Þau eru rétt um það leyti að koma þangað nú, en ég get líklega ekki náð í þau, en líkið ætla ég að finna."

Eftir fáar mínútur var spæjariinn kominn á aðal-fregnþráða stöðina, og sendi þannig hljóðandi hraðskeyti:

"W. J. Sickles, 183 -- block, Chicago.

Findu R. A. Steele, grafara, og hafðu upp á kassa frá B. H. sendan þeim í morgun með eimbát. Svar fljótt.

Fenton."

Spæjaranum til skapraunar fór enginn bátur af stað frá Benton Harbor fyrr en kl. 11 um kveldið, sem ætlaði til Chicago.

Návera þessa manns með ljósleitu augun í Benton Harbor, áhugi Chase á dauðsfalli þvf, sem skeði hjá Stecker ekkjunni, og sá dauði var sjúklingurinn, og leyniflutningur líksins úr húsinu, — sýndi það, að hann var fyllilega sannfærður um, að dauði maðurinn væri Robert. Og vegna sérstaks tilgangs þurfti að flytja þann dána til Chicago. Fenton Chase var fanginn af þeirri trú, að aumingi þessi, er dó hjá Stecker ekkjunni, væri Robert Manton. Að minsta kosti var það meira en líklegt. Lengi og djúpt hugsaði spæjarinn um allan þann tíma, sem hann hafði þurft til að uppgötva og rekja krókaleiðir þær, sem glæpurinn lá í gegn um. Hvílfkar pyntingar og kvalir, hafði þó ekki þessi Robert Manton mátt liða, nætur og daga, síðan hann var gripinn burtu í skrifstofu sinni. Niðingsverk ofsóknar hans hafði verið kænlega hugsað og framkvæmt, og þeim hafði tekist starf sitt mæta vel að fela hann, svo enginn fengi minstu vitneskju um verustað hans. Þetta var mál, sem var meira en eftirtektavert.

Spæjarinn var vakinn upp úr þessum hugleiðingum með hraðskeyti.

"Ertu Mr. Fenton?" spurði hraðskeyta-
boði.

"Það er nafnið mitt," svaraði spæj-
arinn.

Með ákafa reif hann umslagið utan af
hraðskeytinu og flýtti sér að lesa:

"Kassi hjá Steele grafara. Alt hljótt.
W. J. S."

"Jæja," tautaði spæjarinn, "þau hafa
það þar, sem auðvelt er finna það."

Það var auðséð, að engin tilraun hafði
verið gerð til að fela líkið, þrátt fyrir það
að það var flutt með launung burtu. Hon-
um virtitt enginn efi á því vera, að þetta
væri lík lögmannsins, R. Mantons, sem
sent hafði verið frá Benton Harbor. Samt
var honum nauðugt, að trúa því, að lög-
maðurinn væri dauður. Hafði einlægt
búið við að finna hann lifandi, en ekki
dauðan. Nú var meginpartur af hinu
hryllilega glæpamáli fallinn um aldur og
ævi úr sögunni með dauðdaga þessa manns.
Það kom til kasta laganna, að grafa höf-
unda samsærisins uppi hjá Julian Os-
wald.

Fyrir sálarsjón hans stóð Julian Os-
wald, föður og skjálífi fram við dóm-

grindurnar, á móti réttvísinni, og fékk sinn maklega dóm. Mundi hann standast að þegja yfir leyndarmálinu? Margir glæpamenn hafa aldrei skýrt frá samverkamönnum sínum, hvað sem á hefir gengið. Þeir hafa fyr dáið í fangaklefanum, en að upplýsa um nöfn hinna meðseku glæpamanna. Var Julian Oswald einn af þessum porpurum?

Þegar spæjarinn kom til Chicago, flýtti hann sér úr bátnum upp á bryggjuna, og hraðaði göngu sinni til Steeles grafara. Hár, ungur maður, með svart skegg, stóð nálægt innganginum og var auðsjáanlega að vakta Steele og þjóna hans, og sjá hvað þeir gerðu við líkið af sjúklingnum hennar Widow Stecker, sem þeir höfðu tekið upp úr kistunni og lagt á borð.

“Hefir nokkur fylgt þessu líki?” spurði spæjarinn Sickles.

“Ekki nokkur maður. En ég hef fregnað, að grafarinn fékk orð frá Benton Harbor að veita líki þaðan móttöku, þegar það kæmi.”

“Sástu farþegjana, sem komu með bátnum?”

“Hraðskeyti þitt kom fáeinum klukku-

stundum seinna en báturinn. Þeir voru farnir."

Fenton Chase gaf starfsmanni sínum nokkurar upplýsingar, og gekk síðan inn til grafarans.

"Mr. Steele, mér er ant um að vita dæltið um þetta lík, sem þú hefir þarna á borðinu og ert að klæða í náklæðin," og benti þangað er líkið lá. "Mig langar til að rannsaka líkið."

Grafarinn brosti kunnuglega og svaraði:

"Sannarlega, þú mátt það, herra minn. Nafn hins dæna var Charles Robertson frá Benton Harbor, og líkið var sent til mín eftir skipun bróður hins látna."

"Ég held það sé gabb, og líkið sem þarna liggur sé meiriháttarmaður og velþektur líka."

Grafarinn brosti með vantrúar keim.

"Hve ertu, má ég spyrja?"

"Fenton Chase."

"Lögregluþjónn!" hrópaði grafarinn með undrun.

"Það er maðurinn," svaraði spæjarinn þurlega.

"Hver er þá þessi dauði maðar?"

“Ennpá má ég ekki svara því,” sagði Fenton og gekk áleiðis þangað er líkið lá.”

Þegar hann lypti upp blæjunni, er haldi líkið, hrökk hann aftur á bak.

“Sjáðu sjálfur!” hrópaði Fenton.

Grafarinn kom nær, hallaði sér áfram til að sjá ásjónu hins látna manns og aðal-einkenni.

“Þessi maður hefir verið mér óþektur, Mr. Chase,” sagði hann og snéri sér að spæjaranum.

“Hann er Robert Manton,” svaraði spæjarinn í sorgbitnum róm.

“Maðurinn, sem hvarf fyrir nokkrum mánuðum, og olli svo miklu upppoti?”

“Sami maðurinn.”

Þjónninn opnaði strax og Fenton Chase bringdi dyrabjöllunni á aðsetursstað Mantons.

“Er húsfreyjan komin heim aftur?” spurði spæjarinn og horfði hvast framan í þjóninn um leið og hurðin gekk upp.

“Komin heim aftur?” ansaði þjónninn undrandi. “Hvítík spurning! Hún hefir verið heima, síðan þú komst síðast.”

“Ó, mér er að skjátlást,” svaraði spæjarinn. “Ég hélt ég hefði séð hana hérna niður á strætinu.”

Um leið og þjónninn fylgdi honum inn í stofuna létti yfir Fenton að vera viss um, að Ora Manton var ekki fylgikona mannsins, sem fylgdi konunni til Benton Harbor. Eftir að hann sá líkið hjá grafaranum, var hann búinn að slá því föstu, að hún hefði verið fjarverandi frá heimili sínu. En nú gat hann ekki lengur haft ástæðu til að hugsa það.

Hann hugsaði mildara um hana enn áður og vorkendi henni, að hafa orðið fyrir þessari grunsemi sinni. Og hann ásetti sér, að friða þessar tilfinningar sínar, sem sem höfðu bendlað hana við þetta mál. Erindi hans þarna var að verða að sorgar-atburði.

Háttalag Oru Manton hafði verið honum grunsamt og ráðgátufult, en nú hélt hann að það væri skiljanlegt. Hún barðist milli vonar og ótta, að bróður sinn findist, og Julian Oswald væri í hættu staddur.

“Líður þér betur í dag, ungfrú Manton?” spurði hann með auðsjáanlegri hluttekningu.

“Ég er ánægð að geta sagt það, að mér líður betur en venjulega, Mr. Chase,” svaraði hún. “Veðrið er svo undur þægilegt og löngunin er að freista mín, til að keyra

dálftinn spöl, mér til hressingar, en ég held ég geri mig ánægða með að ganga herna um grundina umhverfis."

Fenton Chase talaði um alla hluti við hana, og hann vogaði sér að nefna nafn Julian Oswalds í sambandi við bróður hennar. Augu hennar fylltust strax tárur og hún gat ekkert sagt. Hjá honum undu þær sælustu unaðsstundir ævi hennar, þar við blönduðust þær beiskustu líka. Staða hennar var prófunarhella.

"Ég hefi átt mjög annríkt stöðustu daga, ungfrú Manton," mælti hann, til að koma því málefni að, sem honum lá þyngst á hjarta. "Ég er nýkominn úr ferð austur yfir vatnið. Í þeirri ferð var ég svo heppinn að afla dálftilla upplýsinga."

"Um Robert?" spurði hún með mestu áfergju.

"Ég fékk þær fréttir, að hvíteygði maðurinn hefði nýlega sést í Benton Harbor, og eins og vant er, var návera hans þar þýðingarfull," mælti hann flapurlega.

"Auðnaðist þér að fréttu nokkuð um bróðir minn eða hvar hann væri, Mr. Chase?"

Ég held allur leyndardómurinn um hvarf hans sé þá og þegar orðið opinbert

leyndarmál, ungfrú Manton," svaraði hann með skörpu augnaráði.

"Ég sé þegar af háttalagi þínu, að þú hefir orðið einhvers vísari, sem þú vilt ekki segja mér."

"Ég er í vandræðum yfir því, að geta ekki flutt þér þær fréttir, sem ég hefi fengið, en kringumstæðurnar eru svo þýðingar- miklar, að ég má það ekki."

Meðan hann starði á hið sorgbitna andlit hennar og hún var nokkurs konar villibráð tilfinninganna, hafði hann mikla meðaumkun með henni.

"Það er leyndardómsfull þýðing í orðum þínum, Mr. Chase," mælti hún með mikilli ákefð. "Og háttalag þitt sannfærir mig um, að þú hefir komið hingað til að segja hin verstu tíðindi. Þú þarft ekki að bera kvíðboga fyrir mér, ég hefi svo lengi búist við því versta, að ég er búinn að æfa mig til veita þeim móttöku."

"Mér þykir vænt um, að þú hefir ei búist við nokkuru góðu, ungfrú Manton, því fregn sú, er ég flyt, er hryggileg."

"Orð þín eru að gera út af við mig, talaðu, segðu hvað þú meinar. Ég bið þig þess!" mælti hún um leið og litverpi færði sig hægt en jafnt yfir andlit hennar.

“Ég hefi fundið bróður þinn,” svaraði hann.

“Er hann lifandi og heill & hófi?” hrópaði hún og flýtti sér að standa & fætur, og sýndi látbragðið ákafa.

“Nei, ég ætla ekki að segja þér ósatt. Hann er dáinn.”

“Eins og dauðans hönd hefði snert hana féll hún titrandi & gólfði.

Þegar spæjarinn var búinn að kalla á þjóninn, lögðu þeir hana upp á legubekk. Eftir ítrekaðar tilraunir kom hún til sjálfrar sín aftur. Stunur hennar og alt ástand sýndi það, að hún gat naumast borið þá byrði, sem örlögin höfðu á hana lagt.

Þegar hún raknaði við með náfúlt andlit og veika burði, var hennar fyrsta skipun sú, að allir færu út úr stofunni, nema spæjarinn, sem hún snéri sér að og mælti:

“Mr. Chase. ég er róleg og reiðubúin til að hlusta á allar þær fréttir, sem þú getur sagt mér.”

Fenton Chase fór fljótt yfir sögu og skýrði henni frá öllu, sem fyrir hann hafði komið síðastliðnar tuttugu og fjórar klukkustundir. Hann sagði henni hvaða ráðstafanir hann gerði viðvíkjandi líki bróður hennar. Hún hlustaði hljóð og stilt á sög-

una, og þegar hann var búinn, mælti hún eftir dálitla umhugsun:

“Má ég spyrja, hvað ætlar þú að gera áframhaldandi þessu máli?”

“Ég ætla ekki að svo stöddu að heimta dóm á glæpamanninn, sem olli dauða bróður þíns.”

“Hver er hann?” Um leið og hún spurði sýndi hún að angist og kvíði fyllti hjarta hennar.

“Julian Oswald.”

“Guð í himninum!” Hún stundi þungan um leið og greip báðum höndum fyrir hjarta sér. “Þetta er þyngra en ég fæ borið! Ó, Julian, Julian! Flýðu, flýðu, áður en það verður of seint!”

“Hann er þegar í fangahúsinu, ungfrú Manton.”

Hún þagði nokkura stund og horfði á spæjarann, eins og hún hefði ekki heyrt, hvað hann sagði.

“Fangi!”

“Já, ungfrú Manton Ég ætla ekki að útlista þér sannanir, sem ég hef í höndum gegn honum, að svo komnu, en þér verður skýrt frá því síðar.”

Þegar Fenton Chase hélt áleiðis til skrifstofu sinnar, heyrði hann blaðastrák-

ana æpa og öskra: "Alt um fundinn á líki Robert Mantons! Auka-útgáfa klukkan ellefu! Þar eru nýustu fréttir um morðingjann! Alt um Robert Manton morðmálið!"

XVII. KAPITULI.

*Sá sem elskar um of hann hatar um of
---Odyssey.*

*Það er enginn hidski í hótunum þínum,
Cassius.—Julius Caesar.*

Margar stúlkur eru líkar liljum, pang-
að til þær verða ástfangnar. Þegar þær
verða ástfangnar í manni, þá verða þær á-
kafar og einhliða um tíma, en tilfinningar
og ástríður þeirra, sem líkja má við gips,
hrapa og hjaðna í stórskriðum, og undir-
djúp hugsana þeirra verður hatur og heipt,
og það svo stórkostlegt, að þeir sem hafa
reynt það verða standandi forviða.

Lucile Duchon hugsaði sér, að siðferði
heimsins væri ein óviðráðanleg keðja af

mótsögnum. Og sú rétta ást finst ei og ástabrall flytur ekki annað en ónægju og ósamþykni, eins lengi og Leon Dacre kemur ekki til sögunnar. Það er hún, sem í fylsta máta sýnir, hvað ástin er. Hún aðhefst ekki annað en það, sem hún kys sér fram yfir allt annað, og það sem veitir elskanda hennar mestan fögnuð og unað.

Hún hafði elskað Dacre heitt og innilega, og oft hafði afbrýðissemi náð sínum hæsta öldugangi í sálu hennar og farið sívaxandi.

“Konur eru ekki annað en það sem karlmennirnir gera þær að,” hugsaði hún með sjálfri sér, þegar hún sat í hæginda-stólnum og var að hugsa um ástir. “Aðal skoðun þeirra er sú, að þeir geti ekki trúað konuum, þó þær unni þeim. Hún áleit Dacre enga undantekningu frá því.”

Hún hafði tekið eftir, því, að því lengur sem hún kyntist honum og tímarnir liðu, fjarlægðist hann meir og meir. Hann heimsótti hana sjaldnar og sjaldnar. Orð og atvik, umgengni og kurteisi fanst henni hella galli á sár sín. Í hvert skifti sem hún heyrði konur tala um hann frá félagskapar sjónarmiði, þá æstust tilfinningar hennar, og afbrýðin óx og varð ákafari.

Í eitt skifti, þegar hún var á heimleið frá söngsamkomu, datt henni nýtt ráð í hug. Hún flýtti sér heim, hafði fataskifti og beið hans. Hún sat í dökkum klæðnaði, sem ekki var neitt upplifgandi eða snotur. Hún var kona hárundsfríð og bar perluband. Ált þetta hjálpaði til að gera hana einkennilega þetta kveld, ásamt fleiru kven-
glingri, sem hún bar. Hún fór að tala við sjálfa sig á þessa leið:

“Hversvegna reyna karlmenn að ná ást og tiltrú kvenna? Að eins til að kasta þeim aftur á glæ.”

“Hver veit hvað það er, sem heldur þeim stöðugum? Stundum er þá kald-
lyndi, oft viðkvæmar tilfinningar fyrir frið-
um, stundum útvortis guðhræðsla.”

“Sá maður, sem elskar eina konu, hann býr sér til prógram, sem innibindur persónulega umönnun fyrir konunni,” hugsaði hún með sér. “Ég er alment skoðuð fagur-
kvendi. Menn koma til mín dagsdaglega, að sýna aðdáunarmerki og vinahót, — en — hann er orðinn leiður á mér.”

Í þessum svifunum var henni sagt, að Leon Dacre vildi sjá hana.

“Ó, þú ert ljómandi fögur í kveld Luc-

ite“, mælti hann kátur og fjörugur um leið og hann kom inn.

„Þessi orð eru ljúf, af því þau koma frá þér, elskan mín“, svaraði hún brosandi og lét sjá hinar ljómandi föggu tennur, er hún hafði.

Það eru engin undur, þótt menn flýti sér að heiman til að sjá þig og yfirvega atvinnurekstur og trúarbrögð og áhyggjur og ég veit ekki hvað ég á að nefna það, og baða sig í þeirri dýrð, sem fegurð þín og bros veita manni“.

„Þeir hafa meiri ánægju af því, en ég hefi af þessháttar heimsóknnum. Ég hefi margoft orðið þreytt af fagurgala þeirra og kjassi“.

„Þú ert eins og aðrar dætur Eru, að þér finst eitthvað rangt við tilfinningar karlmanna og alt það sem mesta ánægju veitir á lífsleiðinni. Ég ímynda mér að þú vildir gjarnan vera dauð og grafin. heldur en að karlmennirnir hættu að heim-sækja þig, og þú heldir að þeir væru búnir að gleyma þér og hettir að hugsa um þig og vegsama þig og lofa, eins og þeir gera nú“.

„Hvernig fara þeir að fá ánægju af lífinu, sem ekki eru auðnúsamir?“

„Þeir segja að lífið sé það að vera til, en margt fleira. Það er ekki von að þú getir skilið í því fólki. Því þú ert svo vön við aðdáun“.

„Þú ert alt í einu orðin hygginn, elskau mín“. mælti hún um leið og horfði til hans með ástfullu tilgerðarbrosi. „Mér skjátlást illa, ef þú hefir ekki nýlega kynst einhverri sál, er siðferðislega er ekki fögur,— stúlku með slegið hár, kannske með stórum augu, þunglamaleg einkenni og stóra fætur, sem akuryrkjustrákur“.

Leon Lacre hló að hinni einkennilegu orðmynd er hún dró, og þverneitaði að hann hefði nokkur kynni af nokkrum stúlkum sem fremur hefðu þekkingu á alifuglum og húsdýrum, heldur en aðdáun karla.

„Maður mættiætla að þú hefðir alið aldur þinn í útjöðrum héraða, langt frá stórborgum landsins, Lucile“.

„Hugsunin er jafnáreiðanleg og virkileg reynsla, eða svo er það að minsta kosti í þessu tilfelli“.

„Ég hefi ekki jafn glögt mynduvaran og þú hefir, né heldur nefi ég þá þekkingu sem þú getur til, Skoðuu mín hefir

myndast af játningu þíns kyns“, mælti hann.

Það getur satt verið, að kyn mitt dáiðst að þeirri dýrð, sem heimurinn hleður á óskaböru sín. En við metum samt aðra hluti eins mikils, og sönn trygð er meira virði en allt annað.”

“Þú settir að vera hin sælasta kona.”

“Mér finnst samt stundum ég vera sú óhamingjusamasta.”

“Lucile, þú ert að leita eftir meðlíðan, eins og græðslulyfi við ókomnum sárum.”

“Ég vildi að satt væri,” svaraði hún þurlega.

“Þú talar eins og þú vildir koma mér til að trúá því, að þú værir virkilega van-sæl, en ég bið þig að gera mig að trúnað-armanni og þá skal ég skaffa það töfralyf, sem græðir öll sár þín,” sagði hann með blíðubrosi.

“Ég mundi ekki græða á því.”

“Hversvegna ekki það?”

“Af því þú ert alt of léttúðarfullur í kveld til þess að geta beitt nokkurri al-vöru.”

“Það var sú tíð, Lucile, að þér gæzt betur að glaðværð heldur en nú.”

“Það var áður en þú komst mér til að

elska þig."

"Því talar þú svo undarlega um það sem þú hefir oft sagt mér að væri þín einasta lífsgleði."

"Af því sú lífsgleði hefir orðið mér hið bitrasta sorgarefni."

"Máske þú hafir vaknað til meðvitundar um, að allt þetta hafi verið draumur og sért svo óróleg af því að allt sé horfið, er þú þóttist hafa handsamað?"

"Ekki algerlega það, en samt mjög nálægt því."

"Kæra Lucile, þú talar í ráðgátum, en veizt þó að ég get ekki beitt skilningi mínum, svo að ég fái skilið þig."

"Það er engin leynd í tali mínu, Leon, mig langar að eins til að njóta aftur okkar gömlu elsku."

Orð hennar vöktu upp í huga hans endurminningar liðinna tíma, og hann hallaði sér afturábak á legubekkin og lokaði augunum í leiðslu endurminninganna, en Lucile veitti honum mjög náið athygli.

"Æ, hversu sælir eru ekki þeir dagar, sem við höfum lifað saman, ástargyðjan mín!"

"Þetta gamla ástarheiti gladdi hana, er

hún heyrði það hljóma af vörum hans, og augu hennar lýstust upp af ánægju.

“Enginn skuggi féll á sælustundir okkar þá, Lucile. Ég tók þig þá frá öllum mönnum, af því ég gat það, og hélt þér fastri. Við vorum þá alsæl. Þín sæla lá í undirgefni, mín í því að hafa fangað þig. Ég sannaði rétt minn til elsku þinnar með að fanga hana, og ég mundi gera það sama aftur.”

“Þú talar eins og hún væri horfin, Leon, og þó erum við hér enn þá saman,” svaraði hún með ástarbrossi.

“Já,” svaraði hann seinlega. “En við getum ekki lifað upp aftur það sem liðið er, nema í endurminningunum.”

“Þú elskar mig enn þá, Leon?”

“Meðan ég lifi, mun ég ætíð elska þig, þú hefir haft alt of djúp og ástúðleg áhrif á alt mitt líf, til þess að ég geti gleymt þér.”

Ástareldur brann úr augum hennar um leið og hún grúfði sig ofan yfir hann og kysti hann. Hún strauk hár hans aftur frá enninu. Hjartað sló títt í brjósti hennar og með hugarfylli framtíðarvona sagði hún mjúklega:

“Látum okkur aftur lifa upp það inn-

dæla, sem liðið er, minn elskulegi og njóta á ný allrar liðinnar sælu."

"Getur það verið mögulegt að afturkalla þann ástarblossa, sem þá gagnstók okkur. Lucile, þá voru tímar, dagar, vikur og mánuðir, sem við vorum einn líkami og ein sál. Getur þetta alt orðið afturkallað?"

"Gömul elska er eins og gamalt vín, það bezta. Ég skil hvernig þetta getur verið svo, minn elskulegur, og ég óska, að það verði svo."

"Ég óska þess einnig, en mér virðist það ómögulegt."

"Það verður ekki keypt með peningum, og ekki heldur getur þú fengið það frá öðrum. Það verður að skapast af eigin vilja þínum, Leon."

"En ef það getur ekki orðið?"

"Þá bara verður það ekki."

Á meðan Leon Dacre úthelti mælsku sinni yfir ánægjustundum þeim, sem þau hefðu átt saman, þá fann Lucile hjarta sitt hoppa af von um, að nú mundi hann aftur verða sér það sem hann áður var. Hún fann til þess, að ímyndun hennar um óeign lagni hans við sig kygni að vera byggð á

ROBERT MANTON

röngum rökum, og að hann kynni á ný að verða sér það, sem hann áður var.

Þegar kona elskar, þá er hún fljót að veita öllu því eftirtekt, sem hún álfur sér ranglega gert, og innri meðvitund hennar kennir henni að skilja áreiðanlega hvert augnaráð og hverja bendingu.

“Þó við getum ekki endurnýjað þá elsku, sem liðin er, Lucile, þá þurfum við ekki þessvegna að vera óánægð.”

“Þetta er heimskuhjal, Leon. Segðu mér hreinskilnirlega: Er ást þín á mér að ræna, eða finst þér ekki ég vera sú sama og ég hefi verið?”

“Þú ert sama yndisfagra konan, sem ég lærði að elska fyrir löngu síðan, og ég sé engan mun á þér.”

“Elskar þú mig þá enn þá eins og fyr?”

“Ég get ekki lýst tilfinningum mínum í því tilliti. Elska og vani eru óvinir.”

“Þú viðurkennir þá, að þú sért orðinn leiður á mér?”

“Ekki leiður, en þó ekki eins og fyrir nokkrum mánuðum.”

Enginn hlutur er manni ógeðfeldari en að þurfa að segja konu afdráttarlaust, að hún vilji losast við hana og Leon Dacre

hikaði við að tala eins og honum bjó í brjósti."

"Hvað á ég að skilja af orðum þínum, Leon?" spurði hún með þjósti og milli vonar og ótta yfir komandi svari hans.

"Ég get varla sjálfur lýst þýðingu þeirra, og þó finn ég áreiðanlega hver hún er."

Lucile Duchon gat ekki annað en fundið till þess, að hann óskaði að breyta sambandi því, sem var með þeim, og að hann var að reyna að gera henni þetta skiljanlegt, án þess að styggja hana svo, að til algerðs skilnaðar kæmi með þeim.

"Þú þarft ekki að óttast að tala afdráttarlaust, Leon, því að mig langar til að vita um hugsun þína og framtíðar áform."

"Það er ekki mikið að vita í því efni."

"Á ég að skilja, að þú óskir eftir fjarlæging?"

"Vissulega ekki."

"Þó óskar þú víst eftir einhverri breytingu?"

"Eitthvað á þá leið, en ekki algerðum skilnaði."

"Annaðhvort verð ég þér alt eða ekkert, Leon, sagði Lucile með alvörulegri áherzlu.

"Við skulum ekki komast í ósátt. Þú veizt, að þær stundir koma í lífi hvers manns, að þeir óska eftir hæglátu heimili og að lifa samkvæmt betra eðli þeirra, og sá tími hefir nú komið yfir mig, og —"

"Ég skil að ég sé ekki sú, sem þú óskar á heimili þínu," sagði hún með reiðisvip.

"Þér mundi verða ómögulegt að lifa eins og ég vildí hafa konuna mína, og þess utan er ég ekki fær um að halda hana á þann hátt, sem smekkur þinn og vani mundi heimta. Þú sérð að ég skoða praktisku hliðina á þessu máli."

"Þú hefir að eins þína eigin velferð fyrir augum, en hugsunin um mig situr á hakanum. Þér er sjáanlega sama um mig."

"Ég sé ekki, hvers vegna ég ætti að gereyða minni eigin framtíð að eins til þess að láta að óskum þínum."

"Þú hefir haft ánægju af því á liðna tímanum."

"Og ég mun jafnan hafa yndi af því að ýmsu leyti."

"Þú ætlar að kvongast?" spurði hún með kvíðafullum málrómi.

Leon Dakre var ófús til að segja henni sannleikann, Hann óttaðist að gera hana

reiða, og honum var meinilla við, að sjá fólk gráta. Hann hafði leitt hana út í umtal um þessi mál og vakið grunsemi hennar í þeirri von, að kún mundi sætta sig við áform hans, að losna að miklu leyti við hana, en þó með sátt.

“Það er áform mitt,” svaraði hann stuttlega, því hann sá sér enga undankomu frá að veita henni ákveðlð svar.

Augu Lucile Duchon brunnu af heiftarbræði, varir hennar hvítanuðu og þrengdu sér að tönnunum, en nasirnar þöndust út og hún titraði eins og strá í vindi.

“Þú skalt ekki gera það,” sagði hún. “Ég sver það við alla þá ánægju, sem við höfum notið saman, að þú skalt aldrei giftast þessari brúðufögru stúlku, sem þú hefir svo oft verið með, þegar þú hefir ekki verið hjá mér! Leon Dacre, þú hefir elskað mig vel, og guð veit hve mikið hjarta mitt hefir unnað þér, og ég leyfi þér ekki að kasta mér frá þér á þennan hátt!”

Hún hafði staðið á fætur, eftir að hafa flutt þessa ræðu með svo miklu afli, sem tunga hennar hafði vald á. Hann sat hreifingarlaus og hugsaði með sér: “Lucile er fegri kona en nokkur drottning Egyptalands hefur verið.” Svo sagði hann upphátt:

“Lucile, vertu róleg, við skulum ræða um þetta með stillingu.”

“Vertu róleg!” svaraði hún og pramm-aði aftur og fram um gólfð. “Tala með stillingu! Ó, Leon, þú mættir eins vel skipa hafinu að lækka öldur snar, eins og að biðja mig að hlusta með rólegheitum á ástæður móti samlífi okkar, sem er eins heilagt eins og þó við værum gift. Himinn veit, að þú ert í raun rætttri bóndi minn og ég konan þín.”

Leon Dacre lagði aftur augun, eins og hann vildi komast hjá að sjá þann uppdrátt, er hún málaði af samlífi þeirra.

“Þér einum hefi ég gefið alla þá elsku og umönnun, sem margir aðrir í hærri lífsstöðum en þú hafa sókst eftir. Menn, sem höfðu auðæfi, tign og lærdóm. En ég hefi glöð og viljug gefið þér öll beztu ár æfi minnar! Hvað er það svo, sem þú býður mér nú — ?”

Hún lækkaði málróminn og fékk svo mikinn ekka, að hún gat ekki haldið talinu áfram. Hún snéri sér frá honum um stund og stóð í miðju herberginu. Svo snéri hún sér við aftur og sagði við hann með tár-
votum augum:

“Ég tel mér enga vanvirða í að hafa

sýnt þér tilfinningar mínar, Leon. Ég veit að þessi sjón hefir átt illa við þig, en hér eftir er ég eins róleg og þú getur frekast á kosið."

"Trúðu mér, Lucile," sagði hann, "mér datt ekki í hug að hryggja þig —"

"Nei, nei!" svaraði hún, "þegar eiturormi er stungið í hjartastað, þá er það ekki gert í þeim tilgangi uð meiða! Það er þýðingarlaust að tala meira um þetta mál. Þessi samvera okkar í kveld hefir reynst leiðinleg, en það er ónaúðsynlegt að við hafa nokkrar sakargiftir eða bríxlyrði. Við skulum reyna að gleyma þessu."

Hún settist niður.

Leon Dacre varð forviða á breytingu þeirri, sem komið hafði yfir konuna, látbragð hennar og tilfinningar. Hann taldi víst, að það vissi á gott í framtíðinni og sagði því léttilega:

"Já, sannarlega er það bezt að við reynum að gleyma þessu."

• Það skein heiftræknis og hefndar-glampi úr augum konunnar.

"Því verður ekki svo hæglega gleymt, Leon."

"Ég skil þig ekki, Lucile."

"Þú færð máske skilning á því síðar."

"Einmitt það!" sagði hann.

Hún var aðdánlega fögur. Geðs-
hróring hennar hafði fært roða í andlitið
alt. Látbragð hennar hafði eins og tekið
á sig skarpari blæ; úr augum hennar leiftr-
uðu glampar, bjartir eins og litbrotin af
gimsteinunum í fingurgullum hennar.

"Ég er viss um það," svaraði hún.

Leon Dacre fanst sem hann hefði hand-
leikið biturt eggjárn og hefði óvart meitt
sig á því. Ef elska hennar hefði snúist
upp í hatur, þá var hún vissulega hættuleg
kona.

"Lucile," sagði hann og horfði fast í
augu hennar, "fyrirgefðu mér."

"Með einu skilyrði."

"Nefndu það."

"Leon, orðaleiknr milli okkar er óþarf-
ur, að eins framkvæmdir nægja mér, láttu
því þetta málefni falla."

"Bara eitt orð meira, og svo hefi ég út-
talað, Lucile. Ég skil að orð þín hafa
hulda þýðingu, en reydu ekki að aftra mér
frá áformi mínu."

"Það er auðheyrt að þú þekkir mig
ekki."

"Ég óttast þig ekki. Samt gef ég þér
tímabæra aðvörun," svaraði hann.

Lucile svaraði honum með pykkjubrosi og bandaði honum frá sér, eins og hún vildi hafa enda bundinn á viðræður þeirra.

Leon Dacre yfirgaf hana, fylltur aðáunar, og þó ótta við hana, ef hún skildi snúast á móti sér.

Arnljotur B. Olsen

XVIII. KAPÍTULI

Dagurinn, sem settur hafði verið fyrir dómþingið að rannsaka málið gegn Oswald lækni, sem kærður hafði verið um að hafa myrt Robert Manton, var upprunninn. Mesti fjöldi fólks hafði þyrpst að dómhúsinu, sem algerlega var umkringt kerrum og fótgangandi fólki. Allir vildu komast inn í dómsalinn og breiðu steintröppurnar, sem lágu upp að framdyrum hússins, voru þéttskipaðar fólki af öllum stöttum, sem keptist hvað við annað að þrengja sér sem hraðast gegnum mannþröngina. Innan við dyrnar var þyrpingin svo þétt að menn urðu að halda sér í hvað, sem fyrir varð, til þess troðast ekki algerlega undir. Margir héngu

í stiga rímlum, en þeir, sem komust upp á fyrsta loft, földust brátt í hópi þeirra, sem þar voru fyrir.

Dómsalurinn er þéttskipaður fólki. Tveir efdir lögregluþjónar standa við dyrnar og neita að veita fleirum inngöngu. Klukkan er að eins 9 og það verður heil klukkustund þar til dómariinn sest í sæti sitt.

Skipan er gefin um að víkja mannfjöldanum úr gangiaum, sem liggur inn að dyrum dómsalsins, og af hlýðni við þjóna þess opinbera, færir fólkið sig undan eftir tilvísan dómsþjónanna. Þeim, sem voru úti fyrir dyrunum, var skipað að færa sig til hliðar, svo að lögfræðingarnir og vitnin kæmust inn í húsið. Þessu var gengt um stund, en svo fylltust aftur allir gangar hússins og stiginn, sem lá upp á loftið, eftir að lögmennirnir og vitnin höfu komist inn. Frammi í mannþyrpingunni heyrir þetta samtal:

“Heldur þú, að hann sé sekur?”

“Náttúrlega er hann sekur, hversvegna skyldi hann hafa verið handtekinn, ef hann hefði verið saklaus?”

“Þeir segja, að líkið hafi fundist í Ben-

ton Harbor, og að spæjari hafi flutt það hingað."

"Það er ósönn saga, lögmaðurinn dó hérna."

"Fanginn hlýtur að hafa hatað hann, að hafa drepið hann á eitri eins og hund."

"Ég hef frétt, að það hafi verið út af ástamálum. Máske það hafi verið afbryði sem orsakaði glæpinn."

"Ég hef heyrt sagt, að kona hafi verið í vitorði með morðingjanum, en að hún sé enn þá ófundin."

"Var kona viðriðin þetta mál?"

"Menn eru ekki vanir að drepa hvor annan á eitri, nema út úr konumálum."

"Sumir hlóu dætt að þessu svari.

Alskyns orðasveimur barst mann frá manni um alla þyrpinguna, og ýmsum getum var að því leitt, hvort maðurinn væri sekur eða ekki. Nokkrir voru svo djarfir að staðhæfa, að Oswald læknir væri mannvínur, sem jafnan hefði látið sér ant um, að gera sem flestum gott. En aðrir héldu því fram, að hann væri illa lyntur og illviljaður, og gáfu jafnvel í skyn, að hann væri þektur að þeirri list, að kunna að drepa á eitri.

Mannþröngin varð æ þéttari og þéttari

og það heyðust ljót orð af vörum þeirra, sem urðu fyrir ofmiklum kreistingi. Konur hljóðuðu, menn bölvuðu og tveir dónar voru handteknir og þeim hrundið hranalega af lögreglumönnum gegnum þyrpinguna.

Sérhvert sæti í dómssalnum er fullskipað og bekkirnir sem ætlaðir eru vitnunum eru þéttskipaðir fólki. Rúmið innan girðingarinnar, sem að eins er ætlað fyrir lögmennina er einnig fullsett, auka-sæti og bekkir hafa verið borin þangað fyrir kvennfólkið að sitja á, sem margar voru konur lögmennanna og vinkonur þeirra. Is og þys heyrast um allan dómsalinn og margir andvarpa mæðilega, er þeir sjá nokkurn hóp af nýkomnu fólki vísað til sætis innan girðinganna.

Það eru skyldmennir og vandamenn fangans.

Fljótt verður kyrð í salnum og allra augu stara á fataböggul, sem lagður hefir verið á lögmannaborðið frammi fyrir dóm arasætinu.

Einhver segir að fötin séu þau sem notuð verði við vitnaleiðsluna, og þessi frétt er samstundis borin mann frá manni um allan dómsalinn.

Dómgæzlustjóri gengur inn í salinn og á eftir honum þrír alvarlegir menn. Það eru lögfræðingarnir, sem fengnir hafa verið til að verja þann ákærða. Þeir herrar Harts, Hook og Gripp. Þessir lögmenntu eru í tölu þeirra sem fremstir eru og best þektir allra lögfræðinga í borginni. Þeir eru allir lögfræðingar og hver þeirra talin fremstur lögfræðingur í sinni sérstöku grein.

Herra Harts er áreiðanlega af þýzkum ættum. Hann er sérlega lipur og gættinn í öllum ályktunum og sérlega nákvæmur í framsetningu málsatriða. Öll framkoma hans í réttarsalnum hafði þann eina tilgang að lokka kviðdómendur yfir á sitt mál. Hann gerði enga kröfu til mælsku, en lagði alla áherzluna á að þær röksemdir sem hann flytti skyldu hafa tilætluð not, svo að kviðdómendum skyldi finnast ómögulegt að dæma öðruvísi en hann ætlaðist til að dómur félli. Hann var þaulærður í lögum og hafði sérlega gott minni svo að eagir voru færari en hann að vitna í lög eða dóma máli sínu til stuðnings. Alt látbragð hans og sýnileg einlægni fyrir rétti, bar á sér vott sannfæringar um að hann færi með rétt mál.

Herra Hook var framúrskarandi mælskur maður og veitti létt að koma sér vel við kviðdómendur. Hann var sérlega vingjarnlegur í viðmóti og náði því fljótt hilli allra sem hann hafði mök við. Hann hafði jafnan góð tök á vitnum réttarins og var fljótur að svara andstæðis í ögmönnum. Hann var vitur, djúphygginn og lærður vel.

Herra Gripp var alvarlegur, hæglátur og seinfara, en fylginn sér að sama skapi í rekstri mála. Hann var sérlega grundaður í skoðunum og aðrir tóku því mikið tillit til ráðlegginga hans og ályktana. Hann var talinn viðjafnanlega snjall í vörn saka mála.

Skrifstofupjónn þessara lögmanna kom nú inn með fangfylli af lögbókum og lagði þær á borðið, sem þessir herrar höfðu sezt við.

Þegar áhorfendur sáu hve margir og öflugir lögverenn höfðu verið fengnir til þess að verja hinn ákærða, þá fengu margir þeirra þá sannfæringu að hann mundi verða syknaður þrátt fyrir það að svo miklar líkur og sannanir höfðu borist að því að hann væri vissulega sekur. Það var almenn skoðun, að mál þetta mundi verða

sérlega langt og allir væntu eftir að heyra margt merkilegt og áhrifamikið. Samtal meðal áheyrenda varð að suðandi hávaða í salnum.

Snögglega heyrðist rödd dómgæxlustjórans og allir þögnuðu á angabragði. Hár maður gráhærður gakk að dómarsætinu og settist í það. Það var dómari inn.

Þoodall dómari var lærdóms- og gáfu- maður og hafði fulla þekkingu á öllum greinum lögfræðinnar. Hann hagnýtti vit sitt og þekkingu í rannsókn og dóms- ákvæða allra mála sem hann hafði meðgjörð með. Hreinskilni hans, e inlægni og lipurleg framkoma juku honnm vinsælda meðal almennings og virðingu lögfræðinga.

Sækjendur í máli þessu, fyrir hönd þess opinbera, var herra Crisp, sérlega æfður lögmaður og með þeim sérstaka eiginleika, að geta búið mál undir rétt betur en flestir aðrir menn. Hann var eins fljótur að finna veiku atriðin í vörn andstæðu. lögmannanna, eins og æfður varðhundur er að þefa upp aðsetursstað dýra þeirra, er hann hygst að gera sér að bráð. Hann hélt aldrei ræður fyrir kviðdómendum,

heldur talaði við þá með svo mikilli einlægni og lipurð, að hann kom þeim til að skoða hlið mótparts sem væri hún bein móðgun gagnvart þeim sjálfum. Hann var vel máli farinn og raðaði málsatriðunum svo skipulega niður í tali sínri, að hann bar sjaldan lögri hlut fyrir rétti,

Hjálparmaður hans var herrs Easy,—grannvaxinn, harðlegur og snar í snúningum, og svo minnugur, það hann kunni öll lög utanbókar og hafði jafnan á takteinum hvað helst sem nota þurfti. Hann var hinn nauðsynlegasti hjálparmaður herra Crisps.

Lögfræðingar borgarinnar sýndu óvenjulega mikinn áhuga í máli þessu. Þetta var eðlilegt, þar sem einn háttvirtur borgari var sakaður um að hafa bakað starfsbróður þeirra, sem þeir allir virtu mikils, og þan sem á báðar hliðar þáttust við þeir færustu lögmenn sem völ var á að fá.

Allir aðrir dómsalir borgarinnar voru þvfnær auðir þennan dag, þrátt fyrir að mál sem vakið hafði áður mikla eftirtekt og þar sem teft var um millfónir dollara stóð yfir þann sama dag.

Inn í dómsalinn barst hljóðið af ys miklum, sem varð fram við dyrnar. Það

OBERT MANTON

hljóð varð líkas hljóði því sem verður í vatnsfalli, þegar þungum steini er kastað í hann. Margir rísa upp úr sætum sínum og standa á tál til að geta því betur séð hvað um er að vera og festa augun á hávöxnum, fólleitu manni, með djúpsett augu, sem nú gekk inn í salinn. Hann er sá sem ákærður hefir verið.

Herra Hartz rís á fætur og gengur móti honum og heilsar honum með handabandi, setti síðan stól við borðið handa Oswald lækni að setjast á, og settist svo niður hjá honum. Herra Hook hallaðist fram yfir borðshornið og með bróshýru augnaráði heilsaði læknum með handabandi. Þessir 3 menn tala saman í hljóðskrafi, en allir taka eftir því að framkoma lækrisins er alt öðruvísi en lögmanna hans. Hann er alvarlegur og kvíðafullur, en þeir eru glaðværir og vongóðir um endalykt málsins.

Herra Gripp er önnur kafinn að lesa dómsákvæði sem gefið hefir verið út í hæstarétti. Eftir nokkra stund lítur hann upp og sér hið sorgfulla andlit skjólstæðings síns. Hann rís á fætur seinlega og gengur til hans og réttir honum hönd sína og segir honum eitthvað í lágum hljóðum.

Julian Oswald svarar því, en snýr sér fljótlega við til að svara spurningu herra Hook.

„Undur hefir hann fagurt andlit“ sagði kona ein í instu sætunum, við hefðagfrú, sem sat næst henni.

„Mér virðist það vera aðdánlega frítt“, svaraði hún. „Það hlýtur að vera leiðinlegt fyrir hann að vera í þessum kringumstæðum og vita alla glápa á sig, eins og hann væri sýnisdýr“.

„Mér er ómögulegt að trúa því að hann sé sekur. Enginn maður með svo viðkvæmnislegan svip og hreinleg augu, fremur stórglæp“.

„Mér einnig er sérlega ant um velferð hans“, svaraði sú er fyrst hafði talað.

„Þekkir þú hanu?“

„Ég hefi aldrei kynst honum. Ég vildi að hann vildi snúa andliti sínu í þessa átt aftur“.

„Mér hefir skilist að hann sé vel efnaður, og það gleður mig að hann hefir fengið svo fræga lögfræðinga til að verja sig“.

„Mér þykir líka vænt um það, því ég hefi heyrt að herra Crisp sé heppinn lögmaður. Er hann vel efnaður. Ég veit að

hann er í höfðingjatölu, en ég vissi ekki að hann væri ríkur“.

„Ójá. Hann hefirætíð verið vel auðugur“.

„Þá verður hann ekki fundinn sekur því peningar kaupa lögin nú á dögum, eins og þú veist“.

„Máske hann verði undantækning“.

„Ég vona það verði ekki, því að mér er ant um að sjá hann syknaðann“.

Undirbúningur undir rannsóknina var að enda og réttarskrifarinn stóð upp með skjal mikið í höndum sér. Hann byrjaði að lesa kærana, og var steinhljóð í salnum á meðan og allir heyrðu hvert orð. Julian Oswald stóð frammi fyrir skrifaranum og hlustaði með athygli á hina sérkennilegu framsetningu kærunnar. Þegar lestrinum var lokið leit Goodall dómari gegnum gleraugun á fangann og spurði í hvellum rómi:

„Sekur eða ekki sekur?“

„Ekki sekur“, var svarað í jafnsnjöllum rómi

Það heyrðist nöldur í þeim er skipuðu öftustu sætin og var auðheyrt að skoðanir voru tvískiftar á réttmæti svarsins.

„Hafa verjendur ákærða nokkra at-

hugasemd að gera við kæruna? spurði dómariinn og leit á herra Hartz.

Herra Easy hallaði höfði yfir að lögmanni sækjanda og sagði í hálfum hljóðum: „Þeir virðast vera vissir um að vinna málið, herra Crisp“.

„Ég hef tekið eftir því, að þeir haga sér eins og þeir ætli að koma með einhverja óvænta upplýsingu í málinu. En við höfum góðar málástæður, og það þarf öflugar sannanir til þess að sigra okkur“.

„Kæran er óaðfinnanleg; að mér finst“.

„Við skulum vita hvað þeir hafa að segja um hana“.

Herra Hartz sneri sér að herra Hook. Hinn sýðarnefndi reis á fætur og bað dómara að ónýta kæruna, sem hann kvað vera svo óformlega samda, að hún gæti ekki samkvæmt lögum landsins orðið tekið til greina og hann las marga kafla úr bókum sínum, máli sínu til stuðnings.

Herra Easy var önnur kafinn í bókum sínum meðan herra Crisp hlustaði með athygli á andstæðing sinn, og þegar herra Hook settist niður, sneri hann sér að hjálparmanni sínum, sem fekk honum bók með

ROBERT MANTON

merktri blaðsíðu, sem hann leiddi athygli hans að.

Herra Crisp byrjaði ræðu sína með kurteisu hóli um lögfræðislega þekkingu andstæðings síns. Síðan leiddi hann athygli dómarans að dómsákvæði einu, sem hann ætlaði að lesa. Herra Easy hallaði sér aftur á bak í stólnum með ánægjusvip á sínu langleita andliti.

Dómsmálastójri hélt áfram ræðu sinni gegn kröfum verjanda um að ópyta kærunu, en varði að eins fimm mínútum til þess.

„Kröfunni er neitað, herra Hook“, svaraði dómarinn. „Á, ég að bóka mótmæli yðar“.

„Ef þér viljið gera svo vel“, svaraði hinn.

„Eruð þér reiðubúinn að halda áfram með málið, herra Crisp?“ spurði dómarinn.

Svarið var játandi og dómarinn skipaði að kalla kviðdómendur. Tólf manna nöfn voru kölluð og mennirnir tóku sér sæti á tilsettum stað, en á meðan talaði herra Hartz við félagana sína um löghæfi kviðdómendanna. Herra Hook bar ekki saman við félagana sína. Herra Gripphlust-

aði á samtalið, og þegar ágreiningsatriðið var borið undir úrskurð hans, þá samsinti hans álití herra Hooks, sneri sér síðan við og athugaði nákvæmlega alla kviðdómendur.

Kviðdómendurnir voru hver öðrum ólskir að skaplyndi, eðlisfari og félagsstöðu. Þeir voru allir meðal skynsamir menn og flestir þeirra verzlunarmenn, sem höfðu komist vel áfram í starfi sínu.

„Hvað haldið þér um kviðdóminn, herra Oswald?“ spurði Hartz.

„Þeir vieðast vera í góðu lagi skynsamir“, svaraði hann. „Ég þekki engan þeirra og hef því engin andmæli fram að bera. Eg fer eftir ráðum verjenda minna.“

„Kviðdóms tilhögunin í ríki voru er skispaleikur“, sagði Hook við Gripp.— „Hugsunin um að 12 höfðingjar séu kvaddir til að útkljá sakamál, er fallin í gleymsku og í þess stað komið það að 12 tilverur, er kallast menn, sem nú á dögum er prengt upp á sakborninga. En samt hygg ég að hér sé sæmilegt efni til að byrja með, eða hvað heldur þú?“

„Mér virðist það mikið betra en vanalega“, svaraði Gripp. „Herra Crisp virðist vera vongóður um málstað sinn og Easy

er jafn-aðgættinn og hann er vanur að vera“, sagði Hartx.

„Þeir vinna vel saman, eins og vant er. Crisp snertir aldrei við máli nema hann þykist viss um vinning. En svo má honum standa á sama hvort honum heppnast eða ekki“.

„Hann er heppnismaður“, svaraði Hartz um leið og hann fletti í lögboek einni, er lá þar á borðinu.

Herra Crisp las kærana fyrir kviðdóm-inum og spurði síðan hinum vanalegu spurningum; tilheyrandi hæfileikum þeirra til að sitja í dómum. Einn þeirra bað um undanþágu frá starfi þessu vegna heyrnar leysis, og veitti dómarrinn það, þegar búið var að kalla mann í hans stað, og sömu spurningar höfðu verið lagðar fyrir hann sem hina aðra, þá kvað Crisp sig ásáttan og lét verjendum eftir frekari athugasemdir.

Verjendur töluðu nokkra stund hljóðlega. Síðan sagði Hartz við dómarrann:

„Vér erum ásáttir [með þessa kviðdómendur, herra dómari“.

Allir áhorfendur aðgættu nákvæmlega allar hreyfingar og starfsemi lögmannanna, og margir létu ánægju í ljósi yfir því að

engin óþörf tímatöf hefði orðið við kvið-
dómenda valið. Allir höfðu satt forvitni
sína í að glápa á fangann, og æsing sú er
orðið hafði, er hann var leiddur inn í sal-
inn hafði horfið, er lögmennirnir tóku til
að undirbúa til rannsóknarinnar. En öll-
um var auðsætt að meðlíðan kvenna þeirra
sem í salnum voru, var eindregin með
fanganum.

Í stóli, skamt aftan við sæti herra
Easy, sat spæjarinn í mestu makindum og
hinn rólegasti: Það var ekki að sjá á hon-
um að hann tæki hinn minsta þátt í því,
sem þar fór fram, frekar en hver annar á-
heyrandi. Einstöku sinnum gaut hann
gráu djúpsettu augunum sínum yfir að
fanganum, eins og hann vildi lesa hverja
hans hugsun. Síðan Oswald læknir var
handtekinn, hafði Fenton Chase unnið
með ákafa að því að hafa saman öll þau
gögn sem nota skyldi móti fanganum og
honum hafði tækist að finna nokkur vitni,
sem ætluðu að bera mjög mikilsverðan
vitnisburð í málinu. Hann hafði unnið
verk sitt vel og dyggilega.

Í þriðja bekk að aftanverðu á bak við
og í skugga alra er sátu fyrir framan
hann, sat major Dalton. Hann gaut hin-

ROBERT MANTON

um dökkmórauðu augum sínum alt í kring um sig og ték nákvæmlega eftir öllu sem fram fór og virtist allórólegur í sæti sínu.

„Það er aumkunarvert að horfa upp á mann, sem liggur undir slíkri ákærn og þessi fangif,“ sagði hann við mann, sem sat við hlið hans.

„En það er samt enn þá aumkuunarverðara að hann skyldi orsaka dauða eins göfugs manns, og Robert Manton var“, svaraði maðurinn. „Mér geðjaðist vel að heyra hvernig hann svaraði dómaranum, að hann væri saklaus“, sagði Dalton.

„Máske hann missi kjarkinn þegar dómurinn verður kveðin upp yfir honum“, sagði maðurinn.

„Þú hefir dæmt hann áður en þú hefir heyrt vitnaleiðsluna með eða móti fanganum“.

„Ég er viss um að hann er sekur“.

„Enginn getur vitað það nema hann sjálfur, Mér hefir skilist að sakargögnin væru öll byggð á líkum“.

„En líkur eru oft jafngildi ákveðinnar vissu um glæpi franda og glæpfremjendur“.

„Það er vafalaust satt. En margur saklaus maður hefir samt verið hengdur

að eins af því að líkur voru móti sakleysi hans“.

„Glæpamenn hafa einnig fríast við hegningu vegna falsks framburðar“.

„Það er betra þannig en að einn saklaus [sé líflátin“.

„Ertu vinur Oswalds læknis?“

„Ég þekki hann í sjón“, svaraði Dalton.

Dómsmálasóknari Crisp var sokkin niður í minnisblöð sín í leit eftir sérstöku málsatriðl, en hann hrökk snúgglega upp við það, að dómarrinn sagði við hann:

„Herra Crisp. Vær bítum eftir yður. Ef þér eruð tilbúinn, þá haldið áfram með málið“.

„Ég skal ávarpa kviðdóminn á augabragði. Ég er að leita að atriði í minnisblöðum mínum, sem ég þarf að nota tafarlaust. Og hérna kemur það“, svaraði Crisp og dró um leið þéttritaða pappírskörk úr blaðastranganum og leit fljótlega yfir hana.

Herra Crisp gekk fram fyrir kviðdómendur. En þeir Hartz, Hook og Gripp lögðu allir eyrun við því sem talað yrði.

19. KAPITULÍ.

Það var viðurkent að sækjendur hefðu unnið fyrstu atlguna, þar sem dómariinn neitaði að ónýta kærana á fangann. En bæði hin rósama framkoma herra Hooks og aðferð hans við að heimta úrskurð dómarans á því atriði kom mörgum svo fyrir, sem hann þættist viss um að geta frelsað skjólstæðing sinn.

Herra Crisp ræskti kverkarnar, drakk vatn úr glasi, sem stóð á borðinu, sneri sér síðan að kviðdómendum og sagði.

„Þér hafið verið kallaðir hingað ti þess að inna af hendi þá alvarlegustu skyldu, sem hvílir á yður sem borgarar þessa lands, þeirri, að skera úr máli sem varðar einn af meðborgurum yðar lífi eða dauða. Að akveða samkvæmt lögnum og vitnisburði hvort heldur Oswald er sekur eða sýkn um að hafa myrt Robert Manton“.

Ég stend hér frammi fyrir yður, sem verkfæri í hendi réttvísinnar þín þess að hafá nokkra aðra hlutöku í þessu máli enn þá, að leggja fram fyrir yður þau málsgögn og þær líkur sem mér hafa í hendur borist sem embættismanni ríkisins.

„Herrar! Verkefni mitt er óljúft og yðar engu síður. Það er vegna þessarar alvarlegu ábyrgðar, sem lögin leggja yður á herðar. að ég verð að skora á yður að athuga gaumgæfilega hvert einasta málsatriði og vitna framburð, sem kann að koma fram við þessa rannsókn, eftir því sem dómgreind yðar frekast leyfir og að koma yður saman um úrskurð yðar, að eins eftir hina rólegustu og ýtarlegustu athugun allra málsatriða.

Ef vitnaframburðurinn sannfærir yður um sekt þess ákærða, þá þjónið þér sjálfum yður, landi yðar og þjóðfélaginu best með því að gera ákvæði yðar óttalaust. í samræmi við þá sannfæringu. En ef sannanagögnin megna þess ekki að sannfæra yður um réttmæti ákærunnar, þá forði guð yður frá því að þyngja vogarskál réttvísinnar á móti honum. Ég bið yður því að hlusta með þolinmæði og athugun á málsgögn þau sem fram verða flutt fyrir yður í þessu máli og ég hika ekki við að segja, að það sé sannfæring mín að þegar þér hafið öðlast þá þekkingu sem þau gögn veita yður, þá muni úrskurður yðar verða að Julian Oswald sé morðingi Roberts Mantons“.

Allir kviðdómendurnir höfðu stöðugt

augun á herra Crisp, þar sem hann hélt ræðu sinni áfram og bar hið mesta lof á Robert Manton, sem hann lýsti sem einum af hinum góðhjörtuðustu mönnum, ástæðum bróður, trúföstum vin og einum af mikilhæfustu meðlimum lögfræðingastéttarinnar. Dauðapögn var í salnum og margur áhorfandi gaut illu auga til fangans, þar sem hann sat hreyfingarlaus í sæti sínu. Svo hélt hann áfram ræðunni:

„Sá ákærði Julian Oswald er læknir og lyfjafræðingur og þar eð hann er gagnkunnur vísindum lyfjafræðinnar, þá leiðir af sjálfu sér að hann ber kensl á eiturlyf og meðöl. Mér er sagt að hann hafi á síðari árum lagt niður almenn læknisstörf. Hann komst í ósátt við hinn látna, Robert Manton og í ofsahatri hjarta síns, hugkvæmdist honum það ráð, að enda líf þess manns, sem hafði verið svo óheppinn að komast í ónáð hjá honum. Til þessa notaði hann þá aðferð sem hann kunni best að beita, svo að nú ber gröf Roberts Mantons merki þess hve vel honum hefir tekist að framkvæma sína glæpsamlegu fyrirætlan. Hann eittraði fórnardýr sitt, og lét flytja hann út úr borginni til að deyja, og þegar dauðinn fullkomnaði verkið, þá var líkam-

inn fluttur hingað til borgarinnar svo hann gæti fallið í hendur þeirra, sem létu sig varða um hann“.

Herra Crisp gaf svo stutta skýringu yfir það sem dómsmálastjórnin vonaði að geta sannað í málinu, og tók svo sæti sitt.

Hann flutti ræðu sína með sinni vanalegu mælsku“; hvíslaði Hook að Hartz.

„Hann gekk of langt í því að minnast of oft á líkurnar sem málstaður hans styðst við“, svaraði félagi hans, sem með þessu átti við síðari hluta ræðunnar..

„Hann hefir þegar sagt allt sem hægt er að segja málstað hans til stuðnings“, mælti Hook um leið og Crisp settist niður.

„Sú skoðun sem fyrst kemst inn hjá kviðdómendum er vanalega sterkust að lokum“, svaraði hinn.

„Ég held við stönduna vel að vígi“, var svarið.

Herra Easy hafði mikið álit á yfirmanni sínum og tapaði engu tækifæri sem honum gafst til þess að gera honum það vitanlegt. Þess vegna sagði hann við Crisp, er hann settist niður:

„Þú hefir aldrei hafið mál betur fyrir rétti. Það verður ánægjuleg stund fyrir mig. Þegar ég get gert það jafnvel“.

Herra Crisp brosti ánægjulega.

Eiðstafur hafði verið tekin af nokkrum vitnum fyrir hönd þess opinbera. Meðal þeirra var herra Easy Connor, sem nú steig í vitnastúkuna.

Crisp,—„Þú ert brakún, og starfar að No—Deerhorn St.?“

„Já, herra“.

„Ert þú kunnugur Julian Oswald, og þektir þú Robert Manton í lifanda lífi?“

„Já, herra“.

„Skrifstofa þín var áföst við skrifstofu þess látna?“

„Já.“

„Sást þú fangann Julian Oswald að morgni þess 25. Apríl?“

„Já“.

„Hvernig leit hann út?“

„Hann virtist vera í miklum geðshræringum og hafá tanga óstyrk“.

„Segðu hvað, ef nokkuð, þú heyrðir hann tala eftir að hann kom inn á skrifstofu Roberts Mantons“.

„Ég var að ganga fram að stiganum, og um leið og eg gekk fyrir dyrnar á skrifstofu Mantons, kom Dr. Oswald þaðan til. Ég heyrði hann segja: „Ég skal finna rétt“

til þess að koma í veg fyrir——". Hann
sá mig og pagnaði strax".

„Hve langt var liðið frá þessum tíma
þar til þú heyrðir um hvarf herra Man-
tons?"

„Tíu dagar.

„Taktu við vitninu", sagði herra Crisp
við lögmenn verjandans. Herra Hook
færði stól sinn ögn nær og sagði.

„Herra Connor. Hvelengi var Oswald
læknir inn á skrifstofu Mantons?"

„Hér um bil hálfa kl. stund".

„Hefir þú nokkra vitneskju um umræðu-
efni þeirra þar inni?"

„Nei, als euga".

„Veist þú hverjir voru inni í skrifstofu
herra Mantons aðrir en Oswald læknir?"

„Ég sá herra Manton við skrifborð
sitt".

„Veist þú hvort aðrir voru þar inni?"

„Ég veit það ekki. Það geta aðrir hafa
verið þar".

„Þetta nægir, herra Connor", sagði
Hook.

„Ekki er fyrsta skotið hættulegt", mælti
Hartz til Gripp.

„Það var að vísu lítið. en miðað í rétta
átt", svaraði hinn,

Næsta vitni var John Bradburg, búandi í vesturhluta borgarinnar. Hann vann að landsölu og hélt skrifstofu gagnvart skrifstofu Roberts Mantons.

„Hvar varst þú að kveldi 25. Apríl síð. astl.“

„Ég var inn á skrifstofu minni“.

„Um hvern tíma dags eða kvelds?“

„Klukkan 3 eftir hádegi til kl. 7 að kveldi“.

„Sást þú Julian Oswald þann dag?“

„Ég sá hann ganga inn í skrifstofu Mantons kl. 3 e. h.“

„Hvar varst þú þá?“

„Ég var við stigauppgönguna fyrir aftan hann, á leið á skrifstofu minna“.

„Sást þú framan í andlit hans?“

„Já; hann var náfölnur og virtist vera í flýti“.

„Mundir þú hafa heyrt dyrnar á skrifstofu Mantons opnast og lokast, ef nokkrir hefðu gengið um þær meðan þú varst á skrifstofu þinni?“

„Ég held ég hefði heyrt það“.

„Heyrðir þú nokk um koma þaðan út meðan þú varst á skrifstofu þinni það kveld?“

„Nei, herra“.

Þegar Hoo tók að endur-yfirheyra herra herra Bradburg, lýsti vitnið nákvæmlega öllum hreyfingum og starfi þennan dag og haggði hvergi fyrri framburði sínum. Þýðingarmesta svar hans var móti spurningu.

„Hook: „Gæti nokkur hafa farið út úr skrifstofu Mantons, án þess þú vissir af því?“

„Já, það hefði vel getað verið“.

„Hve margar manneskjur voru inn í skrifstofu Mantons?“

„Það veit ég ekki“.

„Annað smáskot“, sagði Hartz við Gripp er vitnið gekk ofau úr stúkunni.

„Það var nokkuð stærra en hið fyrra. Þeir munu skjóta með kraftmeira þúðri þegar fram í sækir“, svaraði Gripp.

Julian Oswald hlustaði nákvæmlega á framburð síðasta vitnisins og virtist veita spurningum ríkislögsóknarans meira tillit en í fyrra skiftið. Það vottaði fyrir litbreytingu á andliti hans, þegar getið var um heimsókn hans á skrifstofu Mantons. Herra Easy tók eftir því og hafði stöðugt augun á læknum, þegar heimsókn hans þangað var nefnd.

Næsta vitni var Henry H. Hobert.

„Varsú þú kunnugur Róbert Manton og þekkir þú Oswald læknir?“

„Já, herra“.

„Segðu dóminum ef þú sást þann fyrrnefnda þann 25. Apríl“.

„Ég sá hann og tók eftir því nð morgni þessa dags, að hann [var óvanalega þunglyndislegur. Ég hélt hann væri í illu skapi. Mér virtist eitthvert áhugamál hvíla á sinni hans. Hann svaraði kveðja minni, [en sökti sér strax niður í hugsanir sínar“.

„Sást þú fangann þenna dag?“

„Hann kom inn í strætisvagninn að morgnidagsins. Herra Manton leit yfir til Oswalds lækis og roðnaði. Oswald læknir virtist eitúnig komast í þesshræring“.

„Hve lengi var Oswald læknir í vagninum?“

„Hann fór úr honum á næsta götuhorni“.

„Sástu Robert Manton um 10 næsta daga, og ef svo, hvenær sást þú hann næst þar á eftir og hvernig var þá líkamlegt ástand hans, ef þú getur lýst því?“

„Ég sá hann nálega á hverjum morgni

um næstu 10 daga og ég sá hann síðast að morgni þess 25. Apríl, og þá var hann sjáanlega í vanalegu heilsuásigkomulagi“.

„Hvað, ef nokkuð, sagði hann um burt för hans úr borginni?“

„Ekkert, Þvert á móti kvaðst hann vera í miklum önnum á skrifstofu sinni í sambandi við nokkur þýðingarmikil mál; og til þess að lyfta upp huga sínum, kvaðst hann setla að fara á leikhúsið þá um kveldið“.

„Hvenær sást þú Oswald læknir eftir þetta?“

„Að áliðnum þessum sama degi“,

„Gekk hann hægt eða hratt?“

„Hann gekk hratt og mér sýndist sem hann vildi komast inn í stigaganginn eins fljótt og unt væri, og án þess að vekja eftirtekt, Þegar hann stansaði á gangtröðinni, leit hann upp og ofan strætið og mér sýndist hann vera náfölnur í andliti“,

Endurspurt af herra Hook, sagði vitnið að herra Manion hefði ekki sýnt neinn reldisvip, er hann sá Oswald læknir í vagninum, en látbragð hans benti á að hann væri órólegur og :angraður, og að þetta stæði í sambandi við Oswald lækni. En látbragð læknisins er hann sá Manton var

líkast því að hann hefði snögglega mætt óvin sínum. Og það hve fljótt hann fór út úr vagninum eldur að hafa séð lögmanninn, virtist hona á að hanu bæri þungan hug til hans.

Meðan annars spurði Mr. Hook:

„Gelsu þú fyrir þessum eftir að hafa séð Oswald lækni í dagaganginum?“

„Já, herra.“

„Gat hann ekki snögglega hafa snúið við og gengið út á götu aftur, eftir að þú gekst fram hjá?“

„Vitanlega gat hann það; ég leit ekki til baka“,

„Leit Oswald læknir út fyrir að vera reiður, er þú sást hann?“

„Ég get ekki sagt að það væri, en þó sýndist mér sem hann væri í einhverjum æsingi geðsmunanna“.

Hook gat ekki ruglað vitnið í nokkru atriði, svo Hrobertz var látinn fara úr vitnastúkunni.

Herra Crisp hvíslaði að hjálparmanni sínum: „Þeir virðast ekki þoka málinu mikið áfram. Mér er óskiljanlegt hver varnargögn þeirra kunna að vera“.

„Ég hygg þeir séu að bíða eftir hagfeldu tækifæri. Vinur okkar Hartz sýnist vera

eins rólegur og hann setti lausn fangans í hendi sér“.

„Það býr nægur ótti á bak við bros hans, ef ég þekki hann rétt“.

20. KAPITULI.

Áhorfendurnir voru sem þrumu lostnir, þegar þeir sáu Duncan Newton Jenks stíga upp í vitnastúkuna. Maðurinn sem annaðist húshald hins látna lögmanns vakti athygli áheyrenda og allir bjuggust við að heyra eitthvað mikilfenglegt. Vitnið kom fram eins og hver annar ráðsmaður; um það bar alt vott bæði látgragð hans, búningur og hreinleika svipur.

„Þú ert búumsjónarmaður Mantons fjölskyldunnar, trúi ég?“ spurði herra Crisp.

„Já, herra“

„Þú þekkir Oswald læknir?“

„Ég þekki hann sem mann er stundum hefir komið í húsið“.

„Veist þú nokkuð um hug þann er hús-bóndi þinn sál bar til hans, eða þeir hvor til annars?“

„Herra Manton virtist aldrei geðjast vel að honum. Einusinni heyrði ég hann segja: „Sumt fólk er sérlega ógeðfellt“ skömmu eftir að Oswald læknir hafði komið að finna ungfrú Manton“,

Svipur og látbragð Jenks sýndi að honum féll illa að ungfrú Manton skyldi vera nefnd í sambandi við málið, Herra Easy tók eftir því að Gripp hvíslaði einhverju að Hook.

„Hvernig var herra Manton klæddur þegar þú sást hann síðast?“

„Í dökkum vaðmálsfötum“.

„Mundir þú þekkja fötin hans?“

„Ég held það“.

Herra Crisp lyfti upp böggli, sem lá á borðinu og sýndi buxur, vesti og treyju. Þetta vakti eftirtekt allra og allir reyndu að koma auga á fötin.

„Hvers föt eru þetta?“

„Það eru fötin sem herra Manton hafði á sér þegar ég sá hann síðast fara út úr húsinu“.

Augu Jenks fylltust tárur, og hann kæfði ekki sem var í kverkum hans, þegar hann svaraði spurningunni.

Allir í dómsalnum stóðu á öndinni.

Vitnið var beðið að lýsa dagfari herra

Mantons, og svaraði hann því, að hann hefði verið sérlega hæglátur og reglusamur æfinlega, algerður bindindismaður og neit- aði að láta nota nokkurn vinnanda við mat- argerð af því að það væri ekki nauðsyn- legt til keimbætis, ekki heldur leyfði hann vinninu nokkurn tíma á matborð sitt.

„Heyrðir þú nokkurn tíma þann á- kærða tala um herra Manton við ungfrú Manton?“

Hinn dyggi þjónn lét brúnir síga við þessa spurningu. Honum kom til hugar að með henni væri sér skipað að opinbera leyndarmál húsbænda sinna, mótmælti hann því spurningunni, og enn fremur skoðaði hann það sem móðgun fyrir sig, þar sem með því væri gefið í skyn að hann hefði staðið á hleri. Samt svaraði hann:

„Ég heyrði ungfrú Manton segja við hann: „Ég óttast að reiðiorð Roberts til þín og óvinátta ykkar verði útlögð sem ákæran á þig“.

„Hvað annað heyrðir þú í samræðu þeirra“.

„Þau töluðu um grunsemi sem gæti fall- ið á Dr. Oswald. Ég gat ekki heyrt alt sem þau töluðu um það, en hann lét ekki í

ljósi neinn ótta yfir því. En látbragð hans var þverðfugt við orð hans“.

„Athugaðir þú nokkra breytingu á geðmunum herra Mantons á mánaðar tímabili áður en hann hvarf?“

„Já. Ég tók eftir því“.

„Lýstu þeirri breytingu ef þú getur“.

„Hann kom til máltíðar hveld eitt, og sá ég að hann var í ákafri geðshræringu út af einhverju. Þegar hann og ungfrú Manton höfðu lokið máltíð, þá gengu þau inn í lestrarstofuna, og þegar hún kom út þaðan aftur. sá ég að hún hafði grátið. Ætíð eftir það var hann oft í illu skapi og áhyggjufullur“.

„Hvenær sást þú síðast líkama húsbónda þíns?“

„Í familsu grafhvelvingunni í kirkjugarðinum“.

Svo hoetti Crisp að spyrja og Hook tók við vitninu.

„Mer hefir skilist þú telja herra Manton ágætan húsbónda“.

„Vissulega var hann það. Hann var sá bezti húsbóndi við hjú sín, sem ég hef þekt. Og hans jafningi finst ekki.“

„Kom Dr. Oswald oft í hús ykkar?“

„Hann kom nokkuð oft“.

„Eftir hverjum spurði hann vanalega?“

„Eftir ungfrú Manton.

Það heyrðist ys og pys um allan dómsalinn við þetta svar. Nú fór fólkinu að verða hjóst, hverja orsök læknirinn hafði haft til þess að fremja þennan voða glæp Allra augu stöðu nú á fangann, sem sat fast hjá herra Hook. Hann roðnaði um leið og hann hvíslaði einhverju í eyra lögmannsins. Herra Easy þóttist viss um að hann væri að þagga niður í lögmanni sínum.

„Hvernig var framkoma herra Mantons gagnvart Dr. Oswald?“

„Ætíð vingiarnleg, herra. Hann breytti mjög kurteislega við hann“.

„Kom Dr. Oswald að finna ungfrú Manton upp að þeim tíma, er hann var handtekinn?“

„Hann kom einusinni eftir hvarf bróður hennar. Síðan hefir hann ekki komið í húsið“.

„Hve lengi voru þau Manton og systir hans í lestrarstofunni á þeim tíma sem þú gast um?“

„Eitthvað nálægt klukkustund“.

„Mr. Jenks. Veist þú af nokkrum sem mundi líklegur til þess að gera herra Man-

ton skaða, eða af nokkrum, sem hafði hót-
að honum illu á nokkurn hátt?"

„Ég get ekki sagt að svo sé. Ég hef
aldrei heyrt nokkurn mann segja neitt á
móti honum, og ég hélt ætíð að hann setti
engan óvin í heiminum“.

„Æ!“ kallaði herra Hartz, og Gripp
laut fram á borðið og hvesti augun á gamla
Jenks. Það létti yfir svip læknisins við
þetta og allur áhyggju og sorgarblær hvarf
af andliti hans sem snöggvast.

„Þú segir að maður hafi komið að hús-
inu. Hver var það?"

„Ég þekti hann ekki“.

„Hvað var það í fari hans, sem kom þér
til að setja hann í samband við hvarf hra
Mantons?"

„Hann hafði hvít augu“.

„Hvít augu? Það er einkennilegt. Gerðu
svo vel að lýsa honum nákvæmar“.

„Hárið var dökkjarpt, litur augnabrúna
nokkuð ljósari, laglega vaxinn og í svört-
um fötum“.

„Hve stór var hann?"

„Á vöxt við Dr. Oswald“.

Herra Crisp stóð upp og mótmælti spurn-
ingar-aðferð herra Hooks, sem hann kvað
ekki vera reglum samkvæma.

Goodall dómari kvaðst ekki sjá að neitt væri athugavert við aðferðina og auk þess hefði vitnið svo gott sem jatað að þessi ókunnugi maður væri fanginn. Hann hvað því vitnaleiðsluna mega halda áfram.

Svör húsumsjónarmannsins við frekari spurningum lögmannsins, sýndu að hann hélt fast við fyrri framburð sinn um komu þessa ókunna manns, og um spurningar hans.

Hann kvað útlit manns þessa hafa verið svo einkennilegt að hann gæti ekki gleymt honum, og að hann hefði sætíð stöðan grunað hann um að hafa verið á einhvern hátt valdandi hvarfi og dauða húsbónda síns.

Herra Hook endur yfirheirði vitnið í langan tíma og spurði nákvæmlega um breytingu þá er orðið hafði á vináttu þeirra, Robert Manton's og systir hans, og Oswald lækni, og framkomu þeirra gagnvart hvort öðru eftir það. En fékk enga nýja upplýsingu er hefði nokkur breytileg áhrif á málið.

“Þér er að ganga betur, Hook,” sagði herra Gripp, um leið og félagi hans hallaði sér aftur á-bak í sæti sitt. og Jenks steig niður úr vitnastókunni.

“Sanngjarn maður og hreinskilinn, þessi Jenks. Ég óttast að hann mundi bera harðlega vitni á móti okkar hlið. En saga hans um þennan hvíteygða ókunna mann, létti skuggunum ótrúlega mikið, þó ég reindar ekki byggist við að hann mundi bera sökina á skjólstæðing okkar.”

“Það var einmitt þyrnirinn í rósinni,” svaraði Gripp.

Herra Harts sat í þungum þönkum, og það vottaði fyrir brosi á vörum hans.

Robt Wilson var þar næst yfirheyrður. Hann var gáfulegur, snyrtilega búinn unglingur, á að gíska 16 ára gamall.

Herra Gripp bar fram þessar spurningar:

“Þektir þú Julian Oswald læknir.”

“Já, herra, hann situr þarna,” benti um leið á fangann.

“Manstu eftir að hafa verið sendur með skeyti frá húsbónda þínum til John Boyle?”

“Já, herra.”

“Segðu dóminum hvar skrifstofa John Boyle's er, og hvað þú heirðir, ef nokkuð, á leið þinni þangað.”

“Skrifstofa herra Boyl's er í sömu byggyngu og skrifstofa herra Manton's, og

beint uppyfir henni. Það var fáum mínútum fyrir kl. 8. þann dag.”

“Hvaða dag?”

“Þann 25. apríl, það kveld sendi herra Kow mig með orðsendingu til herra Boyle og þegar ég gekk fram hjá dyrunum á skrifstofu herra Mantons, þá heyrði ég mannamál þar inni. Alt var hljótt í byggingunni og ég heyrði einhvern á skrifstofu Mantons segja: “Þú ert að reyna að hræða mig!” Það var eitthvað það í málrómnunum, sem kom mér til að stanza og hlusta. Bráðlega heyrði ég sagt í samamálrómi: “Þú munt sjá eftir þessu stundarverk,” og litlu þar á eftir heyrði ég sagt: “Ég jafna þetta á þér.” Ég hafði þegar tafið of lengi, svo ég flýtti mér upp á loftið.”

“Sástu nokkuð frammi fyrir útidyrum byggingarinnar?”

“Ég sá þar vagn og hest.”

“Var hesturinn bundinn við hring?”

“Nei, herra, það var við hann ól og járnþungi.”

Herra Crisp eyddi allmiklum tíma til þess að útskýra framburð Wilsons og tókst honum að vekja sérstakt athygli kviðdómendanna á ýmsum atriðum, sem var auðséð

á því, að þeir gutu hornauga hver til annars við og við. Herra Hartz sýndi þekkingu sína á lögum með því að andmæla ýmsum spurningum, og sem dómarrinn samsinti með honum. Herra Easy leit ánægjulega til herra Gripp um leið og dómsmálasóknarrinn endaði yfirheyrslu sína.

“Þeir eru farnir að skjóta nokkru nær, Gripp,” sagði Hartz brosandi, rétt eins og framburður vitnisins hefði verið allur í vil hans hlið.

“Þeir eru búnir að ná betra skotmáli, held ég, en samt eru þetta alt smákúlur enn þá,” svaraði félagi hans, um leið og hann leit til kviðdómendanna, til þess að reyna að komast að, hver áhrif málið hefði á þá.

Herra Hook tók við þar sem vitnið enti við framburð sinn og reyndi að þvæla unga Wilson með öllu móti. En það kom brátt í ljós, að vitnið hafði hvergi talað af sér, og hvergi skeikaði honum frá því, sem hann hafði áður sagt. Afleiðingin meðal áheyrenda af framburði hans var, að margir litu illa til læknisins, og sá grunur jókst, að hann mundi fundinn sekur.

“Ef Oswald læknir skyldi segja: “Þú ert að reyna að hræða mig!” gætir þú þá sagt, hvort það væri hans mál-

rómur, sem þú heyrðir um kveldið inn á skrifstofu Mantons?"

"Það má vera að ég gæti það."

"Þá sagði herra Hook fanganum að standa upp og segja hin áminstu orð, og gerði fanginn það í skýrum róm.

"Er þetta sami málrómurinn?"

"Ég held ekki, að þetta sé sami rómurinn, en nokkuð er það líkt honum."

Herra Crisp brosti.

Þegar lögmenn verjandans höfðu lokið yfirheyrslu sinni, þá kallaði Crisp á herra Kow, sem bar það fram, að Wilson hefði getið um það sem hann hafði heyrt um kveldið á skrifstofu Mantons. Herra Hook tók ekki upp langan tíma til enduryfirheyrslu.

Herra Boyle sór einnig það sama, og staðfesti það, sem Wilson hafði borið í réttinum.

Þegar hér var komið sögunni, var matmálstími kominn og réttarhaldinu var því frestað. Goodall dómari sendi kvíðdómendurna, undir umsjón gæzlumanns, niður á Royal hótél, eftir að hafa tekið þeim vara fyrir að minnast nokkuð á málið við nokkurn út í frá, eins og lögin fyrirskipa.

"Jæja, Gripp," sagði Hartz, "hvert er

álit þitt á málinu, eins og lögmaður hins opinbera hefir lagt það fram?"

"Ég hef ekki skapað mér neina skoðun um málið enn, það er ekki kominn tími til þess," svaraði hinn.

Svo fóru þeir báðir út úr dómsalnum eftir að hafa hughreyst skjólstæðing sinn. En um kveldið höfðu þeir langt samtál um málið á skrifstofu sinni.

21. KAPITULI.

Ráðvandlega á þeirri stundu, sem réttarhaldið átti að byrja, kom herra Hartz brosandi gegnum mannþröngina, og vatt sér inn að lögfræðinga borðinu. Hann hneigði sig fyrir ýmsum kunningjum sínum á leiðinni inn í dómsalinn. Þeir Hook og Gripp komu stundu síðar, og á eftir þeim komu þeir herra Crisp og Easy, hjálparmaður hans.

"Hve löngum tíma býst þú við að verja í vitnaleiðslu þína, herra Crisp?" spurði Hartz um leið og hann leit á herra Easy, sem skinaði um allan réttarsalinn.

“Það er mér ómögulegt að segja að svo stöddu, en ég ætla mér að flýta málinu svo sem mér er unt.”

“Það er ágætt veður í dag, það á sérlega vel við mig,” sagði Hartz léttúðarlega.

Herra Crisp starði á hann eins og hann vildi lesa út úr andliti hans, hvort nokkur óvænt uppgötvun væri í huga hans.

“Ég hafði ekki veitt því eftirtekt, herra Hartz. Satt að segja hefi ég átt svo annríkt, að ég hefi ekki haft tíma til að athuga hvort sólin hefir skinið eða falist bak við skýin.”

“Menn vinna stundum meira en heilsu. samlegt er fyrir þá. Ég hefi þá reglu, að éta þrjár góðar máltíðir á degi hverjum og vinna aldrei á kveldin og að sofa í minsta lagi 9 klukkutíma á sólarhring í rúmgóðu og loftgóðu herbergi.”

“Mjög góð regla, ágæt regla, vissulega. En ég fæ engan tíma til þess að njóta þessarar væðar,” svaraði dómsmála lögsóknarinn.

“Ég ræð yður til að hætta að strita svona fram í dauðann, bróðir Crisp, þér ættuð ekki að láta það viðgangast. Þér lifið leng-

ur með því móti, og það sem þér gerið, verður settið betur gert."

"Haldið þér það?" spurði hr. Crisp.

"Vissulega held ég það. Ég er viss um það."

Í þessari svipan var Oswald lækniur leiddur inn í réttarsalinn, og orsakaði það talsverðan ys meðal áhorfendanna, sérstaklega þeirra, er ekki höfðu séð hann daginn áður. Útlit hans var óbreytt frá því, sem verið hafði.

Herra Hook tók hann strax hljóðskafi, eftir að hafa heilsað honum mjög vingjarnlega. Hinir lögmenn hans heilsuðu honum einnig með handabandi og herra Hartz leit um leið þrosandi til kviðdómendanna.

Meðan á þessu stóð gengu kviðdómendur til sæta sinna, og dómariinn gekk einnig til sætis síns.

"Haldið þér áfram, herra Crisp, með vitnaleiðsluna." sagði dómariinn.

Þá var leiddur fram Leonard Moran og vann eið. Hann var maður hár og grannvaxinn, á að gizka miðaldra, og bar á sér blæ lærdóms og þekkingar; hann var skólakennari, en hafði orðið að hætta því starfi sökum heilsuþrests.

"Hvar voruð þér að kveldi þess 25. apríl sl.?" spurði Crisp.

"Hér í borginni."

"Hvað gerðuð þér það kveld?"

"Ég gekk út í borgina eftir kveldverð með kunningja mínum."

"Hver var sá kunningi?"

"Gorman Leeds."

"Hvert fóruð þér með honum?"

"Við fórum niður í bæ á strætisvagni. Við fórum út úr vagninum við Randolph götu og gengum austur að Dearborn stræti og svo suður eftir því að vestanverðu.

"Var hjart eða dimt uppi yfir?"

"Heiðskírt loft og ánægjulegt veður. Það var svo hjart, að maður gat séð langt út frá sér."

"Þekkið þér Julian Oswald?"

"Ég þekki hann."

"Og einnig Robert Manton?"

"Já, herra."

"Sáuð þér annanhvorn þeirra eða báða það kveld?"

"Ég sá þá báða, herra."

"Og hvað var það, sem þér sáuð?"

"Við Leeds höfðum gengið svo sem hálfa leið milli Randolph og Washington stræta á Dearborn stræti, þegar ég tók eftir

tveimur mönnum, sem voru að hjálpa þeim þriðja niður stiga frá byggingu einni. Í fyrstu þekti ég ekki mennina og hélt þeir væru að hjálpa drukknnum félaga sínum, en svo þekti ég manninn, sem hinir tveir voru að hjálpa. Það var Robert Manton og annar hinna var Oswald læknir."

Það mátti heyra andvörp áheyrendanna um allan réttarsálinn, sem bar vott um undrun þeirra og viðbjóð, þegar vitnið bar þetta fram. Herra Gripp lét brúnir síga, rétt eins og hann væri að skrifa eitthvað á minnisb'að sitt, sem honum væri ógeðfelt að hugsa um. En svipur herra Hartz bar þess vott, að hann teldi þennan vitnisburð mjög þýðingarlitinn. Herra Hook gaut hornauga yfir til kviðadómendanna til að athuga hver áhrif þetta hefði haft á þá.

"Hver var þriðji maðurinn?"

"Ég veit það ekki, hann var mér ókunnur."

"Hvernig leit herra Manton út?"

"Hann var annaðhvort drukinn eða veikur. Ég sá að hann var fólur í andliti, og að höfuð hans veltist aflaust út á hliðarnar. Hjálparmenn hans urðu að bera hann milli sín."

"Hvað var gert við herra Manton?"

ROBERT MANTON

“Þeir létu hann upp í kerru, sem stóð við húsdýrnar, og svo keyrðu þeir í burtu og sá ókunni keyrði hestinn.”

“Hvert fórst þú þá?”

“Við entum göngu okkar og höldum heim.”

Herra Easy horfði með sigrihrósandi svip yfir til Gripps, en sá herra lét sig það engu varða en fletti minnisblöðum sínum í ákefð og lagaði með ritblýi sínu ýmsa stafi, er honum þóttu ekki nægilega skýrir. Þegar herra Crisp hafði lokið spurningum sínum, þá tók herra Hartz að spyrja vitnið.

“Hve lengi hafði þér kent á skólum, herra Moran?”

“Tuttugu ár.”

“Þér munuð vera sannur fræðimaður og hafa lagt yður niður við hinar ýmsu vísindagreinar?”

“Já, herra, ég hefi lagt mig alúðlega eftir vísindalegri þekkingu.”

“Iðni yðar við þenna lestur hefir bak- að yður heilsutjón, eða er ekki svo?”

“Jú, það er svo, ég er nú undir lækningu við taugaveiklan, sem afleiðing af of miklum setum við lestur.”

“Nú, herra Móran. Þér munuð vera við því búinn að sverja, að þér hafið ekki

getað tekið feil á því, að þér hafið séð Oswald læknir að kveldi þess 25. apríl sl.?"

"Það getur verið, að mér hafi missýnst það, herra."

"Herra Gripp leit upp og gaut augunum yfi til herra Easy, sem sat brúnaþungur og horfði út um gluggann, en var að öðru leyti hinn rólegasti."

"Sáuð þér framan í andlit þess manns, er þér hélduð vera Oswald læknir?"

"Nei, herra."

"Hvernig fóruð þér þá að halda að það væri hann?"

"Ég sá á hliðina á andliti hans og mér datt strax í hug, að það væri læknirinn."

"En þér getið nú ekki svarið fyrir réttinum, að það hafi verið hann?"

"Ég er ekki viss um það, en ég áleit að svo hefði verið, og held það enn."

Herra Hartz framsetti spurningar sínar með mestu lipurð og á vingjarnlegasta hátt. Hsnn brosti við sérhverju svari, er vitnið gaf. Lögmaðurinn fór fljótlega yfir allt það, er vitnið áður hafði sagt, og enti með því að hafa kamið því inn í meðvitund áheyrendanna, að vitnið misminti svo um hin ýmsu atriði, að ekki væri neinar reiður að henda á því, sem hann segði.

Herra Crisp reyndi til að lagfæra þetta, en tókst það með engu móti.

Næsta vitni var Gorman Leeds. Það var stór og þettvaxinn maður, nokkrum árum yngri en herra Moran. Hann verzlaði með kústastra og hafði búð sína á Kinzie stræti.

Til svars upp á spurningu Crisp lögmanns kvaðst vitnið hafa farið á strætisvagni niður í bæ, og bar honum yfirleitt saman við sögu Morans.

“Hve langt voruð þér og herra Moran frá dyrunum á byggingunni, þegar þessir þrír menn komu út þaðan og fóru upp í vagninn?”

“Það gat ekki hafa verið yfir 25 fet.”

“Í hvaða ástandi var herra Manton þá?”

“Hann var gersamlega ósjálfbjarga, svo að hann hefði eflaust dottið á götuna, ef mennirnir hefðu ekki stutt hann.”

“Vitið þér hvað orsakaði þetta magnleysi?”

Vitnið leit ósjálfrátt yfir til Oswalds læknis, sem ekki tók augun af vitnastúkunni, með undrunarsvip á andlitinu. Kviðdómendur horfðu allir sem einn maður á læknið.

“Nei, herra, ég veit það ekki.”

Herra Crisp spurði nákvæmlega um öll smá atriði viðvskjandi ferðalagi þeirra félaga og bætti með því talsvert úr misfelli þeim, sem orðið höfðu á framburði herra Mórans. Næst spurði herra Hartz vitnið:

“Herra Leeds, hvenær kynti-t þú fyrst Oswald lækni?”

“Fyrir hér um ári síðan.”

“Þú ert algerlega viss um, að þú sást Oswald lækni og annan mann á þessu umtalaða kveldi láta Robert Manton upp í vagn, og að þú þektir ekki þriðja manninn, og að herra Manton var ekki fær um að ganga?”

“Ég er alveg viss um það, herra.”

Þessi kæni lögmaður reyndi á allar lundir að þvæla vitnið, bæði með því að reyna minni hans og komast eftir hvernig hann færi að vera viss um að allt hefði verið eins og hann segði, en gat ekki hagg-að fyrri framburði vitnisins í einu einasta atriði.

Þetta hafði auðsjáanlega áhrif á kvið-dómendurna, sem allir hlustuðu með athygli og mesta alyðrusvip á framburð vitnisins. Það voru margir meðal áheyrenda

sem létu þá skoðun í ljósi, að þetta vitni hefði án als efa sannað næveru fangans á þeim stað, sem Manton lögmaður var síðast séður, og margar konur gutu meðaumkunar augnaráði til læknisins, þar sem hann sat sem steini lostinn í fangakrónni.

“Nú hefir þú náð góðum tókum, herra Crisp,” hvíslaði Easy að lögmanninum, sem svaraði með ánægjubrosi um leið og hann sagði:

“Við höfum sannað kviðdómendunum, að læknirinn var með Manton lögmanni sama kveldið, sem hann hvarf, og það er aðalatriðið í málinu.”

Herra Hartz spurði með meztu rólegheitum Gripp að því, hvort hann hefði tekið niður á minnisblöð sín allan framburðinn.

“Að mestu leyti,” svaraði Gripp.

“Mér virðist þeir nú skilja afstöðu vora algerlega eftir þessu síðasta skoti að dæma. Eða hvað heldur þú, Gripp?”

“Ég hefi samkyns grun,” svaraði hinn.

“Það er áreiðanlegt, Gripp, áreiðanlegt,” sagði Hartz.

Crisp lögmaður kallaði næst á spæjarann. Allir í dómsalnum teygðu sig sem mest þeir gátu, til að sjá þennan mann,

sem hafði unnið að því, að rekja spor allra þeirra, er við málið voru riðnir, og að koma Oswald læknir í hið núverandi eymdarástand hans. Allir biðu með óþreyju eftir að fá að heyra hann lýsa aðferð þeirri, er hann hafði beitt til þess að komast fyrir það, hver glæpinn hafði unnið, og þegar hann tók sér sæti í vitnastúkunni og snéri sér að lögmannaborðinu, þá varð dauðapögn í salnum og allra augu störfu á hann.

“Hann lítur ekki út fyrir að vera spæjari,” hvíslaði ein kona að annari, sem sat í fremstu stólaröð aftan við lögmennina.

“Nei, vissulega hefir hann ekki þessleiðis útlit. Ég hef alt af haft þá skoðun, að spæjarar hefðu augu, sem bæru það með sér að þeir gætu séð gegn um holt og hæðir, og svo er hann svo kornungur, að mér finst ómögulegt að hann hafi verið viðriðinn öll þau æfintýri, sem blöðin skýra frá.”

Þessi dagur, með öllum hans viðburðum og æfintýrum, ánægju og eymd, von og ótta, var að kveldi kominn. Og þó nú væri orðið framorðið, þá voru eins margir áheyrendur viðstaddir þetta réttarhald eins og verið höfðu þar um morguninn. Eftirmiðdags útgáfa dagblaðanna flutti ljósar fréttir af þess dags réttarhaldi og með

myndum, og margir í salnum höfðu blöðin með sér. Eftir því sem böndin bárust meir og meir að fanganum, eftir því óx aðsóknin við rættarhaldið og fólkið varð æ sólgnað í að seðja forvitni sína að sjá hann. Þegar rættarhaldinu var frestað, þá fór Julian Oswald í fangaklefa sinn, og skein vonarglampi úr augum hans. Hann hélt á blómi í hendinni. Hann vissi frá hverjum það hafði komið.

22. KAPITULI.

Priðji dagur þessa rættarhalds byrjaði með enn meiri aðsókn enn áður. Kappið milli tveggja flokka af hinum frægustu lögfræðingum jók einnig forvitni manna í að sjá og heyra allt sem fram færi við rættarhaldið.

Herra Hartz virtist vera öruggur og svipur hans lýsti því, að hann teldi skjólstaðing sinn í engri hættu. Það sama var að sjá á félögum hans, og svo virtist svipur fangans lýsa því, að hann hefði frá ein-

hverri óþektri uppþrettu drukkið í sig von og kjark og rósemi, því yfirbragð hans var miklu glaðlegra en daginn áður.

Herra Crisp, sem þekti spæjarann vel, brosti glaðlega um leið og hann ávarpaði hann:

“Þú heitir Fenton Chase og ert spæjari, trúi ég?”

“Já, herra.”

“Segðu réttinum hvenær og hvernig þú fyrst varst bendlaður við þetta mál.”

“Ég fékk orðsending þann 26. apríl frá ungfrú Ora Manton um að leita uppi bróðir hennar.”

“Þú heimsóttir hana og ræddir málið við hana?”

“Ég gerði það, og hóf svo strax leitina eftir herra Manton.”

“Hvað sástu þar sem vakti athygli þitt?”

Spæjarinn skýrði því næst frá ferð sinni á skrifstofu Mantons og að hann hefði fundið þar ýmsa hluti, er hann tilgreindi. Hann lýsti nákvæmlega öllum húsögnum, er þar voru inni og hvernig þeim var niðurraðað, og hverjar hugsanir og grun hvað eina vakti í huga hans.

“Hvað fanst þá þar?”

“Kvennmanns hanzka, læknissprautu, stykkj af plástri og skyrtuhnappa, og enn-fremur bréf.”

“Eru þetta hlutirnir, sem þú fanst?”

Ríkislögsóknarinn benti á hrúgu af hlutum, sem lágu þar á borðinu og meðal hverra eitt læknishulstur var mjög eftir-tektavert. Herra Hartz bað leyfis um að mega skoða þessa hluti, og var honum veitt það. Julian Oswald hallaði sér fram til að sjá hluti þessa. En svo brá honum við, er hann hafði séð þá, að hann rak upp lágt hljóð og varð náfötlur í andliti.

Herra Easy hafði stöðugt augun á Oswald lækni og lögmönnum hans, og kvið-dómendurnir horfðu ýmist á vitnið eða fangann.

Herra Hartz opnaði hulstrið og athugaði það nákvæmlega, en ekki var að sjá, að hann teldi það þýðingarmikið. Hann hvíslaði einhverju að herra Hook, sem svaraði hljóðlega. Herra Hartz rétti bros-andi þessa hluti að herra Crisp, með and-litssvip og augnaráði, sem ljóðlega sýndi, að hann áleit hlutina þýðingarlaus vitni móti skjólatæðing sínum.

“Gerið svo vel, herra Chase, að skýra frá starfi yðar í sambandi við þetta mál.”

Spæjarinn skýrði síðan nákvæmlega frá öllum sínum gerðum, til þess að leita uppi hver sá seki væri. Herra Hartz hafði oft á móti staðhæfingum og framburði spæjarans, en herra Crisp varði hann, og féll úrskurður dómarans ýmsum í vil. Allar mótbárur Hartz móti framburði vitnisins voru samþyktaðar af herra Hook, svo herra Crisp mátti hafa sig allan við, að verja vitnið.

Allir í dómsalnum ræddu sín á milli um þessa viðureign lögmanna.

Þegar spæjarinn lýsti því, er fanginn kveykti eldinn á skrifstofu sinni, og að hann síðar hefði fundið skyrtuhnappinn hans í öskunni, og að sá hnappur væri sams konar og hnappurinn, sem hann fann á skrifstofu Mantons, þá var auðséð að þetta hafði mikil áhrif á kviðdómendurna.

“Fórst þú til Benton Harbor í þessum erindum?”

“Ég fór þangað og fann þar fyrstu til kynningu um, hvar líkami Robert Mantons væri niðurkominn.”

Allar spurningar herra Crisp voru settar fram í þeim sýnilega tilgangi að hafa áhrif á kviðdómendurna, og þegar hann hafði lokið spurningum sínum, þá hafði hann

leitt í ljós öll atriði, smá og stór, er lutu að því að festa glæp þennan við fangann. Svo lagði hann fram knappinn, plásturinn og hulstrið sem málgögn og voru þau þrátt fyrir öflug andmæli þeirra Hartz og Hooks, fengin kviðdómendunum til skoðunar. Dómsmálasóknarinn leiddi athygli þeirra að því, að nafnið Oswald á hulstrinu væri nær því afmáð og einnig að stafirnir á skyrtnöppunum bæru hans nafn.

Ánægjusvip brá yfir andlitið á Easy lögmanni, þegar hann sá, hve nákvæmlega kviðdómendurnir athuguðu þessa hluti og réttu þá hver til annars. Svo hvesti hann augun á herra Gripp, sem sat rólegur, alvarlegur og sýnilega laus við það, að veita því nokkra eftirtekt, sem fram fór. En svipir allra kviðdómendanna lýstu því, að frá þeim ætti Oswald læknir engrar vægðar að vænta.

“Nú hafa þeir kastað nokkrum stórskotum í tjaldbúðir vorar, Gripp,” sagði Hartz.

“Ég finn það glögt, og er við því búinn að þola meira,” svaraði Gripp.

“Náttúrlega,” svaraði Hartz, “það er bezt að búast við meiðslum, jafnvel þó maður vænti lífs.” Svo hallaði hann sér áfram

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

5.0

5.6

6.3

7.1

8.0

9.0

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

10

11

12.5

14

16

18

20

22.5

25

28

32

36

40

45

50

56

63

71

80

90

og hvíslaði þessu að herra Hook: "Heldur þú ekki, að við ættum að flýta yfirheyrslu spæjarans?"

Þó það væri vitanlegt, að Hartz var forvið, er hann sá hnappana og hulstrið með þessum stöfum, sem sögðu söguna ljósar, en nokkurt vitni hefði getað gert, þá lét hann ekki á sér sjá, að hann álti þetta hafa nokkra þýðingu fyrir málstað læknisins, og sama gerði hinn slægi Hook.

Herra Hook endur-yfirheyrði spæjararann, og tókst að koma máli sínu svo fyrir að ætla mátti, að vitnisburður hans væri miklu léttvægari, en áður virtist vera. En Hartz brosti blöðlega framan í kviðdómendurna, hvenær sem félaga hans tókst að minka áhrifin af fyrra framburði spæjarans. Meðal annara spurninga voru þessar:

"Þektir þú aldrei manninn með hvítu augun?"

"Nei, herra?"

"Líktist hann nokkrum, sem þú þekkir?"

"Já, herra."

"Hver er sá maður?"

"Oswald læknir, fanginn."

Þessi fljótu, ákveðnu svör spæjarans komu áhorfenduum í geðshræringar. Hin-

ar leyndardómsfullu hreyfingar þessa ein-kennilega manns með hvítu augun, gátu ekki orðið skýrðar á annan hátt, en að hann væri sjálfur fanginn.

Að lokum var yfirheyrzlu spæjarins lokið, og herra Crisp kallaði á Charles B. Newton læknir. Þessi maður var alvarlegur og um fertugs aldur.

“Nú munum við mega búast við sprengikúlu,” sagði Hartz við Gripp.

“Mig skildi ekki undra það,” var svarið.

Eftir að Crisp hafði spurt hinna vana-legu spurninga um nafn, heimili og lífsstöðu, spurði hann:

“Þér eruð höfundur að bók um ‘Eitur og gagnlyf’?”

“Já, herra.”

“Fenguð þér efni frá Fenton Chase til skoðunar, og ef svo, hvað funduð þér það vera?”

“Ég fékk litla sprautu frá herra Chase þann 26. apríl sl., sem hafði í sér lítið eitt af grasaeitri.” Svo tók hann að lýsa því.

“Hvaða eiturtegund funduð þér það að vera?”

“Acephalique.”

“Er þetta sprautan og hulstrið, sem herra Chase fékk yður?”

Vitnið skoðaði hlutina og svaraði svo:

“Já, herra!”

“Ef ofur litlu af þessu efni væri sprautað inn í æðar manns, hverjar yrðu þá afleiðingarnar?”

“Voðaleg kramípaslög og stríðleiki og stóðar skemd heilatauganna, sem orsakar dauða.”

Kviðdómendurnir og allir, sem viðstaddir voru, hlustuðu með mestu athygli á framburð þennan.

“Hafið þér gert tilraunir með þessu eitri?”

“Ég hefi gefið ýmsum skepum það, til þess að athuga verkanir þess, og í öllum tilfellum hefir mér reynst það að vera eins og ég hefi lýst því.”

“Hvernig lítur sá líkami út eftir dauðann, sem drepinn er með þessu eitri?”

“Hann er stífur og voðalega kraminn.”

“Hafið þér skoðað líkið, sem menn hafa kannast við sem lík Robert Mantons, og ef svo, hvers urðuð þér varir?”

“Ég skoðaði þetta lík og fann að það bar öll þau einkenni, að maðurinn hefði verið drepinn með Acephalique.”

Meðan Newton lækni var að gefa vitnisburð sinn, sat Oswald lækni hreyfingarlaus. En í stað þess, að hann var áður föllur, varð hann nú sótraður í framan, og töldu margir það vott um samvizku bit. En þó bar útlit hans þess ekki vott, að hann væri sekur. Hann leit aldrei undan þegar kviðdómendurnir horfðu á hann, né lét sér bregða, þó vitnaleiðslan gengi á móti honum. Það skein göfgi og sjálfstæði út úr öllum hans hreyfingum, sem áhorfendunum geðjaðist að. Hann veitti öllu hið nákvæmasta athygli og var jafnan viðbúinn að ráðleggja verjendum sínum hvað gera skyldi, og að gefa þeim nauðsynlegar upplýsingar.

Herra Hook fór nákvæmlega yfir framburð vitnisins, og reyndi á allar lundir til að fá lækniinn til að gera sem minnst úr þeim atriðum, sem mest voru móttæð Dr. Oswald. En hann vann sér lítið í hag með því, þar eð vitnið stóð nákvæmlega við framburð sinn. Hann reyndi að sýna kviðdómendunum, að lækniinn þekti ekki eitrefni það, sem um var að ræða, og að hann skildi ekki verkanir þess. En að stöðustu varð hann að hætta við þetta, án þess að

hafa getað áunnið það, sem hann óskaði að gera.

Næsta vitni var John L. Pearce, læknir, meðlimur ýmsra læknisfélaga og langvarandi praktíserandi læknir. Hann mentaðist hér í landi, en hafði ferðast um mörg lönd og var orðinn frægur fyrir sína læknisfræðislegu þekkingu.

Herra Crisp yfirheyrði hann um ýmis konar eiturefni og fékk með því móti lýsingu á eðli og áhrifum eiturtegundarinnar, á þessa leið.

“Gerð svo vel að segja réttinum hvernig eitur þetta er fengið.”

“Innbyggjarnir safna blómstrunum af *Acephalique* jurtinni á vissum árstíðum og bleyta þar í vatni, sem hefir verið hreinsað svo sem best má verða. Lögurinn er því næst ríður og svo látinn gufa upp og gruggið, sem eftir verður, er ljósgult að lit og kvoðukent. Svo er þetta malað og hrært saman við þurt blóð úr vissri tegund af höggormi. Síðan er þessi samsteypa hrærð saman við tvöfalda vigt sína í vatni, og þá verður lögurinn ljósgrænn að lit, og þá er það nefnt “*Acephelique*.”

Herra Crisp bað því næst vitnið að lýsa áhrifum eitursins, er því væri spýtt inn

í æðar manns. Og lýsiag hans á þessu var algerlega samkvæm því, er Newton læknir hafði sagt um það.

“Skoðuðuð þér líkama Robert Mantons?”

“Já, og hafði við skoðunina hjálplækna Anna Forde, Lymann og Tenney.”

“Funduð þér vott þess eiturs, sem þér hafið lýst?”

“Ég fann ekkert af eitrinu, en líkaminn bar á sér mörg einkenni þess, að maðurinn hefði dáið af þess kyns eitri.”

“Hve lengi lifir fólk eftir að vera eitrad með þessu?”

“Það er mjög mismunandi. Það kemur oft fyrir, að menn lifa marga mánuði og stundum getur liðið allt að ári.”

“Er mögulegt fyrir þann að ná heilsu aftur, sem eitt sinn hefir fengið eitur þetta inn í æðar sínar?”

“Ég hef aldrei vitað til né heyrt getið um, að nokkrum hafi batnað af þeim sjúkdómi?”

Herra Hook fór nú að spyrja vitnið og reyndi að fá hann til að kanast við, að hinn látni hefði getað dáið ar einhverju öðru en “acephalique,” og játaði vitnið að blóðkerfin, heilinn og mænan gætu orðið

undirorpin þeim sömu einkennum, er hann hafði lýst í hinum látna, sem afleiðing af sameinuðum tilfærðum sjúkdómum, en að stríðleiki líkamans og kröm holdsins gæti að eins orsakast af slíku eitri, er hann hefði lýst, og að alt útlit líkama þess, er hann hefði skoðað, gæti að eins orðið fyrir verk-anir þessa eina eiturs. Og við þetta svar varð lögmaðurinn að sætta sig

Næst var Forde læknir kallaður og skýrði hann frá því, að hann hefði ásamt áðurnefndum læknum hjálpað við líkskoð-un þá, sem um var að ræða, og gaf það sem álit sitt, að dauðinn hefði orsakast af þessu eitri.

Lyman læknir bar líkan vitnisburð.

Meðan stóð á yfirheyrzlu læknanna sat fanginn fast hjá herra Hook og leiðbeindi lögmanninum í spurningum hans.

“Jæja, hvernig lýst þér nú á útlitið Hartz,” spurði herra Gripp, er vitnaleiðslu læknanna var lokið.

“Mér sýnist vinur vor Easy líta út eins og hann héldi að hann hefði málið allt í hendi sér,” svaraði hann um leið og hann leit yfir til kviðdómendanna.

“Það er ætíð óþægilegt að þurfa að

enduryfirheyra lærða menn í þeirra sérfræðigreinum," sagði Gripp.

"Vinur vor Hook hefir betri þekkingu á því en við hinir," svaraði Hartz kýmileitur.

Viðræður lögfræðinga verjandans virtust alvarlegar, svo að þeir sem ekki heyrðu mál þeirra, töldu víst, að þeir væru í alvarlegum umræðum um málið. En þeir, sem þektu þessa menn, vissu vel að þeir gáfu sér nægan tíma til að spauga hver við annan, þó þeir legðu alla áherzlu á að fá skjólstæðing sinn fríkendan.

"Haldið áfram með réttarhaldið, herrar mínir," sagði Goodall dómari.

Herra Crisp, sem hafði verið að tala við Fenton Chase, kallaði þá R. A. Steele það hann að segja réttinum, hvar hann þi fyrst séð þessi fót, um leið og hann benti á fötin, sem lágu á borðinu.

"Ég fann þau á líkamanum, sem mér var sendur til greftrunar frá Benton Harbor, og ég skoðaði þau þá."

"Fanst þú nokkuð í þeim, og ef svo, hvað var það?"

"Í treyjuvasanum fann ég bréf og skjöl sem tilheyrðu Robert Manton."

Herra Crisp fékk þá vitninu bréfa-

þakka, sem hann kannaðist við að vera skjöl þau, er hann hafði getið um.

“Þektir þú líkamann?”

“Já, það var líkami Robert Mantons.”

Vitnið lýsti þvínæst útliti líksins, og herra Crisp spurði nákvæmlega um skipanir þær, sem gefnar hefðu verið greftrunarmanninum viðkomandi jarðarförinni. Hann kvaðst ekki þekkja mann þann, sem hefði sent líkið, né hefði að maður nokkurn tíma komið í hús sitt, svo hann vissi til. Vitnið svaraði spurningum herra Hartz á þá leið, að líkskoðun hefði verið gerð og að síðan hefði líkaminn verið sendur til ungfrú Manton. Og síðan gaf hann réttinum ýmsar aðrar upplýsingar, sem óþarft er að tilgreina í þessari sögu.

Næst lagði herra Crisp fram í réttinum öll þau skjöl, sem fundist höfðu á líkinu. Herra Hook mælti á móti því, að slík skjöl gætu orðið tekin til greina sem sannanagögn. En dómariinn leyfði þeim aðgang og þar við sat.

James M. Bond var næsta vitni. Hann vottaði um líkskoðunina undir sinni umsjón og lagði fram skýrslu þá, er hann hafði sent stjórninni um hana.

Næst kom fram William E. Sargent.

Hann verzladi með lækna verkfæri. Herra Crisp spurði hann:

“Þekkið þér Dr. Oswald?”

“Já, ég þekkið Julian Oswald, lækni.”

“Keypti hann nokkurn tíma lækna plástur?”

“Já, herra.”

“Hafið þér selt honum undirhúðar sprautu?”

“Hann keypti eina þeirra af mér fyrir tveimur árum.”

“Munduð þér þekkja hana?”

“Ég held ég gæti það.”

“Skoðið þá þetta verkfæri og segið réttinum alt sem þér vitið um það.”

Vitninu var fengið litla hulstrið, sem spæjarinn hafði fundið. Herra Easy horfði yfir til Cipp lögmanns, en hann var í óða önnum að rita vitnaframburðinn á minnisblöð sín.

“Þetta er verkfærið, sem ég seldi Oswald lækni.”

“Þekkið þér þetta stykki af plástri?”

“Já,” sagði vitnið og skoðaði plásturinn nákvæmlega.

“Hverjum selduð þér það, ef þér áttuð það og selduð?”

“Ég seldi Oswald lækni það.”

Herra Crisp spurði nokk urra fleiri spurninga og snéri sér svo að Hook lögmanni og sagði:

“Nú getur þú tekið við vitninu.”

Meðan Hook lögmaður var að yfirheyra vitnið, voru áhorfendurnir að hvísla því hver að öðrum, að nú væri öll von úti um læk'nirinn, þar sem böndin bærust svo sterklega að honum, og það var auðséð á öllu, að kviðdómendurnir voru betur og betur að sannfærast um sekt læk'nisins.

“Hvernig veiztu að þessi sprauta er sú sama, sem þú seldir Oswald lækni?”

“Ég þekki hana sem eina af 12 líkum verkfærum, sem ég pantaði frá París skömmu áður en læk'nirinn keypti hana, og einnig á því, að gert er við op hennar. Það var brotið og ég lóðaði það.”

“Vorur engar af hinum sprautunum skemdar?”

“Nei, herra.”

“Er ekki mögulegt, að hinar sprauturnar hefðu brotnað og lík viðgerð verið gerð á þeim?”

“Ég held ekki.”

“Hversvegna?”

“Af því ég hefði ekki selt neinar af hinum og hefði þær allar í búðinni enn.”

“Hversvegna hefir þú ekki selt þær?”

“Læknum vorum geðjast ekki að þeim.”

Þessi vitnisburður benti á að Oswald lækni væri áreiðanlega sekur, þar sem sannað var að hann væri eigandi plástursins og sprautunnar, og herra Hook endaði yfirheyrzlu sína, með þeirri meðvitund, að sér hefði ekki tekist að létta þeim grun af skjólstæðing sínum, sem hann vissi að fest hefði rætur í hugum kviðdómenda, og áheyrenda, en ekki lét hann það á nokkurn hátt í ljós.

Herra Crisp leiddi fram ýms önnur vitni, sem öll sönnuðu málstað hans enn betur, en herra Hook fékk hrundið ekki all litlu af þeim vitnisburði er herra Crisp reyndi til að koma að í réttinum.

Þegar farið var að kveikja gat herra Crisp þess, að hann hefði ekki frekari sannanir fram að færa, og herra Hook kvaðst mundi leiða fram nokkur vitni fyrir hönd verjandans, næsta dag.

Þegar áheyrendur fóru út úr dómsalnum, var það á hvers manns vörum að morðingi Robert Mantons gæti með engu móti sloppið undan maklegri hegningu.

Arnlfotur B. Olsen

. 23. KAPITULI.

Það var svo mikil mannþröng í salnum að tæplega var hægt að standa þar inni, og allir stóðu á öndinni af eftirvæntingu að heyra framburð þeirra, er áttu að tala máli verjandans.

Lögmenn verjandans voru komnir í sæti sín, og herra Crisp var þar einnig og við hlið hans sat herra Easy og skimaði augum um allan salinn, en þó einkanlega til kviðdómendanna.

“Hefir þú nokkra hugmynd um hver vörn þeirra muni verða,” spurði hr. Easy.

“Það mun verða margbreytilegt, og við megum búast við öllu,” svaraði Crisp.

“Ég hef enga hugmynd um fyrirætlanir þeirra.”

“Þegar ég hugsa um allt sem fram hefir komið, þá virðist mér ég hafa fulla vissu fyrir því, að vér höfum áreiðanlega sann- að sekt fangans, hinsvegar hefi ég oft áður

flutt fram miklu meiri vottorð í slíkum málum sem studdust við líkur.

"Mér virðist kviðdómendur vera eindregið á okkar máli," mælti herra Easy.

Herra Gripp sat hinsvegar við lögfræðinga borðið og var í óða önn að raða minnis-blöðum sínum, til undirbúnings undir varnar ræðu sína.

"Nú er okkar tími kominn, hr. Gripp," mælti Hook. "Og við verðum að gera okkar ýtrasta í þetta sinn."

"Ég óttast að almennings alítið í voða veldi sé oss bagalega til fyrirstöðu, samt vona hins bezta."

"En rétt er rétt hr. Gripp, og ég held að skjólstæðingur vor sé saklaus."

"Um það er enginn efi í mínum huga," sagði yngri lögmaðurinn.

Þá kviðdómendur höfðu gengið til sæta skipaði Goodall dómari að yfirheyrzlu skyldi vera haldið áfram, svo að hr. Hartz gekk fyrir dómendurnar til að framvísa vörn þeirri er hinn kærði hefði í málinu og því er fært yrði til sannana á hans hlið.

"Með leyfi réttarins, hra. kviðdómendur," sagði hra. Hartz, um leið og hann rendi snögglega augunum til allra þeirra, "stend ég hér frammi fyrir yður, í þarfir

meðbróðir mín, og á síðastliðnum þrem dögum hefi ég þannig staðið ásamt félögum mínum, milli hans og hegningar þeirrar er morðsekum er dæmd. Það hefir verið hlutfall mitt að verja þannig fleiri menn, er kærðir hafa verið fyrir sama voða glæp, en aldrei í eitt skifti hefi ég haldið sýknu uppi fyrir sekum manni. Hér er það fyllilega ljóst að hin síðasta yfirsjón af minni hálfu, eða félaga minna, gæti leitt málsvara minn til dauða. Þessvegna, að halda uppi vörn, þegar um lífið er að tefla er alvarlegt mál og með hrærðum huga og djúpri lotningu flyt ég yður því vörn mína í þessu máli.”

“Herrar mínir! Þér hafið valla farið á mis við það, um leið og þér tókuð sess þennna að verða varir hinna margvíslegu áfellis orða almenna rómsins um mann þennan, það líkist sem næst það væri eins og blóð hins saklausa hrópaði upp úr gröfinni til hefndar. En ég særi yður, hrindið öllu því úr huga yðar, öllu nema varnarorðum saklauss manns er hann flytur til andmælis sökum sem á hann eru bornar.

Er þér hafið hlytt á málsvörn vora, og finnist yður Julian Oswald þá vera sekur, svo dæmið þannig, en vakni nokkur efi í

huga ykkar svo eruð þér skyldugir að lýsa hann sýknan að sök.”

“Herrar mtnir! Mér finst sem á mér hvíli ógurleg byrði, er ég fái varla undir risið, með því að ég finn til þess. að líf saklauss manns hangir á metunum, hversu mér kann að takast að flytja mál hans, en ég hef málsvörn þessa með óbilandi trú á, að sannleikurinn og réttlætið sjálit frikenni hann. Einfæglega álit ég, að aldrei hafi sannara orð verið mælt af vörum nokkurs manns, en þá er Julian Oswald stóð frammi fyrir rétti þessum og svaraði spurningu dómarans með orðinu “s a k l a u s.”

“Mistakið mér að sanna sakleysi þessa manns, er það hæfilegleika skorti mínunum að kenna, en ekki málstað hans. Til sönnunar því, hve sannfærður ég er um sakleysi hans, skal ég nú fara yfir kærna orð fyrir orð og hrekja hvert atriði, er málsóknin hefir fært fram henni til sönnunar.

Ekkert vitni hefir fram komið, er borið hefir að það sæi Julian Oswald veita Robert Manton tilræði. Og ég særi þá, sem þetta mál sækja, að sé nokkur si maður til, er svarið geti, að hann hafi séð hann gefa honum inn eiturskamtinn, þá komi hann með þann mann. Allar sannanir framfærð.

ar enn í þessu máli eru að eins á líkum bygðar, en engum rökum.

Málið eins og það liggur fyrir er þá svona: Byrjaði Julian Oswald Robert Manton eiturskamtinn að kveldi hins 25. dags aprílmánaðar, eða gerði hann það ekki?

Herrar mínir! Ég staðhæfi að hann gerði það ekki, og ég skal færa sönnur á mál mitt, því það er alveg lífs-ómögulegt, að hann hefði getað það. Enginn kvið-dómur getur kveðið upp dóm yfir nokkrum manni, nema rök sé fyrir hendi að sýna, að sá hinn sami hafi haft fullnægjandi tilhneigingu til að drýgja glæpin og verið staðráðinn í því nokkru áður að fremja niðingsverkið."

Ræða Hr. Hartz var sannarlegt meistara-stykki að lögspeki til. Lagaákvæðin er fyrirskipa um réttindi þeirra, er grunaðir eru um glæpi, voru meistaralega samantvinnuð rökum þeim, sem hann færði fram í vörninni. Er hann hafði lokið máli sínu, þakkaði hann kviðdómendunum fyrir þolinmæði þeirra og skjallaði þá jafnframt. Sagði þá vera of góðum gáfum gædda til þess þeir mistu sjónar á réttvísinni eða réttindum þeim, sem málsvari sinn ætti

fulla heimtingu á, ásamt þeim sjálfum og öllum mönnum.

Kjarnyrði hans og staðhæfingar um sakleysi bandingjans dreyfðu öllum efa um sekt hans úr hugum margra, er til heyrðu og áður höfðu haldið hann sekan. Almenningsálitið snörist nú alveg við, og öll grunsemi fjaraði út, er áður hafði ætt svo grimt á móti honum.

Það var eins og birti yfir mörgum dómendanna, og þeir litu nú meðaumkunarangum til hins föla og örmagna manns, er fyrir framan þá sat bíðandi dómsins. Við þessi umskifti urðu nú mögulegleikarnir meiri, að hann fengi að halda lífi, en áður var.

Hr. Gripp hníklaði brýrnar og leit með merkissvip til hr. Easy, sem vildi hann segja: "Nú er okkar stund komin, og við skulum sópa öllum þínum mála-vef í brott með vendi réttvísinnar og laganna."

"Þeir munu krefjast að taka málið frá anhari hlið," sagði hr. Crisp við ráðanaut sinn.

"Já, og leggja svo fram með því læknavottorð, geri ég ráð fyrir," svaraði Easy lögmáður.

"Ég býst við því," bætti herra Crisp

við og rendi augunum nokkuð illilega til kviðdómendanna.

Fyrsta vitnið, er herra Hartz framkallaði, var Dr. Jerome F. Tenney. Hið breiða enni og dökka, rólega augnaríð læknisins veitti honum höfðings og skýrleiks-svip. Hann virtist vera maður, er bar með sér traust og almannahylli.

Hartz ávarpaði hann: "Dr. Tenney, þér eruð meðlimur lyfja og sáralækninga-skólans og kennari í sáralækningum við Banks læknaskóla, er ekki svo?"

"Já, herra minn."

"Voruð þér viðstaddir líkskoðunina í Steeles húsinu, er átti að hafa verið haldin yfir líki Robert Mantons?"

"Ég aðstoðaði Dr. Pearce í því á þessum umrædda tíma, og eftir nákvæma skoðun gat ég ekki orðið þess var, að dauði hefði hlotist af eitri eða áhrifum þess."

"Sem lækir og líkskurðarmeistari,— hverjar voru þá orsakirnar, er leiddu hann til bana, að því er þér álstið?"

"Feber og taugabilun."

"Viljið þér gera svo vel og færa fram ástæður fyrir þessu álitinu?"

"Ég hef gert ótal tilraunir á dýrum með eitri þessu og fylgt nákvæmlega þeim.

verkunum, sem það hefir. Ég hef ætíð tekið eftir því, að blóðæðar heilabúsins hafa þrútnað ákaflega og öll einkenni tangaslappleika verið mjög skýr. Á líki þessu, er ég skoðaði, voru engin slík einkenni, er stafað gæti af Acephalique eitri.”

Hr. Hartz hélt áfram spurningum strum í líka átt og þetta, og með þeim leiddist í ljós, að eitrun með Acephalique líktist mjög eitrun með strychnine eða öðrum banvænum jurtategundum, og eftir vissan tíma væri hægt með sömu rannsóknnum, að komast að sjúkdóms einkennunum frá hverju eitrunu þau stafaði heldur. Þar sem um dauðsföll væri að ræða fyrir eftirverkanir þessa eiturs, þá væri næstum ómögulegt að ákveða orsakirnar, því eitrið væri þá komið úr líkamanum.

Herra Crisp reyndi með yfirheyrslu sinni að flækja málið og koma vitnisburði læknisins í samræmi við skoðanir hinna læknanna, er viðstaddir voru líkskoðunina. En naumast vildi það láta sig gera. Enda bætti hann við þessari spurningu:

“Þektuð þér líkið?”

“Nei, herra minn, ég held líkið hafi ekki verið Robert Mantons.”

Þetta svar orsakaði allmikinn ys og þys

í dómsalnum, og það var auðséð á kviðdóm-
endunum, að þeir furðuðu sig á svarinu.

Hartz brosti ánægjulega.

“Hverjar eru fyrstu verkanir Acepha-
lique eitursins, eftir að því hefir verið
sprautað inn í blóðæðarnar?”

“Ör andardráttur, hristingur eða
skjálfti vöðvanna, samdráttur límanna og
eyrnanna og afleysi, svo að sjúklingurinn
fær ekki gengið, og sinateygjur allra lík-
ams vöðvanna.”

“Hver verða næstu áhrif?”

“Algert afleysi hugsanafærauna með
tilkenningu af vitskerðingu og langvar-
andi taugaveiklunar, sem að lokum dregur
til dauða.”

Þeir, sem höfðu hlustað á vitnisburð
hinna annara lækna, fylltust hryllingi og
viðbjóði á þeim glæp, sem Oswald læknir
var kærður fyrir. Öll sú meðlitun, sem
áheyrendurnir höfðu áður haft með honum,
virtist algerlega hverfa úr hugum þeirra.

Þegar herra Crisp endaði spurningar-
snar, þá tók Hartz lögmaður við og spurði
nokkurra spurninga, er allar lutu að því að
eyðileggja áhrif þau, sem yfirheyrsla þess
slæga Crisp hafði haft á áheyrendurna, og

í þessu efni tókst honum að miklu leyti að ná tilgangi sínum.

Joseph T. Phillips, læknir, var því næst eiðfestur. Hartz lögmaður tók því næst að spyrja hann:

“Frá hvaða skóla útskrifuðust þér?”

“Frá Royal Academy í Glasgow á Skotlandi?”

“Berið þér skyn á eitur það, sem nefnist Acephalique?”

“Já, herra.”

“Hver áhrif áltíð þér, að innspýting þess í blóðæðar á hraustum manni mundi hafa á hann?”

“Þau áhrif, sem Tenney læknir hefir þegar lýst.”

“Er mögulegt að afleiðingar þessa eiturs geti svo afmyndað líkama manns og útlit að hann verði óþekkjanlegur?”

“Ég áltíð ekki, að það gæti haft þau áhrif, þótt það geti orsakað talsverða afmyndun.”

Hinn lærði lögfræðingur beindi yfirheyrslu sinni svo kænlega, að honum tókst með svörum þeim, er spurningar hans knúðu fram, að kasta miklum efa á áreiðanleik framburðar þeirra lækna, sem lög-sóknarinn hafði yfirheyrt. Andlit herra

Grippe, sem vanalega var kylrátt, svo að enginn sá hvort honum líkaði vel eða illa það sem fram fór í kringum hann, gat nú ekki dulið tilfinningar sínar. Alt andlit hans uppljómaðist af ánægju yfir þeim áhrifum, sem hann sá að þessi vitnisburður hafði á kviðdómendurna. En Hook lögmaður talaði hughreystingar orðum til fangans.

Vitnið svaraði greiðlega öllum spurningum herra Crisps og sýndi að hann var meir en jafningi lögmannaþins, því hann lét hvergi vika sér frá fyrri vitnisburði sínum. Og afleiðingin varð sú, að vitnisburður þeirra, sem skoðað höfðu líkið, féll að mjög miklu leyti í gildi í hugum allra, er viðstaddir voru.

Herra Hartz kallaði næst fram ýmsa lækna, sem báru um áhrif eiturs þess, sem talið var að hafa verið notað til þess að drepa Robert Manton. Yfirleitt var öll sú vitnaleiðla verjendunum í vil, og hr. Crisp tókst ekki, að fá þann framburð fyrri læknaanna staðfestan, að hinn látni hefði dáið af áhrifum eiturs. Í heild sinni var allur framburður þessara mörgu lækna ekki samhljóða, og lögmenn verjandans voru ásáttir

um, að hann hefði ekki raskað varnargögn-
um þeirra.

Að lokinni yfirheyrslu læknanna kom
nýtt vitni fram á sjónarsviðið. Það var
Henry Jeffreys, keyrslumaður Oswalds
læknis.

“Manstu hvenær Manton lögfræðingur
hvarf?”

“25. apríl síðastliðinn.”

“Hvert keyrðir þú Oswald læknir þann
dag?”

“Ég keyrði hann í Whiting stræti að
vitja sjúkrar konu.”

“Um hvern tíma dags var það og hve
lengi varstu þar?”

“Klukkan 1 eftir hádegi. Við töfðum
þar hálfa klukkustund.”

“Hvert fóruð þið þá?”

“Á skrifstofu hans á Madison stræti,
nálægt horninu á Dearborn stræti, númer
89 Madison stræti.”

“Fór hann á skrifstofu sína?”

“Hann fór inn í bygginguna og ég
hygg, að hann hafi farið á skrifstofu sína.”

“Hve langur tími leið þá þar til hann
fór aftur í vagn sinn?”

“Svo sem klukkustund.”

“Hvenær kom hann aftur?”

"Klukkan var nær 5 um kveldið."

"Hvert keyrðir þú hann þá?"

"Að dómhúsinu."

"Hvað gerðir þú þar næst?"

"Hann sagði mér að fara heim, því að hanu hefði störfum að gegna, sem gæti tekið hann óákveðinn tíma að leysa af hendi."

Allir í dómsalnum hlustuðu með athygli í vitnisburð þessa manns, sem rakti slóð læknisins allan þann dag, er Robert Manton hvarf. Allir gerðu sitt ýtrasta til að ná hverju einasta orði, er hann talaði. Og kviðdómendurnir veittu vitni þessu hið nánasta athygli.

"Hvar sástu hann næst?"

"Það var fáum mínútum eftir klukkan 8 að kveldinu."

"Hvar?"

"Í hans eigin húsi, herra."

"Var hann heima það sem eftir var kveldsins?"

"Nei, herra, ég sá hann ganga að heiman. Hann stefndi að strætisvagni, sem rennur eftir Wabash Ave."

"Hve löngu eftir að þú komst heim var það að hann kom?"

"Það veit ég ekki."

“Herra Hartz var óánægður með sum svör þessa vitnis, en hann leyndi því algerlega og brosti ánægjulega á meðan hann hélt áfram spurningum sínum.

Herra Crisp spurði því næst vitnið langan tíma og leiddi í ljós, að tveir inn-gangar voru í byggingu þá, sem Oswald læknir hafði skrifstofu sína í, og að fanginn hefði getað farið inn um hinar aðrar dyr, ef hann hefði viljað forðast athygli vinnu-manns síns. Og að þegar hann kom aftur í vagn sinn, þá hefði vitnið tekið eftir því, að hann var óþreyjufullur og fólari, en hann átti að sér að vera, og að í marga daga þar næst á undan hafði hann séð þess merki að hann var í illu skapi.”

Áheyrendurnir spurðu ósjálfrátt hver annan: “Hvert fór hann, þegar hann fór úr vagninum? Fór hann á skrifstofu Róbert Mantons?” Sækjendur málsins virtust óneitanlega hafa fært fram í réttinum óalítla keðju tilfella og líkinda, sem festu glæp þenna við Oswald lækni.

Þeir, sem höfðu hlustað á allan þennan málarekstur og höfðu borið meðaumkun með fanganum, fundu til þess, að lögmenn verjandans væru að linast í vörn sinni, og þó að vitnisburður læknanna væri ekki ein-

róma, þá virtist það leggjast þungt á allra meðvitund, að Oswald læknir væri virkilega sekur.

Sjálfur var Oswald læknir hinn rólegasti, og hlustaði með athygli á allt sem fram fór. Öll framkoma hans var jafn herra mannleg og göfug, eins og hún hafði verið frá því hann var fyrst kærður um að vera morðingi Robert Mantons.

Var það mögulegt, að hann væri sekur?

Arnþjotur B. Olsen

24. KAPÍTULI

Næsta dag var sami mannfjöldi í dóm-salnum, sem verið hafði þar undanfarna daga frá því málið hófst. Fólkið var orðið málinu kunnugt. Allir þektu fangann og hvern lögmann með nafni. Sérstakt borð við hlið lögfræðinga borðsins hafði verið sett til síðu fyrir fregnrita og blaðamenn sérstaklega, sem sátu þar önnum kafnir að rita niður hvert orð sem talað var og heilmikið mál frá þeirra eigin brjósti, svo sem lýsingu á búningi og útliti allra lögmann-

anna, vitnanna allra og fangans, og fyltu með þessu heilar stöður í dagblöðunum kveld og morgna.

Kviðdómendur voru komnir og dóm-
arinn sestur í sæti sitt, næst kom sjálfur
fanginn og lögmenn hans með honum, en
dómsmálasóknari og hjálparmaður hans
voru áður komnir og rannsóknin hélt áfram
eins og á undanförunum dögum.

Næsta vitni sem bera átti í málinu var
Harward Ross. Herra Hook spurði hann
þannig:

“Manst þú eftir að hafa séð Oswald
lækni í kringum 25. apríl s. l.?”

“Já, herra.”

“Hvar sástu hann, og hvernig skeði
fundur ykkar?”

“Ég var að semja um að selja Oswald
lækni vissa fasteign, og átti ég að mæta
honum á “Records” skrifstofunni þann
dag.”

“Um hvaða tíma.”

“Milli kl. 4. og 5., eftir því sem ég man
bezt.”

“Hve lengi varaði samtalið ykkar.”

“Það man ég ekki með vissu, en það
stóð nokkuð lengi yfir.”

“Var það 2. kl. stundir, eða lengur eða skemur.”

“Það má hafa verið svo lengi. Eg man það, að við vorum þar eftir, þegar skrifstofu þjónar voru farnir heim eftir dagsverk sitt.”

“Talaði Oswald lækni eins og hann væri að nokkru leyti órólegur, eða að hann hefði nokkuð annað í huganum en það sem hann var að ræða um?”

“Nei, herra.”

“Talaði nokkur annar til hans, meðan þið voruð að tala saman.”

“Já. Mig minnir að John Fuller yrti á hann um leið og hann gekk hjá okkur,”

Herra Hook hélt áfram spurningum sínum þar til hann hafði leitt í ljós öll atriði í sambandi við samræður þeirra og spurði svo áfram:

“Varst þú kunnugur Robert Manton?”

“Ég þekti hann.”

“Hefir þú sæð líkama, sem hefir verið þektur að vera líkami hans.”

“Ég sá líkamann; hann var í líkstofnun herra Steels.”

“Varst þú einn af líkskoðunar kviðdómendum er líkaminn var skoðaður?”

“Já. Ég var það.”

“Kannaðist þú við líkamann sem verandi líkama herra Mantons?”

“Já! Eg gerði það þá, en síðan hefi ég breitt skoðun minni.”

“Heldur þú nú að það hafi verið líkami hans?”

“Ekki get ég sagt að ég geri það. Ég hefi oft hugsað um þetta og ég skal viðurkenna að ég er í mjög miklum efa um að það hafi verið líkami hans.”

Þegar herra Crisp hafði endað enduryfirheyrslu sína, hafði honum tekist að veikja framburð þessa vitnis all mikið. Með langri æfingu var lögmaður þessi leikinn í því að flækja vitnin í vitnisburði þeirra um stundir, staði og tilfelli, og í þetta sinn þvældi hann og flækti vitnið í því hve lengi hann hefði talað við fangann í dómhúsinu.

Við framburð herra Ross, breyttist skoðun kviðdómenda og áheyrenda mjög í vil þeim ákærða og meðaumkun fólksins óx undra mikið með honum. Herra Hartz snéri sér að félaga sínum og sagði: “Við gerum þeim talsvert ónæði, eða finst þér ekki svo vera, Gripp?”

“Við höfum mjakast dálítið úr skotfæri,” svaraði Gripp um leið og hann gaut augunum á minnisblöð sín, sem láu á borð.

inu fyrir framan hann. "Ég er ekki búinn að gleyma þessum tveimur piltum, sem sáu svo mikið, þegar þeir gengu eftir Dearborn stræti."

"Máske kviðdómendurnir gleymi að athuga það, þegar þeir hugsa um að þessi líkami hafi ef til vill ekki verið líkami Robert Mantons?"

"Má vera," svaraði hinn.

Hr. Fuller var næst kvaddur til framburðar.

Hook lögmaður spurði hann á þessa leið:

"Nafn þitt er John Fuller, og þú starfar að sölu járnvarnings og ert meðlimur féagsins 'Funk og Fuller'?"

"Já, herra."

"Þú þekkir Oswald læknir og Harwood Ross?"

"Ég hef viðskifta þekkingu á þeim báðum."

"Segðu hvort þú sást þá báða talast við í dómhúsinu í síðastl. aprílmánuði."

"Ég sá þá tala þar saman."

"Hvern dag mánaðar var það?"

"Ég held það hafi verið þann 25."

"Um hvert leyti dags var það?"

“Það var stöðegis, ég held eftir kl. 5 að kveldinu.”

Herra Crisp bað vitnið að gefa ástæður fyrir því, að hann myndi alt þetta svo nákvæmlega, og kvaðst vitnið sérstaklega muna þetta af því, að það hefði flogið sér í hug, er hann hefði lesið í blaðinu um handtöku læknisins og glæp þann, er hann var sakaður um. Hann hélt, að þetta hefði ekki verið seinna en 5 mínútur eftir 5 um kveldið. Hann sagði einnig, að þeir hefðu staðið nálægt Clark strætis innganginum á dómhúsinu, og að þaðan mundi vera um 5 mínútna gangur á skrifstofu Robert Mantons.

Marja Fleming var næsta vitni. Hún var greindarleg stúlka, 18 ára að aldri, hæg-lát og gætin. En nú bar hún merki ótta og kvíða af meðvitundinni um, að hún ætti að bera vitni í máli þessu, og af því, að allir, sem voru í salnum, stöðu á hana. Hún var svo feimin, að hún tapaði sér. Hún var niðurlát, er hún tók biblíuna sér í hönd til þess að vinna eiðinn, og setti sig svo niður á stól í vitnastúkunni.

Hook lögmaður spurði hana með mestu nærgætni og kurteisi, og hún svaraði í svo gum róm að Goodall dómari bað hana að

tala hærra og að snúa sér að kviðdómendum, er hún gæfi svör sín, svo þeir gætu heyrt framburð hennar. Hún svaraði greiðlega öllum spurningum um háttu og siði Oswalds læknis á heimili hans. En hún kvað alt hans látbragð hafa breytzt eftir að frétt hafði um hvarf Robert Mantons, og sagði hún heimilisfólk hans hafa haft orð á þessu, en engum dottið í hug, að neitt sérstakt byggði undir því.

Crisp lögmanni tókst að leiða það í ljós, að hún hefði talað um hvarf Robert Mantons við Henry Jeffries, og um breytingu þá, er orðið hafði á skapferli hins ákærða. Einnig hafði hún talað við keyrslumanninn um það, að lækninum hefði fallið illa, að óþekt kona hafði komið að finna hann, og heimtað að tala við hana í einrúmi. Það var auðfundið á áheyrendunum að þeim fanst sóknin á hendur hinum ákærða vera öflugri en vörn hans, því að enn þá höfðu verjendur hans ekki leitt í ljós neitt um það, hvar læknirinn hefði hafst við á tímabilinu milli kl. 5 og 8 penna umrædda dag.

Hartz lögmaður leiddi fram ýms vitni til að sýna, hve langan tíma mundi taka til að ganga frá horninu á Madison og Dear-

born strætum yfir að íbúðarhúsi Oswald læknis. Þeim kom saman um, að það væri að minsta kosti 45 mínútna gangur.

Enn var eftir að gera grein fyrir ráum um tveimur klukkustundum.

Hið góðmannlega bros Hartz lögmanns bar þess vott, að hann óttaðist ekkert um skjólstæðing sinn, og alt hans látbragð benti til þess, að hann mundi bráðlega koma með mikilsvarðandi upplýsingu í málinu. Lögmennt verjandans töluðu saman stutta stund. Að því búnu var Julian Oswald leiddur fram í vitnastúkuna og vann eið sem vitni. Hreifing nokkur kom á alla, sem í salnum voru, við þetta tiltæki. Allir reyndu til að koma auga á hann, manninn, sem nú stóð í því máli, sem varði hann lífi eða dauða, en sem nú ætlaði að bera sjálfum sér vitni. Lögmaður Easy varð kyrlátur í eftirvæntingu sinni og hagræddi minnisbók sinni betur fyrir framan sig. Kvíðdómendurnir réttu úr sér í sætum sínum og allir bjuggust við að heyra eitthvað mikilsvarðandi. Fenton Chase rétti úr sér og sat keiprættur í stól sínum.

Lögmaður Hartz fór því næst að spyrja hinn ákærða með þeirri einbeittni, sem einkennir menn, þegar þeir fastsetja sér að

koma einhverju ákveðnu verki í framkvæmd.

Hinn ákærði talaði í lögum en skýrum róm, nægilega sterkum til þess að orð hans heyrðust um allan dómsalinn. Hann kvaðst hafa öðlast ungdóms mentun sína á fæðingarstað sínum í Corfu, N.Y., en æðriskóla mentun hefði hann fengið í Heidelberg á Þýzkalandi.

“Hvaða fræðigrein lögðuð þér fyrir yður, er þér komuð úr skóla?”

“Læknisfræði.”

“Hvenær kyntust þér Robert Manton?”

“Fyrir nokkrum árum.”

“Hvernig var viðkynning ykkar upp að apríl sem leið?”

“Mjög alúðleg og kurteis á öllum tímum.”

“Voruð þér oft í félagi með honum?”

“Ég varð oft á vegum hans í félagslífinu og kom einnig í hús hans.”

“Komuð þér á skrifstofu hans þann 15. apríl síðastliðinn?”

“Já, herra.”

“Bar ykkur nokkuð á milli meðan þér dvölduð þar á skrifstofunni?”

“Nei, alls ekkert.”

"Hvaða erindi áttuð þér á skrifstofu hans?"

"Til að ræða um sameiginleg áhugamál. Hann andmælti skoðun minni, en við ræddum það friðsamlega."

"Var hvorugur ykkar reiður?"

"Nei, herra."

"Hve lengi voruð þér þar?"

"Svo sem hálfa klukkustund."

"Þegar þér fóruð þaðan, viðhöfðuð þér þá orðin: "Ég skal finna ráð til að koma í veg fyrir" — eða orð í þá átt?"

"Já, ég var að segja: "Ég skal finna ráð til að koma í veg fyrir mótbárur þínar." Ég átti þar við málefni það, sem við vorum að ræða um."

"Hvenær komuð þér næst á skrifstofu hans?"

"Þann 25 sama mánaðar."

"Hvern tíma dags var það?"

"Ég hyggt það hafi verið milli kl. 3 og 4 eftir hádegi."

"Var það strax eftir að þér voruð keyrðir í Downing stræti?"

"Það var strax þar eftir."

"Hve lengi dvölduð þér þar þá, og bar ykkur þá nokkuð á milli?"

"Ég var þar að eins stutta stund, á að

gizka 15 mínútur. Hann hafði enn þá sömu mótbárunar, sem ég hefi getið um, og ég skildi við hann órólegur yfir því, sem ég áleit ósanngjarna skoðun hans. Við töluðum í fullri alvöru, og þó get ég ekki sagt, að við rifumst."

"Hvert fóruð þér eftir að þér fóruð af skrifstofu herra Mantons?"

"Ég hafði lofað að mæta manneskju á Jackson strætis vagnstöðvunum niður við vatnið, og hélt þangað samstundis."

"Hve lengi voruð þér að ganga þenna spöl?"

"Ég mun hafa verið 15 mínútur á leiðinni?"

"Sáuð þér þann, sem þér ætluðuð að hitta?"

"Ég sá hann ekki, þó ég biði þar hálfa klukkustund."

"Hvað gerðuð þér á meðan þér biðuð?"

"Ég gekk þar um göturnar í nágrenni við vagnstöðvarnar, eftir að hafa dvalið á þeim stundarkorn."

"Hvert fóruð þér, er þér fóruð þaðan?"

"Ég gekk í hægðum mínum heim í hús mitt."

"Hvað var klukkan, er þér komuð þangað?"

“Hún var nær því átta. Ég hafði treyjurkifti og gekk svo út, til að vera einn í klukkustund eða lengur. Eftir það fór ég heim og gekk til hvílu.”

25. KAPÍTULI

Það létti mikið yfir mörgum, er þeir höfðu hlustað á vitnisburð læknisins, og heyrt hann gera grein fyrir verustað sínum og starfi á því kveldi, sem Robert Manton hvarf. Þeir, sem höfðu haft meðaumkun með lækninum og trúað sakleysi hans, voru þess fullvissir, að hann hefði gert svo ljósa grein, sem hægt var, fyrir því, að hann gæti ekki verið valdur að verki því, sem á hann var borið. En þeir, sem höfðu álitid hann sekan, styrktust í þeirri trú sinni við fram-
burð læknisins. Þeir töldu sögu hans upp-
spuna einann, í þeim tilgangi að hylja glæp sinn. Hvernig átti þá kviðdómurinn að meta orð hans?

Hartz lögmaður hélt áfram yfirheyrslu sinni og dró þannig fram hvert smáatriði, sem nauðsynlegt var til að sýna, að skjól-

stæðingur hans hefði ómögulega getað verið þar, sem Manton lögmaður var eitraður og numinn burtu. En svör læknisins voru svo greið, einlæg og útúrdúralaus, að það styrkti mikið sannanagildi framburðar hans.

“Dr. Oswald. Viljið þér segja hvernig á því stóð, að þér brenduð skyrtuhnappinn, sem fanst í eldstæði yðar?”

“Ég vissi, að ég hafði týnt hinum hnappinum, og datt því í hugað ske kynni, að ég hefði týnt honum á skrifstofu herra Mantons, og með þeirri vitund, að hann kynni að finnast þar, og þar eð nafn mitt var á honum, þá óttaðist ég, að ef hinn hnappurinn findist í fórum mínum, þá mundi það leiða grun að mér. Eftir að hafa hugsað um þetta, komst ég að þeirri niðurstöðu, að bezt væri að eyðileggja hann.”

“Sáud þér Robert Manton aftur, eftir að þér fóruð út af skrifstofu hans?”

“Nei, ég sá hann ekki eftir það, og hefi ekki séð hann síðan.”

“Hvað vitið þér um plásturinn og sprautuna, sem var á skrifstofu hans?”

“Ég veit ekki hvernig þessir hlutir voru þangað komnir, ég hvorki tók þá þang-

að sjálfur, né stuðlaði á nokkurn til þess að koma þeim þangað."

"Gáfuð þér Robert Manton 'acephallique' eða nokkurt annað eitur?"

"Ég sver það einlæglega, að ég hef ekki gert það, og réttlætisins og hans vegna vildi ég að hann væri hér kominn til þess að staðfesta eiðstaf minn."

"Vitið þér nokkuð um, hvað af honum hefir orðið?"

"Gersamlega ekkert."

Með stakri vandvirkni, sem æfðum lög-
mönnum er eiginleg, fór herra Hartz svo
yfir allan feril læknisins á þessu efasama
tímabili og athugaði svo öll þessi atriði, að
andstæðingar hans skyldu hvergi geta feng-
ið orsök til efasemda og athugunar, og
gleymdi engu sem skjólstæðing hans mætti
að liði verða. Við og við hvíslaði Hook
lögmaður að honum nauðsynlegum athuga-
semdum, og herra Gripp var jafnan á tak-
teinum með minnisblöð sín yfir þýðingar-
mestu atriðin í málinu, sem nauðsynlegt
var að aðgæta sem n. kvæmast.

Herra Crisp í endur-yfirheyrslu sinni
beitti allri sinni kænsku og hugviti til þess
að flækja vitnið og fá það til að verða tví-
saga í einhverju atriði. En í öllum aðal-

atriðum stóð framburður vitnisins óhagg-
aður, en samt leiddi hann í ljós frekari
skýringar, sem sumar höfðu mjög mikla
pýðingu.

“Hvað var klukkan, er þér komuð að
töðvunum niður við vatnið?”

“Milli kl. hálfsex og sex.”

“Hvern ætluðuð þér að finna?”

“Ég vildi síður þurfa að segja frá því.”

“Ég heimta að þér segið það.”

“Og ég neita þverlega að segja það!”

Þetta svar fangans kom eins og reiðar-
slag á lögmenn hans. Hið vanalega brot,
sem lék á vörum Hartz lögmanns, hvarf
með öllu á svipstundu, og í stað þess kom
undrunar og óánægjusvipur og hann hvesti
augun á skjólstæðing sinn.

“Þarna höfum við hitt félagann,” hvísla-
ði Easy lögmaður að yfirmanni sínum, um
leið og þeir tóku eftir vonbrigðunum hjá
andstæðingum sínum.

Hook lögmaður stóð upp og andmælti
spurningu andstæðings síns, og til þess að
hylja sem best misgrip fangans, hélt hann
all-langa ræðu um þetta atriði.

Herra Crisp svaraði ekki þessari ræðu
en beið rólegur eftir úrskurði dómarans
Goodal dómari skipaði vitninu að svara

spurningunni.

“Með fullri virðingu fyrir dóminum og lögfæðingunum, en af ‘prívat ástæðum og vegna þess, að nafn þessarar persónu hefir engin áhrif á þessa rannsókn, verð ég í annað sinn að neita að svara þessari spurningu.”

Allir þeir, sem í dómsalnum voru, hlustuðu með mesta athygli á læknirinn og undruðust mjög, að hann skyldi leyfa sér að óhlyðnast skipun dómarans. En svo var kyrlátt í salnum, að hver heyrði annars andardrátt.

“Hann vill leyna nafni hins meðseka félaga síns,” sögðu sumir.

“Nei, það hlýtur að vera kona,” sagði kona nokkur við sessunaut sinn.

Fenton Chase brá við þetta svar læknisins og varð mjög hissa á því, Hann varð eins og í leiðslu af umhugsun um þetta.

Hook lögmaður ávarpaði dómarann og rendi um leið augunum til kviðdómendanna. Hann sagði það væru tímabil í æfi hvers manns, sem væru þannig vaxin, að ekki væri hægt að nafngreina menn án þess að kasta skugga á þá. Hann kvaðst engan efa hafa á því, að einmitt nú væri skjólstæðingur sinn í þessu ástandi, og að

það væri vafalaust sprottið af viðkvæmni hans og velsæmistilfinningu, að hann neitaði að svara. Hann vonaði, að enginn legði þetta illa út eða lèti það bitna á skjólstæðing sínum, þó hann neitaði að svara spurningu um nafn einhvers, sem alls ekkert hefði með mál þetta að gera, og sem þess vegna væri þýðingarlaust atriði í sjálfu sér.

Crisp lögmaður heimtaði ekki frekara svar.

“Dr. Oswald, er þessi sprauta og plástur yðar eign?”

“Ég held, að verkfærið sé eign mín, og plásturinn er auðsjáanlega stykki af plásturshönk, sem ég eitt sinn átti.”

Allir í salnum undruðust, er þeir heyrðu læknirinn með mestu rólegheitum viðurkenna eignarrétt sinn til þessara hluta.

“Hvenær notuðuð þér þá síðast?”

“Ég hef aldrei þurft að nota plásturinn, og ég hef ekki snert á sprautum á öllu síðastliðnu ári. Ég vissi ekki betur en að hvorttveggja væri geymt í draghólfi í skrifstofu borði í húsinu mínu, þangað til ég sá það hér í rættinum.”

Dómsmálasóknarinn endaði yfirheyrslu sína, án þess að leiða frekari sannanir í

ljós, en á svip hans og látbragði mátti sjá að hann þóttist hafa fengið allar þær upplýsingar sem hann óskaði eftir.

Herra Hartz spurði nokkura spurninga, og leiddi þannig fram skýr andsvör um ýms atriði, þar til Oswald læknir steig niður úr vitnastúkunni og tók sér sæti þar sem hann hafði áður verið. Það voru misjafnir dómar meðal áheyrendanna um framburð fangans. Það vakti illa grunsemi margra, að hann neitaði að segja frá nafni þeirrar persónu sem hann ætlaði að mæta niður við vatnið; en aðrir álitu að það mundi ekki hafa nein áhrif á kviðdómendur en hefði því alment verið trúað að hann hefði lílega farið þangað til að mæta eða verjum, þá var hann búinn að gera fulla grein fyrir því að hann hefði ekki getað verið hjá Robert Manton, jafnvel þó hann leyndi nafni þess er hann þóttist hafa verið að finna.

Kona var næst leidd inn í vitnastúkuna; hún bar slæðu pykka fyrir andlitinu. Allir litu til hennar til þess að sjá hver hún væri, og hvernig hún liti út. Hún var eiðfest, og áður en hún gæfi framburð sinn lyfti hún slæðunni aftur á höfuð sér, og sást

Þá að þar var komin hin fagra ungfrú, Ora Manton.

Herra Crisp leit lil félaga síns með svip er lýsti undrun hans yfir þessu vitni.

Herra Gripp, sem annars var mjög alvarlegur, brosti ánægjulega er hann sá ráðaleysis svipin á andliti andstæðings síns. Allir undruðust að verjendur skyldu kalla systir hins látna, sem vitni fyrir þann ákærða.

Herra Hartz brosti sigurvinningar brosi.

Herra Hook ávarpaði strax vitnið.

“Þér heitið Ora Manton, og eruð systir þess látna Robert Manton's, eða er ekki svo?”

“Já, herra.”

“Voruð þér viðstödd við líkskoðanina yfir líkama þeim sem skoðaður var á jarðarfararstofu herra Steeles, og þegar álitnið var að það væri líkami bróður yðar?”

“Eg var þar, herra.

“Var það líkami bróður yðar?”

“Ég hélt það væri hann, á þeim tíma.”

Herra Hook bað ungfrú Manton að skýra frá því með hverjum hætti hún hefði komist að þeirri ályktun, að það hefði verið líkami bróður hennar. Hún sagði, að fót-

in, sem líkið var í, hefði verið fötin af bróður hennar, sem hann var í daginn sem hann hvarf. Einnig, að vasahntfur hans, vasabók og lyklar hefðu verið í vösum þeirra fata, og að andlitsfall líksins hefði enn fremur sannfært hana um, að líkið væri lík bróður hennar. Í sorg sinni og geðs-hræringu um það leyti kvaðst hún ekki hafa munað eftir að athuga, hvort líkið hefði haft lítið ör á hökunni, eins og bróðir sinn hefði haft. En síðan þessi málsókn var hafin kvaðst hún hafa farið að huga um þetta, og hefði þá munað eftir, að ekkert þessháttar ör var á líkinu, sem þó hefði átt að vera, ef líkið hefði verið af bróður hennar. Þess vegna væri hún nú í miklum efa um, að svo hefði verið. Hún skýrði einnig frá því, að samræðurnar, sem átt hefðu sér stað milli bróður síns og þess ákærða, hefðu verið sér einni viðkomandi og engum öðrum. Hún var sannfærð um, að þeim var ekki illa hvor við annan.

Málrómur hennar var hvell og sterkur og bergmálaði í dómsalnum, er hún gaf vitnisburð sinn. Einu sinni leit hún í áttina til fangans og roðnaði þá í andliti, svo að alment var tekið eftir því af þeim, er viðstaddir voru. Crisp lögmaður hvíslaði

að Easy, félaga sínum, og spæjarinn færði stól sinn nær dómsmála sóknaranum og tók hann tali.

Efablendnis bros lék á vörum Crisps lögmanns, er bar vott um, að hann áleit vitnið vera á rangri skoðun um samlyndi þessara tveggja manna, og hann lét brúnir síga þunglega meðan hann var að spyrja vitnið. Að stöðustu spurði hann svolátandi spurninga:

“Hvernig stóð á því, að yður datt ekki í hug þetta ör á hökinni fyr en rannsókn þessi var hafin?”

“Ég veit það ekki, herra!”

“Sagði nokkur yður frá því, að ekkert slíkt merki hefði verið á líkamanum?”

“Nei, herra!”

“Gerið þá svo vel að skýra frá því, hvernig það atvikaðist, að þér munduð eftir þessu merki, og um leið eftir því, að það var ekki á líkinu.”

“Það er óþarft, herra, að ég taki það fram, að ég hef þegar gefið eins nákvæman framburð og mér er frekast unt viðvskjandi hvarfi bróður míns og fundi þessa líkama, og alt, sem því við kemur, hef ég athugað með hinni mestu gaumgæfni. Og við þessa rannsókn hef ég margfarið yfir þetta alt í

huga mínum, og þá mundi ég eftir þessu og það er alt, er ég get sagt um það, herra minn."

Hin kvennlega güfgi þessa vitnis og einlægni hennar í öllum sínum framburði bar það með sér, að trúa mætti því, er hún segði. En Julian Oswald hlustaði með athygli á hana og pressaði varir sínar að tanngarðinum, um leið og hann andvarpaði mæðulega, eins og ætti hann í orustu við hugsanir sínar.

"Hver er afstaða yðar gagnvart hinum ákærða?"

Hook lögmaður stóð upp til að andmæla þessari spurningu, en áður en hann gat komist að, var konan búin að svara spurningunni:

"Ég er heitmey haus."

Það mátti heyra á þeim, sem viðstaddir voru, að þeir undruðust svarið og þótti um leið vænt um það. Barna var þá systir hins myrta manns að verja elskhuga sinn fyrir morðákæru lögsóknarans. Það var nýstárlegt tilfelli í dómsmálasögu borgarinnar.

Eftir að Ora Manton hafði borið vitni í máli þessu, voru ýms önnur vitni leidd fram, sem öll báru það eitt, er styrkt gæti málstað þess ákærða, um að hann hefði

ROBERT MANTON

ekki getað verið viðstaddur á þeirri stund eða stað, sem Robert Manton var eitraður eða blátt áfram drepinn, og að lík það, sem sumir segðu að væri lík hans, hlyti að vera líkami annars manns.

Crisp lögmaður leiddi þar næst fram menn þá, er voru við líkskoðunina og ýmsa menn aðra, sem báru það, að þeir hefðu kannast við andlitsfall Robert Mantons á þessu líki, er þeir hefðu skoðað. Og hann leiddi svo sterk rök að þessu, með framburði vitna sinna, að útlitið um sigur hins ákærða varð æ minna og minna. Hann hlaut að verða dæmdur sekur!

Það eina, sem hann gat bygt nokkra von á, var að kviðdómendurnir yrði ekki á eitt sáttir um dómsákvæði sitt, sem vel gat komið fyrir út af ósamkvæmni vitnanna viðvskjandi líkintu, sem skoðað hafði verið.

Að lokinni þessari vitnaleiðslu lét lögmaður Hartz í ljósi viðbúnað sinn að halda varnarræðu sína fyrir kviðdómendum.

Crisp lögmaður kvaðst einnig tilbúinn, að flytja ræðu sína, en þar eð nú væri orðið áliðið dagsins, þá vildi hann heldur kjósa að hefja mál sitt næsta dag.

Dómarinn samþykkti, að svo skyldi vera.

Arnþjótur B. Olsen

26. KAPITULI.

Dagurinn rann upp bjartur og hressandi.

Fréttin um það, að mál þetta væri að lokum komið svona langt, hafði þau áhrif, að örfa borgarbúa til að hlusta á endalokin, svo að aðsóknin að dómsalnum var þann dag meiri, en hún hafði nokkru sinni áður verið, síðan málið byrjaði. Þegar dómurinn byrjaði flytti Goodall dómari sér að undirbúa atriðin í ræðu sína. En Crisp lögmaður byrjaði ræðu sína fyrir hönd ríkisins.

Fanginn var rólegur og alvörugefinn, en þó fólur og þreytulegur. Lögmenn hans voru áhyggjufullir, að undanteknum Hartz lögmanni, sem virtist glaður og vongóður og lét ekki á sér sjá, að hann hefði neitt að óttast.

Crisp lögmaður snéri sér að kviðdómendunum og sagði:

“Með velpóknun réttarins! Háttvirtu kviðdómendur!

“Það er mér óljúf skylda, að verða að

flytja hér yður til athugunar samandreginn vitnisburð þeirra, sem borið hafa í máli þessu. Það er alvarleg skylda mín, að gera þetta, og ég er mér þess meðvitandi, að sækjendur málsins hafa í engu atriði yfirstigið það takmark, sem sanngirni og réttvísi kveður rétt að vera í máli þessu. Það er skylda mín, að sannfæra yður, ef ég get, með sönnunum og óhlutdrægri rökfærslu, að fanginn sé sekur. Ef það hefir nú ekki þegar verið sannað, svo enginn minsti efi geti leikið á, þá getur ekkert, sem ég segi, breytt skoðun yðar og þá munuð þér ákveða, að Julian Oswald sé sýkn saka. Enginn mun þá gleðjast meira yfir slíku ákvæði yðar en ég.

“Herrar mínir! Það eru tvö atriði, sem sérstaklega skara fram úr öðrum í þessu máli, og með því að athuga alt það, sem fram hefir komið í vitnaleiðslunni, getið þér ákveðið svör yðar gegn þeim spursmálum. Dó hinn látni náttúrlegum dauða, eða var honum byrlað eitri, og ef svo er, hver byrlaði það eitur?”

“Hugsum oss, að dauði Robert Manton hafi verið sannaður,” sagði Crisp lögmaður. Svo minti hann á vitnið Connor, sem hafði verið að annast hversdagsstörf

sín, en heyrði alt í einu þessi orð: "Ég skal finna ráð til að koma í veg fyrir —". Og sá, er talaði þetta, var fanginn og hann var að tala við hinn látna mann.

"Hvað meinti Julian Oswald með þessum orðum?" spurði Crisp lögmaður. "Vitnið segir fanginn hafi verið reiður og fölur í andliti. Tilfinningar hans voru svo æstar, að andlit hans var bleikt af heipt þeirri, sem brann í hjarta hans. Þetta var 10 dögum áður en Robert Manton hvarf." Hann kvaðst engan efa hafa á því, að einmitt á þeirri stundu hefði fanginn ásett sér að myrða þenna mann, sem leyfði sér að hafa sínar sjálfstæðu skoðanir á ágreiningsmáli þeirra, og frá þeim tíma hefði hann farið að hugsa um á hvern hátt hann gæti bezt komið áformi sínu fram. Kl. 3 þann sama dag hafði annað vitni séð fangann, einmitt þar, sem glæpurinn var framinn. Bradbury gekk upp stiga á eftir honum og sá, að hann var fölur og órólegur. Vitnisburður hr. Hobarts var næst athugaður og mikil áherzla á það lögð, hvernig þetta hatur hefði grafið um sig í hjarta fangans, þar til loks á þeim sama degi, sem glæpurinn var framinn, þá sást hann standa úti fyrir dyrum byggingarinnar og horfa flóttalega upp og

niður eftir strætinu, áður en hann læddist inn í húsið, þar sem hinn látni hafði skrifstofu sína.

“Herrar mínir! Þér munið eftir framburði gamla Jenks. Þar höfum vér gilda sönnun þess, að uppistand varð milli þessara manna, er sveipaði ófriðarskýi yfir hið áður friðsæla heimili. Þér heyrðuð hann kannast við, að hann pekti hluti þá, sem fundust á hinum látna. Og þér heyrðuð hann segja frá þeirri aðvörun, sem ungfrú Manton gaf hinum látna, og frá áhrifunum, sem það hafði á hann.

Vitninu Wilson var lýst sem saklausum unglingi, er ekki kynni að segja ósatt, og lagði lögmaðurinn mikla áherzlu á framburð hans. “Það var einmitt á þeirri kl.-stund og þeirri mínútu,” sagði sækjandinn, “sem verið var að sprauta í æðar lögmannsins því megnasta eitri, sem lyfjavísindin þekkja, og þá heyrði hann þessi orð: “Þú reynir að hræða mig, þú munt síðar sjá eftir þessu stundarverki. Við skulum jafna þessar sakir.”

Ræðumaður athugaði næst framburð þess manns, sem hafði séð fangann, er hann fór út úr byggingunni með lögmanninn, til þess að láta keyra hann burt þaðan. Það

fór hrollur um alla, sem í salnum voru, er þeir heyrðu þá lýsingu, svo var hún grimmi-
lega viðbjóðsleg, hin langa leit spæjarans og
fundur líksins, og hvernig menn, er sáu það,
könnuðust við, að það var líkami Robert
Mantons, og hvernig fanginn brendi skyrta-
hnappinn sinn, til þess að hylja glæpinn.
Alt þetta var nákvæmlega athugað og sýnt
fram á, hvernig það benti alt á sekt fangans.
Sprautan og plásturinn voru í sjálfu sér
fullgild sönnun um glæpinn, þó engin önn-
ur rök væru fyrir hendi. Vitnisburður læk-
anna væri ákveðinn og sýndi, hve þræl-
mannlega fanginn hefði kvalið lögmanninn.
Svo hélt herra Crisp áfram og athugaði
framburð allra vitnanna og kvað alt saman
sanna, að fanginn væri óneitanlega sekur."

Þegar Crisp lögmaður settist niður, þá
var dauðabögn í salnum. Allir fundu til
þess, hve öflugar ástæður hann hafði fært
fyrir máli sínu, og gaf það illan grun um
endalykt fangans.

Hook lögmaður talaði því næst máli
fangans. Hann talaði skýrt og stillilega.

"Með leyfi réttarins, herrar kviðdómend-
ur! Sú mesta óhepni, sem fyrir skjólstæð-
ing minn gat komið, er það, að vinur minn,
herra Crisp, sækir málið móti honum.

Hann hefir beitt sínum miklu hæfileikum til þess með listilega hugsuðum röksemdum, að sanna saklausan mann sekan um hræðilegan glæp, en sú aðdánlega stilling, sem þér hafið sýnt, og það mikla athygli, er þér hafið veitt öllu því, sem fram hefir farið við þetta réttarhald, tryggir von mína um það, að þér munuð fúslega hlýða á mál mitt og athuga þau rök, sem ég vona að geti sannfært yður um, að Julian Oswald er ekki fremur sekur um að hafa myrt Robert Manton, heldur en ég eða hver af yður."

Hook lögmaður leiddi athygli kviðdómendanna að því, að öll gögn sækjandans studdust við líkur einar og gætu því ekki talist sönnun gegn hinum ákærða. Hann kvaðst viðurkenna, að þessir menn hefðu átt orðskifti og að þeim hefði sinnast. En að framburður ungfrú Manton hefði ljóslega sýnt, að eðli þeirrar sundurþykkju væri alt annað, en Crisp lögmaður reyndi að láta það líta út. Það væri ekki hægt að dæma mann sekan, þar sem nokkur skynsamleg efasemd gæti verið um sekt hans, og mörg af vitnunum hefðu svarið, að lík það, sem fundist hefði, væri ekki lík Robert Mantons.

Kringumstæður liggjandi að máli þessu

hefðu gert það ómögulegt að kalla fleiri vitni til að sanna ýtarlegar allar hreyfingar skjólstæðings síns þetta kveld, sem Robert Manton hvarf. Kvað hann það ekki vera ærlegra manna venju, að halda skrá yfir þá staði og þær persónur, sem yrði daglega á vegi þeirra, til þess með því að geta verið sig gegn morðákærum. En svo vildi nú heppilega til, að skjólstæðingur sinn hefði ljóslega sannað, að hann var ekki og gat ekki hafa verið þar á þeim tíma, sem glæpurinn var framinn, eða á skrifstofu Robert Mantons á þeim tíma, sem ungi Wilson talaði um.

“Herrar mfnir! Maður jafngætinn og skynsamur og Dr. Oswald er, hefði aldrei tekið plástur, sem honum hefði seldur verið, og sprautu, með fangamarki sínu á, ráðist svo á óvin sinn inni í stórhýsi, byrjað honum þar eitri, leitt hann svo í burtu þaðan, og — skilið eftir alla þessa hluti, er sumir báru hans eigið fangamark!”

Skýring sú, sem fanginn hefði gefið um þessa hluti, sem fundust á skrifstofunni, var í alla staði eðlileg og samkvæm því, sem hver maður mundi hafa gert í líkum kringumstæðum. Margir menn hefðu gengið um það herbergi, sem þessir hlutir

voru geymdir í, rétt áður en spæjarinn hefði fundið þá, og þetta væri sannað af mörgum vitnum. Það lá því í augum uppi, að einhver hlaut að hafa tekið þá án vitundar læknisins, og þess vegna voru þeir nú notaðir sem vitni móti honum.

Svo pakkaði hann kviðdómendunum fyrir góða áheyrn og bað þá að sýkna fangann.

Hartz lögmaður hélt því næst eina af sínum óviðjafnanlegu ræðum.

“Háttvirtu kviðdómendur! sagði hann. “Á valdi yðar hvílir nú eitt mannslíf, og ég særi yður sem göfuglynda menn, sem feður, bræður, borgara og skyni gædda dómendur, að þér fellið ekki dómsákæði yðar móti þessa manns lífi í beinu trássi við þá ómót-mælanlegu vitnaleiðslu er vér höfum leitt fram í þessu máli.”

Hann kvað vitnaleiðsluna um lík það, er flutt hefði verið frá Benton Harbor, hafa verið ósamhljóða; sumir hefðu verið vissir um, að það hefði ekki getað verið lík Mantons. Sjálfur kvaðst hann hjartanlega sannfærður um, að Robert Manton væri enn á lífi og að sá dagur mundi koma, að hann mundi sjálfur gefa þeim upplýsingar um hvarf sitt og alt þar að lútandi. Sá dag-

ur mundi ekki sakfella Oswald læknir. Með stöku sannfæringarafli fór hann yfir mikið af framburði vitnanna og lágði aðaláherzluna á þann möguleika, að læknirinn hefði getað verið þar, sem glæpurinn var framinn, og á þeirri stundu, sem hann var drýgður. Svo var röksemdaleiðsla hans ljós og öflug, að margir sannfærðust um sýknu fangans.

“Það or heimska,” sagði hann, “að ætla, að maður í lífstöðu Oswalds læknis, mundi lúta svo lágt, að gerast morðingi út af lítilfjörlegum skoðanamun við bróður þeirrar yndislegu stúlku, sem hafði heitið honum því að verða konan hans. Og orð þau, sem ýms vitnin segjast hafa heyrt hinn ákærða viðhafa, eru engin hótunar eða hefniyrði, þegar þau eru skoðuð í sambandi við hin önnur orð í setningunum, eins og allir munu fúslega játa, er heyrt hefðu manninn sjálfan, er talaði þær, bera þær fram í réttinum.”

Hann áleit, að hvorki spæjarinn né mótvitnin bæru illan hug til fangans, en hann kvaðst þess fullviss, að rangsleitni væri beitt í því, að höfða morðmál móti honum, byggt á þeim gögnum, sem fram hefðu komið. Skylda kviðdómendanna væri að athuga alla afstöðu málsins frá sjónar-

miði verjandans ekki stöður en sækjandans, og ef, eftir að þeir hefðu gert það, að þeir væru þá enn sannfærðir um sekt fangans, þá að ákveða samkæmt þeirri sannfæringu.

“Herrar mánir! Ég finn, hve ábyrgð mín er mikil, og ef þér vanhugið eitt einasta atriði vegna þess, að ég hef ekki gætt þess, að leiða athygli yðar nógu ljóslega að því, þá mun samvizka mín verða friðlaus, ef ég með því steypi honum í ógæfu.”

Hann varaði dómendur við því, að láta ekki blekkjast af ósönnnum og órökstuddum staðhæfingum málsækjendanna, og að láta ekki truflast af mælgri þeirra í framsetningu hinna ýmsu málsatriða. En að athuga með gaumgæfni og stillingu og rólegri dómgreind hina sönnu þýðingu hvers málsatriðis. Réttlæti sameinað vögd væri fullkomnun allrar skynsemi.

Annað atriði í þessu máli kvað hann áriðandi, en það væri, að einhver einkennilegur en óþektur maður væri að einhverju leyti við það riðinn. Maður með hvítt augu hefði spurt eftir Robert Manton, rétt áður en hann hvarf, og eftir að hafa sést á ýmsum stöðum síðar, hefðu menn seinast orðið varir við hann í Benton Harbor, þaðan sem líkið kom frá, er álitid væri að vera lík

Robert Mantons. Það væru mikil líkindi til þess, að einmitt þessi einkennilegi maður væri hinn sanni glæpamaður.

Hartz lögmaður endaði ræðu sína með fagurri lýsingu á eiginleikum og lífi skjólstaðings síns og það sýknunar.

Crisp lögmaður svaraði, að þess gáf-
aðri, sem glæpamenn væru, þess óhægra
væri að sanna sakir á þá. Hann hældi lög-
mönnum verjandans fyrir það, hve vel þeim
hefði tekist að flytja málsvörn sína, og
mínti um leið á þau vitni, sem sæð hefðu
fangann fara inn á skrifstofu lögmannsins
rétt áður enn glæpurinn var framinn; einn-
ig leiddi hann athygli að þeim vitnum, sem
sáu hann draga lögmanninn máttprota út í
vagninn og keyra burt með hann, og hædd-
ist mjög að, hve ósanngjarnt væri að hugsa
sér, að telja mönnum trú um, að fanginn
hefði ekki getað verið þar, sem glæpurinn
var framinn og á þeirri stundu, sem hann
var drýgður. Hann benti því næst á fang-
ann sem morðingja þess manns, sem hefði
verið virtur og elskaður af öllum, og hann
skoraði á kviðdómendurna að sinna kröfum
réttvísinnar samkvæmt vitnaleiðslunni, sem
ómótmælanlega sannaði sekt hins ákærða.

Að þessu loknu hélt Goodall dómari ræðu sína. Hann fór yfir aðalatriði málsins og skýrði þau fyrir kviðdómendunum. Öll var ræða hans gersamlega hlutdrægnislaus og einkar þíð, ljós og leiðbeinandi.

Kviðdómendurnir gengu síðan út úr dómsalnum til þess að komast að niðurstöðu um sekt eða sýknu fangans.

Þannig var þá að lokum endað þrefið í þessu mikla morðmáli, sem hafði hafði verið móti einum helzta manni borgarinnar. Margir álitu hann saklausan, en allur þorri manna töldu hann sekan.

Fenton Chase hlustaði með athygli á varnarræður lögmanna fangans, og þegar kviðdómendurnir fóru út úr salnum, þá sat hann rólegur í stóli sínum og yfirfór framburð sjálfs fangans. Hver var sú persóna, er hann hafði neitað að nefna eða segja til? Það var ekki Ora Manton, því hún var heima. Ef læknirinn hefði sagt satt, þá var það ljóst, að hann gat ekki hafa farið á skrifstofu Robert Mantons, eftir að hann fór þaðan milli kl. 4 og 5 um daginn, og þá var hann ekki sekur. En ef hann var sýkn, hver var þá sá seki?

Jafnvel þó spæjarinn teldi það víst, að Julian Oswald væri að einhverju leyti við

málið riðinn, þá undraðist hann þó, hve hreinskilnis og sakleysisleg öll framkoma hans var í vitnastúkunni. Alt í einu stóð hann upp og gekk út úr dómsalnum, eins og hann hefði uppgötvað eitthvað, sem kæmi honum mjög á óvart.

27. KAPÍTULI

“Ég get fullvissað yður, herra Chase, að ég veit ekkert um þetta,” sagði Lucie Duchon.

Hún sat frammi fyrir honum, köld og rólr, og mælti þetta fram, eins og hún hefði engan áhuga fyrir málinu.

“Það er þýðingarlaust að ætla að afvegaleiða mig,” sagði spæjarinn með áherzlu. “Þér gerðuð best í því að segja mér afdráttarlaust öll atvik lútandi að þessu, sem yður eru kunnug. Ég bið yður ekki að sakfella sjálfa yður, en að eins að segja það, sem þér vitið réttast um það, hver sé hinn sanni glæpamaður.”

“Á ég að skilja orð yðar sem hótun,

herra minn?" spurði Lucile Douchon og heiftarglampi skein úr augum hennar; hún varð skjálfrödduð af bræði.

Spæjarinn sá, að hann hafði gengið helzt til langt í því, að láta hana skilja, að hún væri í nokkurri hættu. En samt hugsaði hann sér að reyna á þrek hennar.

"Þér hafið of fljótlega ætlað, að ég væri að hóta yður, en það datt mér ekki í hug að gera. Ég hefi ekki lagt það í vana minn að hóta konum."

"Það stendur nú svo á, að ég læt mér alveg standa á sama um ástæður þeirra Julian Oswalds og Robert Mantons, og þess vegna skil ég ekki í erindi yðar og spurningum. Ég er heldur ekki í skapi til þess að lifa nokkra léttúð."

"Ég get sagt það sama, en þó getið þér ekki láð mér það, að ég leita fréttu hjá yður, þegar ég sá, hve föll þér urðuð í andliti við það að heyra nafn Robert Mantons."

Spæjarinn horfði stöðugt á hana.

"Það er mjög líklegt, að ég hefði skift litum, þótt þér hefðuð talað um eitthvert annað málefni, því að ekki er hægt að gera sér neina grein fyrir því, hvenær eða af hverju konur roðna eða fölna, og oft getur

sama ástæðan framleitt hvorutveggju lit-brigðin."

"Ég geri kröfu til þess, frú mín, að geta lesið hugrenningar fólks eftir ytra útliti þess, og í andliti yðar las ég ómótmælanleg óttamerki," svaraði hann.

Lucile Duchon hló. "Þér eruð orðin skemtinn í ræðu, herra minn," svaraði hún. "En af því ég þekki ekki, hvað það er að óttast, þá væri gaman að heyra yður skýra það mál."

Fenton Chase þagnaði augnablik; honum datt í hug, að hann hefði á ný slegið vindhögg í tali sínu við þessa konu. Svo sagði hann stillilega:

"Þér eruð eflaust hugdjörf kona, en það hygg ég samt, að yður skorti ekki gætni. Ég var við því búinn, þegar ég kom hingað, að yfirstíga þann móþróa, sem ég vissi, að þér munduð veita spurningum mínum. En ef þér vissuð, hvaða sannanir ég hefi nú þegar fengið —"

"Þér hafið sannanir!" hrópaði þessi fríða kona með undrun.

"Þessi skjóta undrun yðar sannar einmitt orð mín. Eins og ég hefi sagt yður, þá hefi ég þegar fullar sannanir um hina seku félaga."

Háðbros læk á vörum hennar um leið og hún mælti:

“Ef þér hafið svo áreiðanlegar sannanir, þá gerið svo vel að lofa mér að sjá þær,” sagði frú Duchon.

“Er þetta hanskinn yðar?” spurði spæjarinn um leið og hann sýndi henni hanskann, sem hann fann á skrifstofu Robert Maatons.

Brosið hvarf af vörum konunnar um leið og hún leit á glóann, en ekki bærðist nokkur taug í andliti hennar, að eins mátti sjá undrunarsvip bregða fyrir á því, er hún hafði skoðað hanskann um stund.

“Ég veit það vissulega ekki, herra Chase,” sagði hún. “Ég hefði ekki veitt því eftirtekt, hvort ég hefði tapað hanska. Ég á nokkur dúsin þör af þeim. Hvað er stærð hans?”

“Gætið betur að honum,” svaraði spæjarinu og retti henni hanskann.

Hún tók við hankanum og skoðaði hann nákvæmlega. Eftir að hafa aðgætt númerið, rétti hún spæjaranum hanskann aftur og sagði:

“Ég sé að hann er af sömu stærð og þeir, sem ég nota. Ég get samt ekki sagt, að hann sé mín eign. Það getur verið, að

ég eigi hann, en eins líklegt, að hann hafi aldrei verið mín eign."

Hún hló aftur, þegar hún sá ráðaleysis-svipinn á andliti spæjarans.

"Það er auðsèð, að þér eruð enn ekki komnar að þeirri niðurstöðu, að láta segjast. En svo stendur á, að þann 25. apríl sl. sáuð 2 menn ganga inn á skrifstofu Robert Mantons; annar þeirra var smávaxinn. Þekkið þér þá persónu?"

Konan fólnaði upp á augabragði og varð hvít eins og marmari.

"Ennþá sýnið þér óttamerki með andlitshitbrygðum yðar," sagði spæjarinn brosandí.

"Ótta! ég óttast ekki neitt!" svaraði hún reiðulega. "Ekkert á jarðrfski getur hrætt mig, og síst af öllu dylgjur yðar og hótanir!"

"Það er ekki tilgangur minn, að hræða yður. Ég bið að eins um, að þér segið hreinskilnislega það sem þér vitið um hvarf lögmannsins."

"Ef tveir karlmenn sáuð, eins og þér hafið sagt, þá gat ég ekki hafa verið annar þeirra. Ég kys ætíð að ganga í mínum eigin fótum."

Fenton Chase faun það, að ekki mundi

verðu nú galegt, að lokka Lucile Duchon til þess að ljósta nokkru upp um þetta mál, jafnvel þó hún kynni að vita um það, sem hann var að grafast eftir.

“Mér kemur svar yðar ekki á óvart, ég er þegar orðinn þess vís, að þér hafið verið hraparleg og afvegaleidd og göbbuð.”

“Afvegaleidd — göbbuð!” hrópaði hún í geðshræringu.

Í einu vetfangi sá spæjarinn að gata hans var greidd. Afbrýðissemi og öfund-sýki sker hjörtu kvenna sárara en nokkuð annað í heimi þessum.

“Hann, sem þér álfíð tryggan og einlægan og hvers elsku þér metið svo mikils, hann situr á svikráðum við yður.”

Þessi örflaug beint í hjartastað hennar.

Lucile Duchon þrútnaði í andliti og roðnaði af heift, reiðiljós brann í augum hennar um leið og hún leit alt í kring um sig í herberginu.

“Hann skal ekki giftast henni!” hrópaði hún. “Ég skal rækilega sjá um það.”

Spæjaranum kom þessi snögga geðshræring nokkuð á óvart. En þó gladdist hann í hjarta sínu yfir þeirri von, að hún kynni nú að segja alt það, er hún vissi og og sem hann var að leita eftir. Mundi hún

segja sannleikann afdráttarlaust? Þekti hún glæpamanninn?"

"Þér hafið eflaust tekið eftir því, að hann venur komur sínar til yðar miklu sjaldnar nú upp á stökastið, en hann átti áður vanda til, og þér vitið einnig, að nöfn þeirra eru tvinnuð saman á allra vörum, en yðar að eins getið sem gamals og uppgjafa glingurs."

"Guð minn góður!" hrópaði Lucile Duchon, "getur þetta verið satt, og ég ekkert vitað af því!"

"Það er áreiðanlega satt," svaraði spæjarinn alvarlega.

"Ég hefi ekki verið alveg blind, og mig hefir grunað alt sem þér segið, en ég gat ekki trúað —"

"Það er í almæli, að þau ætli bráðum að giftast —"

"Giftast! Nei, nei, það skal aldrei ske! Ég sver, að hún skal aldrei verða konan hans!"

Geðshræring konunnar varð óstjórnleg. Hún óð aftur og fram um herbergið, eins og hún vissi ekkert af nærveru spæjarans. Hún hrópaði til himins um hefnd yfir þeirri konu, sem hefði steypt sér í þessa ógæfu. Heiftin brann í sálu hennar, og í

æði sínu nefndi hún nafn, sem laust sem þruma á eyru spæjarans.

Hann stökk á fætur af undrun þeirri, er greip hann.

“Æ,” hrópaði þessi heiftrækna kona, um leið og hún leit til hans. “Ég hafði gleymt, að þér væruð hérna,” og hún strauk hendinni yfir ennið, eins og hún væri að vakna af draumi.

Svo snéri hún sér beint að spæjaranum og sagði:

“Þér spyrjið mig um, hvað ég viti um Robert Manton, og ég skal segja yður það eitt, að hann er EKKI dauður.”

“Hvað eruð þér að segja?” spurði spæjarinn undrandi.

“Ég er að segja yður, að Robert Manton sé ekki dauður, og að líkið, sem allir könnuðust við sem hans lík, var af öðrum manni.”

“Það er ómögulegt!” sagði spæjarinn.

Var þessi kona að narra hann, eða hafði sannleikurinn skroppið út af vörum hennar? Þúsund hugsanir fyltu nú heila spæjarans, en öflugust þeirra var þó hugsunin um að fá vitneskju um, hverjir valdir væru að hvarfi Robert Mantons. Hann hafði þarna fengið áriðandi upplýsingu, og

það frá þeim, sem annaðhvort hlaut að vera í vitorði með þeim seka eða trúnaðarkonu hans.

“Það er satt”, sagði konan alvarleg.

“Saklans maður hefir þá verið dæmdur fyrir morð í þeirri trú —”

“Já! og elskan í hjarta mínu hefir verið myrt,” tók hún fram í angistarróm.

“Ef hann er ekki dauður, hvar er hann þá, og hver heldur honum í fangelsi,” spurði hann.

“Það kæri ég mig ekki um að segja,” svaraði konan, sem nú var farin að verða hrædd um sjálfa sig.

“Þér þurfið ekki að óttast að meðganga, því ég lofa yður fullri vernd frá hendi laganna,” sagði hann.

“Þér vitið nóg að svo stöddu,” sagði hún.

“En leyndarmálið verður nú opinberað jafnvel án yðar hjálpar. Alt, sem ég græði við að vita nú þegar í stað um verustað Robert Mantons, er, að ég get strax farið að finna hann.”

“Hann var fluttur á sjúkrahæli Blocks læknis!”

“Dr. Blocks?”

“Þar sem hann hefir verið síðan,” hélt

hún áfram, án þess að hafa tekið eftir því, sem spæjarinn sagði.

“Ég kæri mig ekki um að segja, hver flutti hann þangað, þar til ég hefi hugsað mig um, hvað best er að gera.”

“Að koma í veg fyrir giftinguna,” sagði spæjarinn.

“Já, já, það má ég til að gera! En, guð minn góður, hvernig get ég það?” spurði hún.

“Reynið að gera yður rólega og þá skal ég segja yður, hvernig best er að fara að.” Spæjariun hafði þegar hugsað sér á hvern hátt hann skyldi haga máli sínu og hann ásetti sér að reyna það. Nafnið, sem hann hafði heyrt hana nefna, lyfti skýi frá augum hans og sýndi honum þann sem glæpinn hafði framið og sem hann hafði svo lengi leitað að.

“Gerið svo vel að koma með mér og ég skal sanna yður staðhæfing mína um sviksemi elskhuga yðar.”

“Gefið mér þá sönnum, og þá skal ég segja yður nafn þess, sem þér leitið að.” Rómur hennar varð hvell og klingjandi, og hún krefti fingurnar í lófa sér, unz neglurnar höfðu læst sig inn í skinnið á hennar mjúku lófum.

“Hvert á ég að fara með yður?”

“Til Oru Mnnton og segja henni það sem þér hafið sagt mér.”

“Ég skal fara,” sagði hún rólega.

Fenton Chase hló í huga sínum yfir hepni sinni, þegar þau keyrðu eftir götum borgarinnar. Hann hafði að síðustu uppgötvað, að Robert Manton var lifandi, og nú átti hann von á að fá bráðum að heyra nafn þess, er valdið hafði hvarfi hans. Lucile Duchou sat þegjandi við hlið hans í djúpum þönkum.

“Ég verð að senda skeyti til að vernda Julian Oswald,” sagði Fenion Chase.

“Til hvers?” spurði konan.

“Til Blocks læknis.”

Hún svaraði engu, en hann reif blað úr minnisbók sinni og hripaði á það fáar línur, og fékk síðan mann til að flytja skeytið til viðtakanda.

Vagninn stöðvaðist við húsdyr Oru Manton, og Fenton Chase réði sér varla af ánægju.

“Þér þurfið ekki að gera aðvart um komu okkar,” sagði hann við gamla Jenks, um leið og þau gengu inn í húsið.

Mannamál heyrðist í stofunni. Sterkur karlmannsrómur tók þar þátt í umræð-

um. Lucile Duchon tók kipp mikinn, er hún heyrði róminn, og prýsti höndunum að hjarta sér eins og hún vildi stöðva hin áköfu slög þess.

Fenton Chase gekk heimamannlega inn í stofuna. Þar sat Ora Manton í lágum ruggustól og nálægt henni sat Hortense Faxon, og við hlið hennar major Dalton, sem starði ástfangnum augum á hana.

Fyrsta hreyfing dyranna vakti athygli Oru Mantons, sem strax beindi augum sínum í þá átt. Þegar hún sá Fenton Chase, snéri hún móti honum, og sá hún þá Lucile og heilsaði henni, er þær voru gerðar kunnugar.

“Frú Duchon,” sagði spæjarinn. En hann var naumast búinn að úttala orðin, þegar major Dalton spratt upp úr sæti sínu og með blótsyrði í hálfam hljóðum hrópaði: “Lucile!”

Ora Manton horfði með mestu undrun á þau á víxl og skildi auðsjáanlega ekki í sambandinu á milli þeirra.

Í öllum þeim tilfellum, þar sem eitt-hvað er á hættu, verða menn jafnan að athuga sem nákvæmast ekki að eins öll þau atriði, sem að gagni geta komið, heldur einnig þau, sem andstæð kunna að reynast.

En til eru þó þau mótstöðuðfi, sem manni geta mætt, sem ekki verða fyrirfram séð eða viðgert, og þegar þau koma fyrir, þá hindra þau einatt þær ráðagerðir, sem komast áttu í framkvæmd, hversu vandlega sem frá þeim hefir verið gengið. Þau koma sem eldingin öllum á óvart.

Lucile Duchon lét sem hún sæi ekki major Dalton eða Ora Manton, en gekk hvatlega fram fyrir Hortense Faxon og sagði við hana:

“Þér eruð konan, sem hann vill giftast,” og benti um leið á major Dalton, án þess þó að taka augun af Hortense, “þér eruð sérlega fríð kona, fríð í andliti og fríð í vexti, og allir yðar ágætu hæfileikar eru auknir með yðar mikla auði. En þér skuldu aldrei giftast glæpamanni!”

Þetta sagði hún alt með sterkum rór og æstum af bræði.

“Lucile,” sagði major Dalton og gekk upp að henni, “hvað ertu að segja?”

Hann lagði hönd sína á handlegg hennar. Hún tók viðbragð afturábak eins og hún hefði verið stungin af eiturnöðru og horði á hann með fyrirlitningarsvip um leið og hún sagði:

“Ég vil ekki að þú snertir mig, ég veit vel, hvað ég er að gera.”

Svo snèri hún sér að Fenton Chase og sagði við hann um leið og hún benti með fingrinum á major Dalton: .

“Þarna er maðurinn, sem — byrjaði Robert Manton eitrunu!”

“Hortense Faxon hafði setið þögul og undrandi með augun stöðugt á þessari fölu konu, sem hafði talað við hana með svo einkennilegu töfraffi. Hún var sem frá sér numin.

“Major Dalton?” spurði Fenton Chase.

“Hann er Leon Dacre.”

“Leon Dacre!” tók Hortense upp eftir henni með undrun.

“Leon Dacre, Major Dalton og Leon Oswald eru einn og sami maðurinn, og það var hann sem eitraði Robert Manton.”

Ora Manton varð svo yfirkomin af þessari undrafregn, að hún hneig meðvitundarlaus niður á stól við hlið hennar.

Fenton Chase tapaði sér einnig við þessa óvæntu staðhæfingu Luoile Duchon. Hann hafði ekki þekt Leon Oswald og þetta einkennilega samband, sem nú kom upp að var með þeim Dacre og Dalton

olli honum undrunar og eins og trufluðu sansa hans.

“Þú lýgnr, kona!” sagði Major Dalton náfölnur af reiði.

“Leon, alt þitt líf hefir verið eins lygifulu eins og orð þín,” svaraði Lucile með ákafa.

“Afturkallaðu tafarlaust þær glæpsamlegu getsakir sem þú hefir á mig borið, eða ég skal —”

Hæðnishlátur var það fyrsta svar er Lucile veitti hótan hans, síðan mælti hún:

“Þú skalt ekki gera neitt Leon, algerlega ekki neitt. Það er þegar orðið kunnugt hvar fórnardýr þitt er niðurkomið, og sá djófullegi glæpur sem þú hefir framið er orðin uppvís. Ást mín nægði þér ekki og þessvegna leitaðir þú til þessarar fögru konu, til þess að eignast hana og allan auð hennar. En þú skalt tapa öllu, og framtíðin mun veita þér nægilegan tíma til þess að iðrast allra illverka þinna. Muntu þá álíta að þú hafir haft hagnað af tapinu?”

Hann varð aumkunarlegur á svipinn er hann hlustaði á þetta.

“Hamaskifti þín,” hélt hún áfram, “hafa orkað því að villa öðrum sjónir. En

þegar elska breitist í hatur þá verður það þér yfirsterkara, og áður en þú færð tíma til þess að hefja ástar hljóðskraf í eyru unnustu þinnar, þá verður Robert Manton kominn til þess að sanna sögu mína."

Hortense Faxon roðnaði og sagði: "Kemur Robert aftur."

"Hann er í engri hættu," svaraði spæjarinn.

Hortense flaug yfir til Oru og hvíslaði að henni: "Robert er fundinn. Hann kemur bráðlega til okkar."

"Major Dalton," ef ég má nefna yður svo, "alt er orðið uppvíst og þér eruð fangi minn," sagði Fenton Chase um leið og hann gekk upp að honum til að taka hann fastan.

Dalton svaraði engu en greip skambýssu úr úr barmi sínum og skaut.

Arnljótur B. Olsen

28. KAPÍTULI

Meðan atburðir þeir voru að gerast sem getið var um í síðasta kapitula, þá voru kviðdómendur að athuga morðmálið og koma sér saman um ákvæði í því. Mesti fjöldi fólks voru enn í dómsalnum til þess að vera viðstatt er dómur yrði kveðin upp, þrátt fyrir að það var almælt að þeir mundu ekki koma sér saman um dómsákvæði í marga klukkutíma. En fólkið beið rólegt og spjallaði um öll málsatriðin og vörn þá er færð var fyrir fangann, og eins þá málsóknargögn sem komið höfðu fram á móti honum.

Það var enþá nokkur tími þar til réttinum yrði slitið til næsta dags, og fólk hlustaði með athygli á nýtt mál sem þar var að fara fram.

Í herberginu fyrir framan dómsalinn voru lögmennt Oswalds læknis á ráðstefum. Þetta vissu þeir sem inni voru, en herra Crisp og félagar hans höfðu gengið niður á

skrifstofur sínar, á næsta lofti undir dóm-salnum.

Nú þegar leið að því að dómur yrði kveðin upp, vaknaði á ný meðaumkun á horfenda með Oswald lækni, og margar konur sátu í salnum bíðandi eftir kviðdómendum. Þær héldu upp stöðugu hljóðskrafi og undruðust mjög yfir neitun fangans að segja hverjum hann hefði verið að mæta niður, við vagnstöðina á því minnisstæða kveldi.

“Ég er viss um að það hefir verið kona, og að hann vildi leyna nafni hennar til þess að vernda mannorð hennar,” sagði ein kona.

“Það er ómögulegt að segja neitt um það,” svaraði önnur, “en samt hefir hann útlit fyrir að vera sá maður, sem mundi hætta lífi sínu fyrir þá konu sem hann elskaði,” sagði hún.

“Það er ekki hægt að dæma menn eftir útliti,” tók kona fram í, sem bar þess vott að hafa mikla lífsreynslu. “Það er eins mikið óskrálfí í æðri stigum mannfélagsins eins og meðal almúgans,” sagði hún.

“Það er líklegast að það hafi verið einhver unnusta hans, því að það er ástæðu-

laust að halda að það hafi verið karlmaður," svaraði sú er fyrst talaði.

"Máske það hafi verið sá sem unnið hefir glæpinn með honum, og að hann hafi þessvegna viljað leyna nafni hans," sagði sviphörð kona, sem hlustað hafði á ræðu þessara kvenna.

Konur rökleiða með hjórtunum, en ekki með höfðunum.

Nú kom sú fregn að kviðdómendur hefðu sýknað læknirinn og þetta var samtundis borið til baka og þess getið að hann hefði verið fundin sekur.

Stundirnar liðu, og geislar lækkandi sólar skynu inn um glugga dómsalsins, á vestur hlið. Margir voru orðnir þreyttir á biðinni, og höfðu farið heim; vonandi að sjá útkomuna í kvöldblöðunum og hvernig fanganum yrði við það.

Flestir sátu samt og biðu.

Goodall dómari ætlaði að fara að fresta réttarhaldinu, þegar honum bárust orð um að kviðdómendur hefði komið sér saman. Fáum mínútum síðar voru þeir komnir í sæti sín í salnum. Allir fylltust eftirvæntingar, og inn kom fanginn og lögmennt hans, og tóku sæti sín. Herra Crisp og aðstoðarmaður hans voru þar einnig komnir.

“Herrar! hafið þér komið yður saman um dómsákvæðið,” spurði Goodall dómri.

“Vér höfum komið oss saman,” svaraði formaðurinn.

Skrifari réttarins gekk þá til þeirra og tók við umslagi frá formanninum.

Dómarinn skipaði honum að lesa upp dómsákvæðið.

Skrifarinn opnaði umslagið, leit sem snöggvast á innihaldið og las síðan hátt og skörulega:

“Vér, undirritaðir kviðdómendur, ákveðum að verjandinn, Julian Osvald, sé sekur um að hafa myrt Robert Manton, og mælum svo fyrir, að hann skuli þola dauðahegningu.”

Steinhljóð var í salnum. Allra augu horfðu á fangann þar sem hann sat í stól sínum með sama stillingar og sakleysis-svipnum, sem hafði einkent hann alla hina undanfögnu daga, síðan prófið byrjaði. Það bærðist ekki ein taug í andliti hans við að heyra dómsákæðið.

Hartz lögmaður rauf þögnina með því að standa upp úr sæti sínu og krefjast þess,

að ný rannsókn væri hafin í málinu. En áður en hann fengi lokið máli sínu, hafði Hook lögmaður hrópað upp yfir sig af undrun þegar hann las skeyti nokkurt, sem einn af réttarþjónunum afhenti honum þá samstundis.

Svo rétti lögmaðurinn skeytið að Goodall dómara, og skein hin mesta undrun út úr hverri taug í andliti dómarans, er hann hafði lesið það.

Lögmenn verjandans höfðu nú nokkura mínútna hljóðskraf. Hook lögmaður bað því næst um leyfi til að mega leiða fram nýtt vitni, sem stæði í mjög nánu sambandi við málið.

“Látum manninn koma fram og segja sögu sína,” sagði dómarinn.

Þegar Oswald læknir kom auga á þá tvo menn, sem nú voru leiddir inn að vitna-stúkunni, varð honum svo hverft við, að hann stökk á fætur og hrópaði:

“Robert Manton! Hér — lifandi!”

“Robert Manton!” tók herra Crisp upp eftir honum um leið og hann horfði á ókunnugan mann, er stóð frammi fyrir honum.

“Já, herra minn, þessi maður, sem þér nefnið, er hér með mér,” svaraðaði þessi

maður, er bar á sér snið hins lærða manns. "Hann hefir verið mjög veikur, og sem læknir hans óska ég, að hann verði ekki látinn komast í ofmikla geðshræringu í þetta sinn."

Þessi maður var Block læknir.

Crisp lögmaður tók vingjarnlega í hönd Robert Mantons, og gekk svo þangað, sem fanginn sat. Menn tóku eftir því, að samtal þeirra var hið vingjarnlegasta.

Áhorfendurnir horfðu á alt, sem fram fór í salnum eins og eitthvað óvænt og óskiljanlegt. Einn meðal þeirra þekti Robert Manton og kallaði nafn hans upphátt. Í einu vetfangi var sem allir skildu gang þessa merkilega atburðar, og alt varð ys og pys í dómssalnum. Margir flyktust utan um fangann, tóku í hönd hans og óskuðu honum til lukku. Nú trúðu allir því, að hann væri saklaus.

Vinir og ættingjar Robert Mantons fögnuðu honum með alls konar gleðilátum. Allir stórðu á hann og mesta ókyrð komst á alla í dómssalnum.

Að síðustu varð þó reglu á komið og menn fóru aftur til sæta sinna svo kyrð komst á í salnum.

Goodall dómari hafði fengið vitneskju

um það frá Block lækni, að Robert Manton væri orðinn svo hress, að hann mundi þola stutta yfirheyrslu, og þar eð lögmaður Hartz krafðist þess, að skjólstæðingur hans fengi þegar í stað að njóta þeirrar skýringar, sem maður þessi gæti veitt, þá lagði dómariinn þessar spurningar fyrir vitnið:

“Þekkið þér Júlían Oswald, fangann?”

“Já, ég þekki hann; hann situr þarna við borðið”, sagði Manton og benti um leið á Oswald lækni.

“Munið þér eftir kveldi þess 25. apríl síðastl.?”

Það fór hrollur um allar taugar lögmannsins, er hann heyrði þessa spurningu, og hann nóttaði og skalf við endurminningu þessa atburðar.

“Já, herra dómari, ég man það glögglega.”

“Gerði Oswald læknir nokkra árás á yður það kveld?”

“Nei, hann hvorki gerði það, nè var þar viðstaddur. Ég lýsi hann algerlega sýknan af allri hluttöku í þeirri árás, sem gerð var á mig á skrifstofu minni það kveld eða nokkuri vitneskju um hana. Hann er alveg saklaus af, að hafa gert nokkuð á hluta minn.”

Svo skýrði hann frá, eftir tilmælum dómarans, öllu sem við hafði borið á skrifstofu hans það kveld. Hann lagði jafnframt áherzlu á, hve illa sér felli að nokkur grunur skyldi hafa lagst á jafn heiðarlegan mann og Oswald læknir væri, í sambandi við þetta mál.

Hartz lögmaður brosti ánægiulega; hann hafði auðsjáanlega hina mestu skemtun af öllu þessu.

Gripp lögmaður var einnig glaðlegri á svipinn, en hann átti vanda til, svo að hann gleymdi jafnvel að hreykjast yfir andstæðingi sínum, Easy lögmanni.

Block læknir mæltist til þess, að sjúklingurinn væri ekki spurður frekar, þar eð hann væri nú búinn að sanna sýknu fangans svo ekki yrði mótmælt.

Enn til svars upp á spurningu Crisps lögmanns skýrði læknirinn frá sambandi því, er væri milli sín og lögmannsins, með svolátandi orðum:

“Það var um kl. 11 að kveldi þess 25. apríl, að kerra stöðvaðist við húsdýr mínar og dyrabjöllunni var hringt í ákafa. Gesturinn var hár maður mjög svipaður Oswald lækni. Hann sagði, að sá góði orðrómur, sem færi af lækningastofnun minni og hve

vel væri farið þar með sjúklinga, hefði knúð sig til að flytja með sér bróður konu sinnar, með þeim ásetningi, að koma honum fyrir á stofnuninni. Hann spurði nákvæmlega um alla aðhlynningu sjúklinganna, sem þar væru og lét á sér heyra, að honum væri ant um, að sem bezt gæti farið um sjúklinginn. Hann hjálpaði mér til að koma sjúklingnum inn í húsið, og svo komumst við fljótlega að viðunanlegum samningum.

“Ég tók eftir því sérstaka einkenni á gesti þessum, að augu hans voru hvít. Það var í fyrsta skifti, að ég hafði séð slík augu í nokkrum manni. Hann kvaðst heita Oliver H. Chatfield. Hann sagði, að sjúklingurinn þjáðist af megnum taugasjúkdómi, sem afleiðingu af meiðslum, er hann hafði beðið við járnbrautarslys fyrir mörgum árum, og að hann væri ólæknandi.”

Eftir tveggja mánaða dvöl á stofnuninni hafði sjúklingurinn strokið þaðan, eftir að hafa sýnt græinileg batamerki. En nokkru síðar fanst hann í húsi góðrar konu einnar, sem hafði farið vel með hann. Stöðan hefði hann tekið fljótum bata.

“Þangað til fyrir fjórum dögum stöðan áleit ég, að saga hans um að hann væri Robert Manton, væri markleysa ein. En

einlægni hans og það, hve skynsamlega hann talaði um það mál, kom mér til að grenslast eftir, hvað hæft væri í sögusögn hans, og það var einmitt þegar ég var að fara út í þann leiðangur, að ég fékk skeytið frá herra Fenton Chase, að koma með sjúkling minn á dómhúsið.”

“Eruð þér vissir um það, Dr. Block, að Julian Oswald sé ekki sá maður, sem kom sjúklingnum í geymslu yðar?” spurði Goodall dómari.

“Ég er viss um það, herra, en þó er hann mjög svipaður þeim manni, að undanteknum litnum á augunum.”

“Er það álit yðar, að herra Manton hafi verið byrlað “acephalique” eitri?”

“Ástand hans, þegar hann kom á stofnun mína benti tæplega á, að hann væri undir áhrifum þess lyfs. En skoðanir mínar þá voru að miklu leyti háðar eða myndaðar af sögusögn þess manns, er flutti sjúklinginn í hús mitt, og mig grunaði því ekki, að eitur hefði verið notað við hann. En eins og ég nú man eftir honum við það tækifæri, þá get ég sagt, að það er líklegt, að hann hafi verið undir áhrifum þess. “Acephalique” er nálega aldrei viðhaft hér á landi til nokkura nota Hann sagði mér

í gærðag, að hann hefði verið eittraður, og síðan hefi ég hagað lækningunni samkvæmt því."

"Er hann úr hættu?"

Hann kemst bráðlega yfir það takmark að vera í nokkurri hættu, og innan fárra vikna verður hann heill heilsu, ef hann er látinn hafa hvíld og næði "

Atburður sá, sem gerst hafði á þessum klukkutíma, hafði svo hrifð hugi áheyr-
endanna, að þeir gættu þess ekki, hvað tímanum leið.

* * *

Þegar réttarhaldinu var frestað, fann Robert Manton að komið var við öxlina á sér. Hann leit við og sá þar standa Julian Oswald.

"Það sem við höfum báðir orðið að líða, hefir burtu numið ágreining okkar vona ég," sagði læknirinn. "Nú getur hvorugur okkar haft annað en hinar hlýj-
ustu tilfinningar til hins, og beztu óskir og vonir."

"Ég met eðallyndi þitt fullkomlega", svaraði Robert Manton. "Ég skil og við-
urkenni, að ósanngirniskoðana minna hefir

ROBERT MANTON

bakað þér ósegjanlegt hugarangur. En mér er ant um að gera alt, sem í mínu valdi stendur, til þess að bæta það sem af-laga hefir farið með okkur." Reyndu að fyrirgefa og gleyma, ef þú getur það. Ósk mín er sú, að þú megir njóta ónægjulegri framtíðar en liðin æfi þín hefir verið."

Það skein glampi þakklætis og virð-ingar úr augum læknisins, þegar hann at-hugaði þýðingu orða lögmannsins.

Robert Manton virtist hafa elzt um 10 ár á þeim tíma síðan hann hvarf. Grá hár sáust í höfði hans; augu hans voru skokkin inn í höfuðið og hann var kinnfiskasoginn og veiklulegur.

Þegar lögmennirnir Hartz, Hook og Gripp gengu út úr dómsalnum, sagði Hook um leið og snéri sér að félögum sínum:

"Jæja, Gripp, að stöustu höfum við þá unnið málið."

"Þetta hefir verið einkennilegt mál — undursamlegt mál," svaraði Gripp lögmað-ur alvarlega.

29. KAPITULI.

Þegar þúðurreyknum létti frá, sá Fenton Chase að majór Dalton lá hrefingarlaus á gólfinu. Honum hafði fyrst flogið í hug, þegar hann sá Dalton grípa til skammbyssunnar, að Lucile Duchon ætti nú að láta líf sitt fyrir þau orð, sem hún hafði talað, en áður en hann gat náð í vopnið hafði majór Dalton snúið hlaupinu að brjósti sínu og hleypt af.

Hann laut niður til þess að stumra yfir manninum, en fann sér þá undið til hliðar. Lucile Duchon rak upp hátt angistarkvein og kastaði sér flatrí á gólfíð ofan yfir líkama sjálfsmorðingjans.

"Leon, Leon!" hrópaði hún, "Ó, Leon, fyrirgefðu mér, minn elskulegi! Þú hefir banað þér! Ég ætlaði ekki að neyða þig til að myrða sjálfan þig! Ó, guð minn, hvað hefi ég gert?"

Með skjálfandi hendi og tárfylt augu strauk hún hárið aftur frá enni mannsins og horfði á hann með kvíðafullum svip.

"Talaðu til mín, Leon!" mælti hún í

kjökrandi róm. "Talaðu og segðu mér að þú lifir! Æ, þú vissir ekki, hve sárt þú skarst hjarta mitt! En ég mátti ekki hugsa til þess, að þú yfirgæfir mig!"

Hortense og Ora Manton horfðu á alt, sem fram tór, en svo voru þær undrandi yfir þessu voðalega tilfelli, að þær gátu engu orði upp komið, og svo utan við sig af ótta, að þær gátu naumast hreift sig. Fenton Chase laut niður að Lucile og reisti hana á fætur, og kom stöðan manningum upp í legubekk þar í stofunni. Við þá hreifingu fékk Dalton meðvitundina aftur og opnaði augun. Hann glápti til skiftis á þá, sem í kring um hann voru. Lucile Duchon hljóðaði upp yfir sig af gleði, er hún sá að hann var lifandi. Hún laut að honum og kysti hann áfergislega.

"Leon, ég er hér, minn elskulegi, fyrirgefðu mér!" Hún kraup á knè við legubekkinn.

Hann snéri við höfðinu og leit á hana, eins og hann vildi segja eitthvað. Með mikilli áreynslu gat hann ýtt henni frá sér, og brá reiðisvip yfir andlit hans um leið og hann sagði:

"Svikari!"

Lucile Duchon hröklaðist á fætur, en

hefði fallið of Hortense hefði ekki blaupið til og stutt hana. Lucile leit við og sá hver studdi sig. Hún tók viðbragð aftur-ábak og sagði:

“Snertu mig ekki! Líttu þarna á afleiðingar verka þinna. Þú ert morðingi hans! Í þínum og heimsins augum verð ég skoðuð sem sú kona er hafi bakað honum þessa ógæfu. En Guð ber mér vitni. Ég ætlaði aðeins að varna honum frá að gera sjálfum sér og þér rangt. Ég elskaði hann svo sem kona getur best elskað mann, með afli sem ekki hafði nein takmörk eða enda. Hans vegna hefði ég soltið þrælað og polað alskyns andstreymi og kvalir. Hans vegna hefi ég eyðilagt æfiferil minn og saurgað sálu mína með glæp! Þú varst aðeins augnabliks hugarburður. Það var gull þitt og auður sem lokkaði hann frá mér. En ég veit að öll elska hans laut til mín, þrátt fyrir það sem hann segir nú. — Ég veit að hann elskar mig.”

Hortense varð undrandi yfir ákafa þeim sem brann í þessari konu, sem var svart-hærð og rauð af ofsa, en Hortense þar á móti fól, fínleg og róleg. Þær voru sérlega

ólíkar ásýndum þar sem þær stóðu saman, þótt báðar væru fríðar.

"Þú hefir rangt að mæla, að því er mig snertir," sagði Hortense alvarleg. "Það var aldrei mín ætlun að taka hann frá þér, þú ert þessvegna að angra sjálfa þig að ástæðulausu, en nú er hvorki stund né staður til að tala um þetta; farðu til hans," og hún benti henni að sófanum.

Gamli Jenk's hafði heyrt skambyssu skotið, og komið að sjá hvað um væri að vera. Hann hafði því hlustað á kveinstafi Lucile Duchon, og var, samkvæmt beiðni Fenton Chase að fara út að vitja lækni, en sjúklingurinn reisti upp höfuð sitt og mælti:

"Bíddu! Engin hjálp kemur mér að liði héðanaf. Ég finn að dauðastund mín er nálæg. En margt vildi ég segja sem aðrir þurfa ekki að heyra."

Honum var hagrætt á sófanum, og hann lagði aftur augun eins og hann ætlaði að sofna, en bráðlega andvarpaði hann þunglega og sagði:

"Komdu hingað, Lucile!"

Hún var við hlið hans á augnabragði og hélt um hendur hans. Hann horfði um stund á hana, og hélt svo áfram:

“Ég veit að dauðinn er nálægur, og ég verð að tala en fípaðu mig ekki. — Ég verð að uppljósta öllu og enda þannig það sem þú hefir byrjað.”

“Nei, nei, Leon!”

“Þegi þú, Lucile, það er best fyrir mig — fyrir alla.”

Svo benti hann Fenton Chase að koma nær sér og sagði:

“Ég hefi leikið illan leik, og tapað. Margir hafa betur unnið, fáir ver. Ég veit. Ég verð að deyja, því ég finn að vonlaust er um bata og að líf mitt hangir nú á veikri tang, sem bráðlega brestur sundur. Máske það sé það ákjósanlegasta. En ég skal samt lifa nógu lengi til þess, að lyfta því skýi af þessu húsi, sem ég hefi breitt yfir það, og þá mun mér líða betur.”

“Það er mögulegt að þú lifir. Þótt þú sért hættulega særður, þá er þó lífsvon enn. Láttu því ekki hugfallast strax,” sagði Fenton Chase.

Hún brosti að eins að þessari uppörfun og hristi höfuðið.

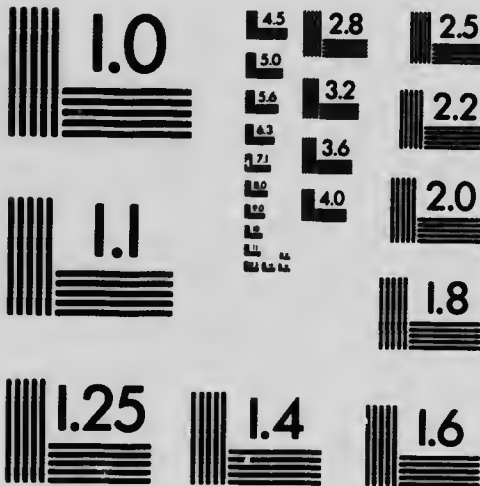
“Lucile sagði sannleikann,” mælti hann, “þegar hún sagði að nafn mitt væri Leon Oswald —”

Ora rak upp lágt hljóð, er hún heyrði

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

þetta, og hann leit til hennar með þykkju-svip.

“Haltu áfram, hún er þögnuð,” sagði Fenton Chase.

“Já, ég er bróðir Julian Oswalds. Við erum tvíburar og vorum í sælu bræðrabandi fyrir mörgum árum. Æ, þá var ég saklaus unglingur og lífið var mér inndælt! Ég minnst þess, er við gengum í skóla og lékum okkur saman. Okkur Julian þótti vænt hvorum um annan, við áttum alt í félagi, og hvert sem annar fór það fór hinn líka. Þegar kom að fullorðinsárunum, skiftust vegir okkar. Hann var göfuglyndur, góðhjartaður, hjálpfús, sannsögull og að öllu hinn heiðarlegasti maður, en í mér komu fram lestir, sem hafa eyðilagt allan lífsferil minn. Ég var skapbráður, óþreyjufullur og heiftrækinn. Skaplyndi mitt olli mér margra óánægjustunda. Það var eins og illur andi réði yfir mér, ég varð æ verri og verri, þar til loks ég komst svo lágt, að ég tapaði allri sjálfsvirðingu. Síðasta tilraun okkar göfugu foreldra var að koma mér á Heidelberg háskólann, þar sem Julian var þá farinn að stunda læknisfræði. Alt gekk vel þar um stund, en svo kom að því, að mitt illa eðli náði yfirhönd á hegðun minni.

Það vildi til, að ég lenti í illdeilum við mann einn af háum stigum. Ég var þá undir áhrifum víns, og lék þann mann illa; við háðum einvígi og hann var borinn af vígvellinum, særður til bana. Ég neyddist til að flýja, en náðist aftur og var dæmdur; en Julian hjálpaði mér þá, s. v. að ég slapp úr fangelsinu. Hann var þá búinn að taka læknispróf, og við fluttum okkur hingað vestur —”

Hann hikaði í sögu sinni og orðin dóu á vörum hans, en raknaði brátt við aftur, er hann fékk kalt vatn að drekka

“Skömmu þar á eftir önduðust foreldrar okkar úr kóleru sýki. Samkvæmt erfðaskrá föður míns, átti Julian að annast arfleifð okkar. En mér var eftirskilið árlegt peningatillag, sem nægði til þess að veita mér þægilega forsorgun. En illir félagsbræður leiddu mig út í svall og alls konar ólífnað. Að síðustu framdi ég stórglæp og var settur í fangelsi. Það var sú mesta niðurlæging, sem fyrir bróður minn gat komið, og meiri en sjálfsvirðing hans fengi polað. Eftir að hafa útent fangelsistímann, fór ég þaðan, og var þá orðinn algerlega skeytingarlaus um sjálfan mig, en miklu hættulegri vegna þess, að ég var

góðum gáfum gæddur og hafði fengið næga mentun. Ég tók þá upp nafnið Dacre og settist að hér í borginni. Julian, af hjartagæzku sinni, reyndi enn þá að fá mig til afturhvarfs frá illum vegum, og þetta tókst um tíma, en svo féll ég enn á ný. Það bar ekki nægilega mikið á því góða í eðli mínu til þess að yfirstíga hið illa, og Julian yfirgaf mig og neitaði að hafa frekari mök við mig."

"Þá var það, að ég fyrst kyntist Lucile," sagði hann og lyfti augum sír m til hennar, sem sat grátandi við hlið hans," og elskaði þig strax með því undra afli, sem mér var áður ókunnugt um, að nokkurt hjarta gæti borið til annars."

"Svo leið tíminn og ég hætti að verða heppinn í spilum, og mig skorti brátt fé. Ég heimtaði meiri peninga frá Julian, og við urðum sundurþykkir út úr því. Í ofsaflsku minnar hótaði ég að hefna mín á honum vegna þessarar neitunar hans. Óhófsamur lifnaður og peningaspil kórfdust mikilla peninga, sem ég ekki átti. Að síðustu einsetti ég mér að giftast til auðs, og þar sem ég hafði lært leyndarmál nokkurt af einum samfanga mínum. Þá gat ég gert

mig svo torkennilegan, hvenær sem ég vildi, að enginn þekti mig —”

“Æjá,” sagði Fenton Chase.

“Svo tók ég á mig það gerfi að vera majór Dalton, og þannig kyntist ég Hortense Faxon. Mér tókst með löngum tíma, að kæfa þá náttúrlegu óbeiti, sem hún hafði á mér, og komst jafnvel svo langt, að hún fékk góðan þokka á mér.”

Hortense Faxon faldi andlit sitt á öxl Oru Manton. Hún nötraði af ýmigusti á manni þessum og sjálfri sér.

Ýmsir biðlar voru sífellt kring um hana, og ég komst að því, að Robert Manton var henni kærastur allra þeirra. En ég hafði gengið of langt, til þess að geta hætt við það áform, sem ég hafði ætlað mér að framkvæma —”

Málrómur þessa deyjandi manns varð daufari og hryglukendari. Hann var að missa mátt sinn. Honum var gefið brennivín, og er hann hafði tekið munnsopa af því, þá gat hann haldið áfram sögu sinni.

“Robert Manton var sá eini, sem stóð í vegi fyrir áformi mínu og ég ásetti mér, að víkja honum til hliðar, og þá mundi ég eftir “acephalique” eitrinu. Ég þekti áhrif þess og vissi hvernig átti að nota það. Svo gerði ég mér eitthvað til erindis á skrifstofu bróður míns, og tókst að ná þar sprautunni, plástrinum, hulstrinu og meðalaveskinu, þar sem eitrið var í. Ég vissi að bróðir

minn mundi líka verða þrándur í götu fyrir áformi mínu, ef hann kæmist að hver ég væri, og þess vegna var mér ósárt um, þótt hann liði fyrir glæp minn. Eftir langa umhugsun afreð ég að fara beint inná skrifstofu Mantons, eins og ég hefði eitthvert, mikilvarðandi mál að ræða við hann. Ég áleit það hyggilegasta ráðið til þess að koma í kyrþey fram áformi mínu.

Ég sagði Lucile það í trúnaði, að Manton hefði mig á valdi sínu, en með því að byrja honum þetta eitur gæti ég rutt honum úr vegi nógu lengi til þess að geta með tilstyrk laganna náð rétti mínum og fengið fjárupphæð, sem mér bæri með réttu. Með þessu móti gat ég talið hana á að dulbúa sig og fara með mér í þennan leiðangur að kveldi þess 25. apríl; ég hafði orðið þess áskynja hér að Manton væri einn á skrifstofu sinni það kveld."

Hinn særði var nú óðum að missa þróttinn, svo að varla heyrðist til hans. Allir, sem viðstaddir voru, höfðu hlustað þögulir og undrandi á sögu hans. Hann hrestist við annan sopa af víni og hélt svo áfram sögu sinni, sem lesendunum er þegar kunn orðin.

"Ég mútaði gæzlumanni Blochs lækni til þess að sýna öllum, sem kæmu til þess að sjá Robert Manton, einhvern annan sjúkling í hans stað, og gat þannig komið í veg fyrir, að vera hans þar yrði kunn. Þegar ég byrlaði lögmanninum eitrið, þá gaf ég

honum einnig gagnverkandi lyf, og þess vegna er hann nú á batavegi. Eg var stíft fullur ótta af eltingaleik herra Chase, og reyndi tvisvar að farga lífi hans. En þegar ég komst að því, að grunur legðist á bróður minn, þá reyndi ég að telja honum trú um, að bezt væri fyrir hann að flýja, því ég vissi, að hann yrði handtekinn, þar sem ég hafði af ásetningi skilið þá hluti eftir á skrifstofu Mantons, sem ég hafði tekið frá bróður mínum. Svo þrængdi óttinn að mér, að ég lagði drögur til þess að lík annars manns skyldi álftast að vera lík Mantons. Lucile var þar nauðugt vitni, en elska hennar til mín og þrábeiðni mín kom henni að síðustu til þess, að fylgjast með mér til Benton Harbor, þar sem gamall kunningi okkar hafði dáið af taugasjúkdómi. Með því að breyta augum hans og klæða hann í fót lögmannsins tókst mér að verjast grunsemi lögreglunnar."

Hinn særði þagnaði og Fenton Chase spurði:

"Hvert er það leyndarmál, sem getur kent manni að breyta lit augnanna?"

"Það er mitt leyndarmál — máske ég segi þér það síðar." svaraði Leon og lagði augun aftur.

Lágar stunur heyrðust frá Lucile, er hún sá skugga dauðans færast yfir andlit hins deyjandi manns; með tárfyltum augum laut hún niður að honum og kysti á ennið, sem nú var stamt og kalt. Þegar hún

var að standa upp aftur, benti hann henni að koma nær sér. Hún rjálaði eitthvað við hann, eins og hún væri að gera að beiðni hans. Að því búnu leit hann upp og horfði á Fenton Chase, ekki með hinum dökku augum majór Daltons, heldur með hinum bláu augum, er tilheyrðu Leon Dacre.

Felmtri sló yfir þá, sem viðstaddir voru, við þessa snöggu breytingu, og meðan þeir voru eins og leiðslu af undrun, opnuðust dyrnar á herberginu ofurhægt og inn gengu tvær persónur.

“Julian var handtekinn. Saklaus maður varð að líða háðung og niðurlægingu í augum heimsins, sem voðalegur glæpamaður. Dag eftir dag sat ég í dómsalnum og sá og heyrði böndin herðast æ meir og meir að honum. Stundum fanst mér sem ég yrði að hrópa upp og frelsa hann, en á hinn bóginn fann ég til ánægju yfir því, hve vel mér hefði tekist að blinda lögregluna. Eg hafði mælt mér mót með Julian hjá vagnstöðvunum við vatnið, vitandi vel, að ef hann yrði handtekinn, þá mundi hann hylja það, að hann hefði farið þangað til móts við mig. Á þeim tíma, sem við áttum að mætast þar neðra, var ég á skrifstofu Mantons. Eg huggaði og friðaði samvizku mína með þeirri von, að ég mundi bráðum giftast Hortense, og þegar ég hefði fengið umráð yfir auðæfum hennar, þá gæti ég flúið óg um leið látið opinberast um sakleysi Júlíans og um hvar Manton væri niður kominn,

en — Lucile, alt hefir gengið öfugt fyrir mér. Þú hindraðir það, og þegar ég fann, að öll von var horfin, ásetti ég mér að deyja. Æ, Lucile, elska þín hefir orðið mér dýrkeypt og fært þér bæði ánægju og eynd. Þín vegna vildi ég lifa, en — ég get það ekki — ég —”

Hinn deyjandi maður leit til dyranna. Hann tók viðbragð, rétti upp hendurnar og sagði veiklulega: “Julian! Julian, fyrirgefðu, fyrirgefðu mér.”

Allir litu við, er þeir heyrðu þetta, og sáu þá þar komna sér til mestu undrunar þá Julian Oswald og Robert Manton.

Ora Manton þaut í fadmi bróður síns, en Oswald laut niður að bróður sínum.

“Eger að deyja, Julian,” hvíslaði Leon. “en fyrirgefðu mér áður en ég dey.”

“Fyrirgefa! Eg get tæplega áttað mig á því, að þú hafir gert nokkuð á hluta minn. En hvað hefir þú gert sjálfum þér?”

Fenton Chase benti á skammbýssuna á gólfinu.

“Leon, bróðir, því hefir þú gert þetta?”

“Það er viðeigandi endir míns auðnulausa ætiferils, og ég vildi ekki hafa það ógert, þó ég ætti þess kost. Þú ætlar að fyrirgefa mér?”

“Já, fyllilega fyrirgef ég þér, Leon,” mælti Júlían í grátþrungnum róm.

“Robert Manton,” sagði hinn deyjandi maður, “réttu mér hönd þína til merkis um að þú fyrirgefir mér.”

“Fúslega, fúslega,” svaraði lögmaðurinn.

Augu Leon Oswalds luktust aftur og hann andvarpaði þunglega. Angistarstundur bárust að eyrum hans.

“Lucile — ég er — að fara — frá þér. Kystu mig að skilnaði,” sagði hann með mestu áreynslu.

Þegjandi þrýsti hún kossi á varir hans og sneri sér svo undan.

Leon tók eitt síðasta langt andvarp og — andaðist.

29. KAPITULI.

Fáum dögum síðar gekk Fenton Chase inn á skrifstofu Robert Mantons. Lögmaðurinn sat við skrifborð sitt eins og þegar hans var fyrst getið í sögu þessari. Á meðan þeir voru að talast við, lagði spæjarinn fyrir hann skeyti það, er hann hafði fundið á skrifborði hans, þegar hann hóf leit sína.

“Herra Manton, hvers vegna rituðuc þér þetta skeyti.” Hann las skeytið, sem var svona: “Hr. Chase! Ég er að fara burt úr bænum í mjög árfðandi erindum um óákveðinn tíma. Robert Manton.”

“Það var sá eini kostur, sem ég átti á því, að gera kunnug afdrif mín. Ég var í óþægilegum kringumstæðum. Ég vonaði að Ora mundi koma á skrifstofuna og mundi lesa skeytið, og gruna að ekki væri alt með

feldu, og láta leita mín strax. Ég varð máttvana af ótta, þegar ég heyrði um áform þessara nðinga, því ég þekti áhrif eitursins, og þegar þrjóturinn hélt eitrunu að vitum mér og spýtti því inn í handlegg minn, þá misti ég alla von. Mín eina von lá í því, að yður tækist að skilja hina huldu þýðingu skeytisins og gætuð fundið mig áður en ég dæi. Nafn mitt var skammstafað og skriftin var skjálfhent og ill, og var skeytið þannig úr garði gert af ásettu ráði."

"Grunur minn var réttur!" svaraði Chase.

"Það var mjög óheppilegt fyrir vöslings Julian, að hann misti ermahnappinn sinn herna; lítilfjörlegt tilfelli að vísu, en sem þó bakaði honum ósegjanlegt hugarangur."

"Já, og ásamt með ótta um að verða bendlaður við eitthvað sem honum var allveg óviðkomandi kom hræðslan um að verða að líkindum dæmdur til dauða fyrir annars manns glæp. Ef hann hefði ekki reynt til að eyðileggja hnappinn, þá voru meiri líkindi til, að kviðdómurinn hefði ekki sakfelt hann."

"Ég dáist að göfuglyndi hans í að leyna nafni bróður síns, þegar hann sjálfur var í hættu."

"Framkoma hans fyrir réttinum kom mér til að hugsa og af þeirri hugsun leiddi svo uppgötvun sannleikans."

"Ég hefði oft ætlað mér að spyrja yður

um leyndarmál það, hvernig hægt sé að breyta augnalit manna, og þér fáið aldrei betra tækifæri en einmitt nú til þess að segja frá því."

"Áður en ég fór úr húsinu, kveldið sem þér komuð þangað, fann ég þennan kassa."

Hann rétti lögmanninum fagurt vindla-veski úr silfri. Manton skoðaði það í krók og kring.

"Það er ekkert leyndarmál í þessu!" sagði hana ópolinmóður.

Fenton Chase snerti leynifjöldur sem var í öðrum enda veskisins og kom þá í ljós kringlótt hólf, sem var fult af allavega litum þunnum og beygjanlegum glerplötum, er voru svo gerðar, að þær voru nákvæm eftirlíking mannlegs auga.

"Þessar plötur orsaka hin mestu tor-kenni á mönnum, sem enn hafa þekst í glæpasögu heimsins," sagði spæjarinn.

"Heyrðu Chase, hvað liður Duchon-dömunni?" spurði lögmaðurinn.

"Mér er sagt, að hún hafi siglt til Parísar og ætli sér að finnast þar."

"Það er vel farið," svaraði Manton. "Hún leiddist út í þetta af elsku til prælsins, og þar sem hún varð til þess að hreinsa Julian af ákærunni gegn honum, þá nægir mér að vita að hún úttekur hegningu sína í meðvitundinni um illverk sín."

"Það er nógu ströng hegning," svaraði spæjarinn.

Þegar leið fram í októbermánuð, var Robert Manton orðinn heill heilsu og hafði náð öllum sínum fyrri líkams og sálarkröftum. Utlit hans var nú orðið hið sama og áður, að undanteknum nokkrum gráum hárum í höfði hans. Hann hafði lært að skilja þýðingu málsháttarins, sem segir: "Jafn kemur skin eftir skúr." Og skinið reyndist honum þeim mun ljúfara, sem skúrinn hafði dimmari verið, — geisli þeirrar ástar, sem skein úr hinum fögru augum ungfrú Hortense Faxon.

"Robert, þú hefir aldrei sagt mér hvað þú hefir fundið að Julian," sagði Hortense við Manton, er þau eitt sinn skömmu eftir þetta sátu á samtali.

"Fyrst þú spyrð að þessu, Hortense skal ég segja þér það. Stutt á, að í sambandi við lögfræðisstörf mín fékk ég vitneskju um þennan bróður hans, og mér var óljúft að vita Gu tengjast þeirri fjölskyldu, sem sá maður tilheyrði. Og ég tók eftir því, nær til mikillar skapraunar, að hann var að komast æ meir og meir í mjúkinn hjá henni, en ég hafði afráðið að synja ráðahagsins, ef hann færi þess á leit. En út á manninn sjálfan hafði ég ekkert að setja."

"Ora er nú mjög lukkuleg og ég hygg að Julian verði henni ágætur eiginmaður."

"Það vona ég einlæglega að verði," varaði lögmaðurinn með alvöru.

"Hún gerir sér von um að skemta sér vel á giftingarferð sinni um Ítalíu á kom-

andi vetri, og býst við að gera málverk eftir myndum hinna ýmsu frægu málara þess lands, sem nú eru til í Vatícaninu."

"Æ, nú skil ég, því hún hefir gefið sig svo mikið við að mála nú upp á stökastið."

"Hefir Julian sagt þér frá, hve lengi hann ætli sér að verða í þessari ferð?"

"Ég held þau hafi ákveðið að verða að heiman í tvö ár."

"Þau kæra sig líklega hvorugt um að aðrir sláist í för með þeim?"

"Þú munt ekki hafa á móii samfylgd okkar — Hortense? Látum okkur mæta þeim í Rómaborg," sagði hann og laut að henni.

Róða sló í kinnar hennar um leið og hún leit til hans; hún sagði ekkert um stund, en svo lagði hún hendur sínar í hans hendur og sagði með skjálíandi röddu:

"Ég læt mér ekki verða að látast mis-skilja þig Robert, og ef þú ert viss um, að þú viljir þetta, þá er ég á þínu valdi."

"Vissulega," sagði hann með ánægju brosi, hvenær hefi ég óskað eftir nokkuru betra, elskan mín; mér finst ég ætíð hafa elskað þig."

"Og það er mín hjartans ósk, að þú haldir áfram að gera það æfinlega," svaraði hún með alvörusvip.

Síðar um veturinn var mikill gleðifundur með þeim Hortense Manton og Oru Oswald í Róm.

[ENDIR].

Arnþjótur B. Olsen

